

A CUNOAȘTE CĂILE LUI DUMNEZEU

(Knowing God's Ways)

Zac Poonen

Traducerea în limba română:
Maria Magdalena

Drept de autor - Zac Poonen (1996)

Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile.

*Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără
permisiunea scrisă a autorului.*

*Sunt permise totuși descărcarea și tipărirea acestui material
în condițiile în care se va utiliza pentru distribuția
GRATUITĂ, în condițiile în care NU se vor face
MODIFICĂRI, în condițiile în care vor fi menționate
NUMELE ȘI ADRESA AUTORULUI*

*și în condițiile în care această notă de drept de autor
este inclusă în fiecare listare.*

Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați:

*Christian Fellowship Church
40, DaCosta Square , Wheeler Road Extension,
Bangalore-560084, India.*

CUPRINS

1. Cunoscând căile lui Dumnezeu
2. Câteva adevăruri importante pe care le-am învățat
3. Principiile slujirii lui Dumnezeu
4. Cum decade o mișcare spirituală
5. Trei particularități ale unui om duhovnicesc
6. Cinci păcate pe care Isus le-a urât cel mai mult
7. Fiecare biserică trebuie să aibă un ușier
8. O secure la rădăcină
9. Slujitorii noului legământ și bisericile noului legământ
10. Lecții de la Cain și Abel
11. Să nu datorezi nimic niciunui om
12. Acuzi sau mijlocești?
13. Un foc mistuitor în mijlocul bisericii
14. Prețuind biserica
15. Văzând Slava lui Hristos și fiindu-I părtași
16. O inimă curată și o viață pură
17. Cei șapte stâlpi ai Înțelepciunii
18. Adevăratul har al lui Dumnezeu
19. Adevărul despre vorbirea în limbi
20. Șiboleți printre credincioși
21. A înțelege adevărul cu acuratețe

CAPITOLUL 1

CUNOSCÂND CĂILE LUI DUMNEZEU

“El Și-a arătat căile Sale lui Moise și lucrările Sale fiilor lui Israel” (Psalmul 103:7).

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Este o diferență semnificativă între perceperea acțiunilor lui Dumnezeu (chiar a minunilor Lui) și înțelegerea căilor Lui.

Majoritatea creștinilor observă doar acțiunile Lui Dumnezeu. Ei sunt impresionați de minuni exterioare. Caută înverșunați vindecare și binecuvântări materiale. Majoritatea rugăciunilor lor sunt, de asemenea, legate de aspecte pământești în care doresc să-L vadă pe Dumnezeu acționând pentru binele lor și binecuvântându-i în domeniul material. Acest lucru se datorează faptului că ei se află într-o stare de copilărie spirituală.

Biblia spune că viața veșnică este „să-L cunoaștem pe Dumnezeu și pe Isus Hristos” (Ioan 17:3).

Viața veșnică nu se referă la existența eternă. Viața veșnică este doar o altă expresie pentru viața și natura lui Dumnezeu.

Existența eternă va fi experimentată de toate ființele umane – chiar și de către cei care merg în iad. Dar foarte puțini se bucură de viața veșnică. Cu cât Îl cunoaștem mai mult pe Dumnezeu și pe Domnul Isus, cu atât mai mult vom avea din viața veșnică.

În zilele lui Moise, numai Moise a putut înțelege căile lui Dumnezeu. Astăzi, sub noul legământ, acest privilegiu ne este oferit tuturor.

Cu toate acestea, foarte, foarte puțini Îl cunosc pe Dumnezeu și căile Lui, fiindcă cei mai mulți credincioși sunt captivați doar de acțiunile în exterior ale lui Dumnezeu. Și atunci când ei experimentează o minune exterioară, cum ar fi obținerea unui loc de muncă, câștigarea mai multor bani, dobândirea unei case noi, găsirea unei soții sau a unui soț, ori trăirea unei vindecări, ei sunt entuziasmați și se grăbesc să mărturisească despre ea, pentru că astfel de „minuni” sunt cele mai importante lucruri din viața lor.

Dacă astfel de lucruri încă ne entuziasmează, atunci înseamnă că nu am văzut slava noului legământ.

Un semn distinctiv al celor care sunt maturi spiritual este acela că ei nu sunt atât de mult preocupați de acțiunile exterioare ale lui Dumnezeu cât de cunoașterea lui Dumnezeu și înțelegerea căilor Lui.

Numai când Îl înțelegem pe Dumnezeu și căile Lui vom putea înțelege, de exemplu, ce înseamnă cu adevărat „lumescul”.

Numeroși credincioși se gândesc la „lumesc” ca la ceva exterior, cum ar fi purtatul machiajelor, a podoabelor și a hainelor scumpe, sau deținerea de echipamente electronice scumpe etc..

Dar Romani 12:2 arată clar cum conformitatea sau asemănarea cu lumea se întâmplă, în primul rând, în mintea unei persoane. O persoană trebuie să reziste potrivirii lumii în mintea sa și aceasta să fie reînnoită astfel încât să înțeleagă voia perfectă a lui Dumnezeu.

O persoană se poate descotorosi de toate semnele exterioare ale lumii și să aibă parte de o mărturie bună înaintea oamenilor, dar să fie total lumească în modul de gândire.

Pentru majoritatea credincioșilor, definiția „lumescului” depinde de propriul lor standard de viață!! De regulă, ei consideră că tot ceea ce posedă din bunurile lumii nu îi fac lumești. Dar dacă o persoană posedă mai mult decât ei, atunci o astfel de persoană ESTE lumească! Și atunci când standardul lor de viață crește, este ajustat în mod direct proporțional și calibrul a ceea ce ei consideră a fi lumesc!

Dar nici un credincios nu este standardul perfect. Doar Isus este Standardul nostru. Pentru a recunoaște lumescul, trebuie să-l cunoaștem pe Isus Hristos. Numai în lumina vieții Lui putem vedea ce este lumesc și ce nu este.

Fariseii au devenit auto-îndreptățiți în urmărirea neprihănirii pentru că ei nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Ei urmăreau dreptatea, fără a fi înfometați sau însetați după Dumnezeu Însuși. Nu putem scăpa de fariseism doar prin evitarea actelor fariseilor.

Putem, de exemplu, să auzim de anumite semne care îl demască pe un fariseu și să ne debarasăm de ele. Dar ar însemna numai ruperea fructului dintr-un pom rău. Fructul cel rău va reapărea pe o altă ramură.

Se poate ca un credincios să-și petreacă toată viața doar desprinzând diverse fructe de fariseism din viața lui, devenind la sfârșit un fariseu mai mare decât era la începutul vieții lui creștine!

Însă, când Îl cunoaștem pe Dumnezeu, vom realiza că singurul mod de a fi salvat din auto-îndreptățire este prin tăierea din rădăcini a copacului.

Să luăm în considerare chestiunea „vindecării mulțimilor” care are loc peste tot în lume în aceste zile. Milioane de euro sunt colectați pentru aceste campanii de la credincioșii creduli. Rar găsești un credincios care poate discerne că nu e nimic din spiritul lui Hristos într-un astfel de „creștinism” comercializat.

Însă, când Îl cunoști pe Isus Hristos, atunci, pe oricine care se pretinde a fi un slujitor al lui Dumnezeu, îl vei compara cu Isus Însuși.

În lumina vieții lui Isus va deveni evident că nu este nici o similitudine între Domnul Isus și așa numiții „vindecători”. Dar, dacă nu-L cunoști pe Isus Hristos, multe lucruri care se fac în astfel de campanii îți pot părea foarte impresionante și poți fi înșelat.

Duhul Sfânt a precizat cu certitudine că, în ultimele zile, va fi un puhoi de duhuri înșelătoare care vor invada lumea și care îi vor conduce pe mulți în rătăcire (1 Timotei 4:1). Isus Și-a avertizat adeseori ucenicii să fie atenți să nu fie înșelați. El a precizat înșelăciunea ca fiind primul semn al sfârșitului veacului (Matei 24:3,4). Singurul mod de a scăpa de o asemenea înșelăciune este prin cunoașterea Domnului.

Atunci vom putea să discernem între ceea ce Îl glorifică pe Dumnezeu și ce nu. În aceste zile, părinții creștini sunt adesea confuzi cu privire la ceea ce ar trebui să permită copiilor lor să facă și ce nu, ce programe școlare sunt potrivite pentru copiii lor și care nu, ce fel de haine ar trebui să le permită fetelor lor să poarte, etc., etc..

Oare noi trebuie doar să imităm standardele adoptate de alți frați evlavioși? Biblia pare să susțină că imitarea acțiunilor altora ne poate conduce la înneccarea propriei ființe (Vezi Evrei 11:29). Trebuie să imităm credința altora și nu acțiunile lor (Vezi Evrei 13:7). Trebuie să înțelegem principiile prin care un frate a ajuns la o decizie, și nu doar să imităm acțiunile lui.

Dați-mi voie să ilustrez cu un exemplu. Mi s-a povestit despre un frate care, știind despre cumpătare că este o parte esențială a evlaviei, obișnuia să pună pastă de dinți doar pe jumătate din periută, astfel încât pasta de dinți să dureze de două ori mai mult. Poți imita această practică în fiecare zi și să nu devii evlavios!! Ceea ce noi putem imita însă este principiul cumpătării pe baza căruia trăia acel frate, iar nu cantitatea de pastă de dinți pe care el o utiliza pe periută lui!! Dacă dinții tăi necesită mai multă pastă, poți utiliza o cantitate suficientă, chiar dacă ești un om evlavios!!

Pasiunea noastră ar trebui să fie să-L cunoaștem pe Dumnezeu din ce în ce mai bine, pentru că aceasta este viața veșnică. Urmează să ne petrecem toată veșnicia cunoscându-L din ce în ce mai mult pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care veșnicia nu va fi plictisitoare pentru nici un om a cărui pasiune este să-L cunoască pe Dumnezeu. Având această pasiune, nici viața noastră pământească nu va mai fi deloc plictisitoare.

Haideți să învățăm ceva din viața lui Dumnezeu și despre căile Lui din Geneza 2, din modul în care El se relaționa cu Adam. Acolo vedem că Dumnezeu a fost Acela Care a văzut nevoia lui Adam pentru o soție și Care a împlinit această nevoie și a creat o soție pentru el. Acolo vedem cum este natura lui Dumnezeu. Dumnezeu este întotdeauna alert la nevoile oamenilor și face totul pentru a împlini acele nevoi.

Când suntem părtași naturii Divine, și noi vom deveni așa – întotdeauna atenți la nevoile și problemele celor din jurul nostru, făcând tot ce putem pentru a împlini acele nevoi!

Adesea, această atitudine va presupune un sacrificiu destul de mare din partea noastră. De aceea e nevoie să ne întrebăm dacă suntem dispuși să plătim prețul părtășiei naturii Divine.

Natura noastră Adamică este exact opusul acestei naturi Divine. Viața lui Adam este totalmente egoistă și ne alertează doar la nevoile proprii și la cele ale membrilor familiei noastre. În realitate, este așa de plină de egoism și gelozie încât nu dorește ca nevoile altora să fie împlinite nici măcar de un altul. Dimpotrivă, se bucură să-i vadă pe oameni suferind.

Când omul a păcătuit, Dumnezeu a plasat heruvimi în fața pomului vieții cu o sabie care se învârtea în toate direcțiile ca să păzească drumul către acel pom. Pomul vieții simbolizează viața veșnică – cunoașterea lui Dumnezeu.

Prin această sabie pusă în fața pomului vieții, Dumnezeu îi arăta în mod simbolic lui Adam că, de atunci încolo, oricine dorea să aibă parte de pomul vieții, trebuia mai întâi să experimenteze lovitura sabiei peste propria viață egoistă.

Citim în Geneza 3:21 că, imediat ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu a ucis un animal în Eden și i-a îmbrăcat cu haine făcute din pielea acelui animal. Și acolo, Dumnezeu i-a învățat aceeași lecție – că, din acel moment, singura cale pentru ei de a fi acoperiți era pe calea sacrificiului și a morții.

Adam și Eva încercase să se acopere la început fără nici o „moarte” – numai cu frunze de smochin.

Dar Dumnezeu a aruncat acele frunze și le-a arătat modul corect de acoperire. Îl vedem, deci, chiar de la început, pe Dumnezeu arătând sacrificiul drept calea omului de a-L urma și de a se îmbrăca cu natura Lui.

Dumnezeu i-a spus lui Cain că problema lui fundamentală era că el nu avea intenții bune față de fratele său (Geneza 4:7).

Iuda vorbește despre cei care merg „pe calea lui Cain” (Iuda 11). Cine sunt ei? Sunt aceia care nu au gânduri bune față de frații lor.

Este bine pentru noi toți să ne facem o cercetare spirituală în această chestiune.

Poți spune cu sinceritate că dorești tot ce e mai bun pentru toți frații și surorile din biserică ta locală și pentru familiile lor? Poți spune, de asemenea, că dorești ce este mai bun pentru alți credincioși pe care-i cunoști din alte denominațiuni? Apoi, lărgeste cercul și mai departe și întreabă-te dacă tot mai dorești ce este mai bun pentru toți oamenii pe care-i cunoști, inclusiv pentru

rudele tale, pentru dușmanii tăi și pentru cei care te-au rănit în vreun fel sau altul.

Dacă descoperi în inima ta tulburare (în loc de bucurie) când ceva bun ți se întâmplă altei persoane sau copiilor ei, sau dacă simți bucurie (în loc de durere) când ceva rău ți se întâmplă ei sau familiei ei, ce indică oare aceste atitudini? Ți se arată doar că viața lui Adam este vie și activă în tine.

Dacă ești sincer cu tine însuși, vei descoperi curând dacă mergi sau nu pe calea lui Cain. Trebuie să te grăbești să dai morții viața Adamică atunci când o vezi în tine, dacă vrei ca focul și ungera lui Dumnezeu să fie mereu peste tine.

Numai atunci când grăunțele cade pe pământ și moare TOTAL va fi mult fruct. Acela care moare total pentru sine nu se va ofensa niciodată indiferent de ceea ce fac sau nu fac ceilalți. Întotdeauna va urmări binele pentru toți. Nu se va supăra niciodată în nici o problemă care-l privește pe sine însuși și nu se va certa niciodată cu nimeni. Nu va vărsa nici măcar o singură lacrimă de autocompătimitate pentru el însuși- pentru că, în mod sigur, oamenii morți nu plâng în mormintele lor!!

Fața lui Cain era posomorâtă și întunecată când nu gândea bine despre fratele lui (Geneza 4:6). Noi nici nu realizăm că atitudinea pe care o avem în inimile noastre se reflectă adesea pe fețele noastre. Dacă ai intenții bune față de toți, fața ta va străluci întotdeauna cu bucuria Domnului.

Mulți credincioși umblă pe calea lui Cain. În spatele zâmbetelor lor slabe și a binecuvântărilor „Lăudat fie Domnul!” care vin de pe buzele lor, se găsesc atitudini greșite față de frații lor în credință.

Când oamenii se întorc împotriva ta și-ți fac rău, Dumnezeu îi folosește să-ți scaneze condiția reală a inimii proprii. Dacă nu-i poți iubi, ecografia inimii tale va arăta că NU ești părtaș naturii lui Dumnezeu, pentru că natura lui Dumnezeu este una care iubește chiar și pe vrăjmașii Lui. Isus avea gânduri bune chiar și față de Iuda Iscarioteanul.

Dumnezeu dorește ce este cel mai bine pentru toți oamenii. Mesajul evangheliei este că și noi putem fi părtași ai acestei naturi. Aceia care n-au înțeles evanghelia în acest fel înseamnă că nu au înțeles evanghelia deloc.

Când Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu nu i-a blestemat. El a blestemat șarpele. Dar lui Adam și Evei le-a dat acea făgăduință minunată a venirii lui Hristos ca „sămânță a femeii” (Geneza 3:15) care să zdrobească capul șarpelui. În acest proces, însuși călcâiul lui Hristos urma să fie zdrobit. Acea zdrobire a fost prețul pe care El l-a plătit ca să salveze rasa lui Adam din păcatele ei.

Aceasta este dragostea divină – o dragoste care este dispusă să-și pună viața la bătaie ca să salveze pe acela pe care-l iubește.

Când vedem adâncimea dragostei lui Dumnezeu, ne vedem pe noi cât de mici suntem în dragostea noastră față de ceilalți. Noi nu putem manifesta niciodată această viață a lui Dumnezeu de unii singuri, chiar dacă ne străduim un milion

de ani. Ea trebuie să ne fie dată de către Dumnezeu. Duhul Sfânt a venit să ne inunde inimile cu această dragoste (Romani 5:5).

Numai acela care este dispus să trăiască pe baza acestui principiu al dragostei care se sacrifică poate fi folosit de Dumnezeu pentru a-Și construi biserica pe pământ.

În 2 Cronici 3:1, citim că „Solomon a început construirea casei Domnului în Ierusalim, pe Muntele Moria”. Muntele Moria era locul unde Avraam adusese drept jertfă lui Dumnezeu pe fiul său Isaac (Geneza 22). Acolo, pe acel munte, Avraam a înțeles calea lui Dumnezeu drept o cale de sacrificiu și s-a supus ei. Dumnezeu a sfințit acel loc și, 1000 de ani mai târziu, El a hotărât să fie construită chiar acolo casa Lui. Până și astăzi acesta este locul unde Dumnezeu Își construiește casa Lui (biserica) – oriunde îi găsește pe aceia care au spiritul și credința lui Avraam.

Pe Muntele Moria, Avraam a spus, în mod simbolic, exact opusul a ceea ce Adam și Eva Îi spusese lui Dumnezeu în Eden.

Cu alte cuvinte, în Eden, prin acțiunea lor de a mânca din fructul oprit, Adam și Eva I-au spus lui Dumnezeu că lucrurile create, care le aduceau plăcere, erau mai prețioase pentru ei decât Însuși Creatorul.

Și aceasta este ceea ce miliarde de ființe umane Îi spun lui Dumnezeu chiar și astăzi „...au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului” (Romani 1:25).

Însă, pe Muntele Moria, Avraam a spus opusul: și anume că Dumnezeul lui și Creatorul lui era mai prețios pentru el decât cea mai dragă posesiune de pe pământ (Isaac). Și el era dispus să-l sacrifice pe Isaac ca să dovedească aceasta. Dumnezeu îi va onora pe toți cei care trăiesc pe baza acestui principiu al sacrificiului. Până și astăzi, adevărata casă a lui Dumnezeu se construiește prin aceia care sunt pasionați de această cale.

Pe dealul Calvarului, Isus a murit nu doar pentru păcatele lumii. Acolo, Isus a demonstrat principiul sacrificiului prin care Dumnezeu Își face întreaga lucrare. Nimeni nu-I poate sluji Domnului în alt mod.

Cei care caută o viață confortabilă în această lume și care doresc în același timp să zidească și biserica, nu vor face decât să se înșele singuri. Cei care caută maximum pentru ambele lumi sunt total înșelați de Satan. Mulți au încercat să-I slujească lui Dumnezeu fără a face vreun sacrificiu. Cu toate acestea, eforturile lor au fost încununate cu eșec după eșec!!

„Hristos a iubit biserica și S-a dat pe SINE pentru ea” (Efeseni 5:25).

Ca să zidim biserica, noi trebuie s-o iubim în același fel. Nu este suficient să dăm banii sau timpul nostru. Trebuie să ne dăm pe NOI ÎNȘINE – viața Sinelui nostru.

Când Dumnezeu a vrut să descrie dragostea Lui pentru om, El a putut să-Și compare dragostea numai cu un singur exemplu pământesc – dragostea unei mame pentru copilul ei nou-născut (Vezi Isaia 49:15).

Dacă stai să observi o mamă, vei vedea că dragostea pentru copilașul ei este plină de spiritul sacrificiului.

De dimineață devreme până noaptea, și chiar de-alungul nopții, o mamă se sacrifică, se sacrifică și se sacrifică pentru copilașul ei. Și nu primește nimic înapoi. Răbdă durerea și neplăcerile, an de an, pentru copilul ei, fără să aștepte ceva în schimb. Așa ne iubește Dumnezeu și pe noi. Și aceasta este natura pe care El dorește să ne-o imprime și nouă.

Este imposibil, însă, de găsit în toată lumea o părtășie despre care să se poată spune că toți membrii ei se iubesc unul pe altul în acest fel.

Cei mai mulți credincioși știu doar cum să-i iubească pe aceia care sunt de acord cu ei și care se alătură grupului lor.

Dragostea lor este omenească și foarte îndepărtată de dragostea mamelor care se sacrifică!! Totuși, dragostea cerească este ținta către care noi toți ar trebui să tânjim. De aceea, ori de câte ori dăm glas versetelor de mai sus, ar trebui să admitem în mod sincer că dragostea noastră nu este încă așa, și să ne mărturisim în același timp speranța și dorul că, într-o zi, ea va deveni asemeni celei cerești.

Unei mame nu-i pasă dacă alții din jurul ei sacrifică sau nu ceva pentru copilul ei. Ea se sacrifică pe sine cu bucurie. În același mod, cel care vede biserica drept copilașul lui nu se va îngriji dacă alții din jur sacrifică sau nu ceva pentru biserică. El se va sacrifica bucuros și nu va avea NICI O plângere sau revendicare de la altcineva.

Aceia care se plâng că alții nu se sacrifică pentru biserică nu sunt mame, ci infirmiere angajate. Astfel de infirmiere au ore de lucru fixe și reclamă când infirmiera pentru următoarea tură, de 8 ore, nu vine la timp. Dar o mamă nu muncește ture de 8 ore pe zi. Ea muncește 24 de ore zilnic – an după an – și nici măcar nu este plătită. Chiar și atunci când copilul ei are 20 de ani, munca mamei nu se sfârșește!!

Numai mamele pot alăpta copilași în fiecare zi. Infirmierele nu pot produce lapte pentru copilașii avuți în grijă. În același mod, aceia care sunt ca mamele în biserică, vor avea întotdeauna un cuvânt pentru copiii lor spirituali – la fiecare întâlnire. Mulți bătrâni nu au nici un cuvânt pentru biserică pentru că sunt infirmiere, iar nu mame.

O mamă nu așteaptă nici o plată de la copiii ei. Nici un copil nu plătește vreodată o mamă pentru grija ei. De fapt, dacă am calcula salariile care ar trebui plătite mamelor pe baza unui salariu de infirmieră, până la vârsta de 20 de ani s-ar strânge o sumă exorbitantă. Care copil ar putea să-i plătească mamei grija de care a beneficiat?

Acum, întrebarea care ne revine nouă este: Cine e dispus să muncească așa pentru Domnul și pentru biserica Lui – fără să primească nici o plată, sacrificându-se pe sine, zi după zi, an după an, până când vine Isus?

Dacă Dumnezeu poate găsi undeva în lume măcar o singură persoană cu acest spirit, El o va folosi să zidească biserica, mult mai mult decât poate folosi 10,000 credincioși căldicei care încearcă să-I slujească fără spirit de sacrificiu.

Când Isus se va întoarce pe pământ și tu vei sta înaintea Lui, oare vei avea regrete pentru modul cum ai trăit, sau vei putea să te uiți înapoi la o viață petrecută în mod util pentru împărăția lui Dumnezeu?

Mulți rătăcesc și-și irosesc viețile pe pământ.

Trezește-te înainte să fie prea târziu și cere-I lui Dumnezeu să-ți arate cum Calea Lui este calea sacrificiului.

Cine are urechi de auzit să audă.

CAPITOLUL 2

CÂTEVA ADEVĂRURI IMPORTANTE PE CARE LE-AM ÎNVĂȚAT

Pe parcursul celor 40 de ani de creștin născut din nou, am învățat unele adevăruri importante care m-au încurajat și mi-au dat direcție și scop în viață. Vi le împărtășesc aici, cu speranța că vor fi o încurajare și pentru voi.

1. Dumnezeu ne iubește așa cum L-a iubit pe Isus

„...i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:23).

Aceasta este cel mai mare adevăr pe care l-am descoperit în Biblie. El m-a schimbat dintr-un credincios nesigur, deprimat, într-unul care a devenit total sigur în Dumnezeu și plin de bucuria Domnului – pentru totdeauna.

Sunt multe versete în Biblie care ne spun că Dumnezeu ne iubește, dar numai aceasta ne spune măsura iubirii Lui – LA FEL DE MULT CUM L-A IUBIT PE ISUS.

Fiindcă nu există nici o părtinire la Tatăl nostru din ceruri în modul în care-Și iubește copiii, El va fi cu siguranță dispus să facă totul pentru noi, copiii Lui, așa cum a făcut pentru primul Lui Fiu născut, Isus. El ne va ajuta și pe noi așa cum L-a ajutat pe Isus. El se va îngriji de noi la fel de mult cum S-a îngrijit de Isus. El va fi la fel de interesat de planificarea detaliilor vieții noastre zilnice, precum a fost în planificarea vieții lui Isus. Nimic din ceea ce ni se va întâmpla vreodată nu-L va lua pe Dumnezeu prin surprindere. El a plănuit deja totul, pentru orice eventualitate.

De aceea nu trebuie să mai fim deloc nesiguri. Am fost trimiși pe pământ cu un scop precis așa cum a fost și Isus trimis.

Toate acestea sunt adevărate și pentru tine – dar numai dacă le crezi.

Nimic nu funcționează pentru acela care nu crede în Cuvântul lui Dumnezeu.

2. Dumnezeu Își găsește plăcerea în oamenii sinceri

„Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții” (1 Ioan 1:7).

A umbla în lumină înseamnă, în primul rând, că nu ascundem nimic de Dumnezeu. Îi spunem Lui totul, exact așa cum este. Sunt convins că primul pas spre Dumnezeu este sinceritatea. Dumnezeu îi destestă pe aceia care sunt nesinceri. Isus a vorbit împotriva ipocriților mai mult decât împotriva oricui altcuiva.

Mai întâi de toate, Dumnezeu nu ne cere să fim sfinți sau perfecți, ci să fim sinceri. Acesta este punctul de plecare al sfințeniei adevărate. Și din acest izvor curge apoi restul. Și dacă există un lucru cu adevărat ușor de făcut pentru

oricare dintre noi, atunci acela este să fim sinceri. Deci, mărturisește-ți imediat păcatul lui Dumnezeu. Nu califica gândurile păcătoase dându-le nume „decente”. Nu spune „Doar admiram frumusețea creației lui Dumnezeu”, când tu de fapt ai comis adulter cu ochii tăi. Nu numi „mânia” drept „indignare justificată”. Nu vei obține niciodată victoria asupra păcatului dacă ești necinstit.

Și nu numi niciodată „păcatul”, „o greșeală”, pentru că sângele lui Isus te poate curăți de toate păcatele, dar nu și de greșeli!! El nu curățește oameni nesinceri.

Există speranță numai pentru oamenii sinceri. „Cine își ascunde fărădelegile, nu prosperă” (Proverbe 28:13).

De ce a spus Isus că mai degrabă intră prostituatele și vameșii în împărăția lui Dumnezeu decât liderii religioși (Matei 21:31)? Deoarece prostituatele și vameșii nu au nici o pretenție că ar fi sfinți.

Mulți tineri sunt îndepărtați din biserici pentru că membrii acestora le lasă impresia că ei nu au nici o luptă. Și așa ajung acești tineri să gândească: „Acești oameni nu ne vor înțelege niciodată problemele!!” Dacă aceasta se aplică și la noi, atunci noi nu suntem asemenea lui Hristos, care atrăgea păcătoșii la Sine.

3. Dumnezeu Își găsește plăcerea în omul care dăruiește bucurios

„...pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu” (2 Corinteni 9:7).

Aceasta este motivul pentru care Dumnezeu îi dă omului libertate totală – atât înainte, cât și după întoarcerea la Dumnezeu și după ce este umplut cu Duhul. Dacă suntem ca Dumnezeu, nici noi nu vom căuta să-i controlăm sau să-i silim pe alții. Le vom da libertatea de a fi diferiți de noi, de a avea puncte de vedere diferite de ale noastre și de a crește spiritual în propriul lor ritm.

Toate constrângerile de orice fel sunt de la Diavolul.

Duhul Sfânt umple oamenii, în timp ce demonii posedază oamenii. Diferența este aceasta: Când Duhul Sfânt umple pe cineva, El îi lasă încă acelei persoane libertatea de a face tot ceea ce dorește. Dar când demonii posedază oamenii, îi jefuiește pe aceștia de libertatea lor și îi controlează. Roada umplerii cu Duhul este stăpânirea de sine (Galateni 5:22,23). Dimpotrivă, posedarea demonică duce la pierderea controlului de sine.

Trebuie să ne amintim că orice lucrare pe care o facem pentru Dumnezeu și NU e făcută cu voiciune, bucurie, în mod liber și voluntar este o lucrare moartă. Orice lucrare făcută pentru Dumnezeu în schimbul unei răsplătiri sau a unui salariu este, de asemenea, o lucrare moartă. Orice bani dați lui Dumnezeu sub constrângerea altora nu au nici o valoare, atâta timp cât Îl implică pe Dumnezeu!

Dumnezeu prețuiește mult mai mult puținul făcut cu bucurie pentru El, decât o mare lucrare făcută sub constrângere sau doar pentru ușurarea conștiinței proprii.

4. Sfințenia vine privind la Isus

„Să alergăm cu stăruință în lupta ce ne stă înaintea, privind țintă la Isus” (Evrei 12:1,2).

Secretul dumnezeirii se află în Persoana lui Hristos Care a venit în trupul nostru omenesc (așa cum spune foarte clar 1 Timotei 3:16) – iar nu în doctrina potrivit căreia Hristos a venit în trupul nostru omenesc. Prin Persoana Lui, și nu printr-o analiză doctrinară a trupului Lui, noi devenim sfinți.

Nicio măsură a efortului propriu nu va face vreodată sfântă o inimă păcătoasă. Pentru ca acest lucru să se întâmple, Dumnezeu are de făcut o lucrare în noi.

Sfințenia (viața veșnică) este darul lui Dumnezeu – și nu poate fi obținută niciodată prin eforturi omenești (Romani 6:23). Biblia spune că numai Dumnezeu ne poate sfinți (ne poate face sfinți) pe deplin (1 Tesaloniceni 5:23 spune acest lucru atât de răspicat încât nimeni nu poate înțelege greșit). Cu toate acestea, o sumedenie de credincioși se luptă să se nege pe sine ca să fie sfinți. În schimb, ei devin farisei.

„Îmbrăcarea în dreptatea și sfințenia adevărului” (Efeseni 4:24) este obținută prin credința în Isus – cu alte cuvinte „privind la Isus”.

Dacă ne uităm doar la o doctrină, vom deveni farisei. Cu cât e mai pură doctrina noastră, cu atât vom deveni niște farisei mai mari.

Cei mai mari farisei pe care i-am întâlnit pe pământ erau drintre aceia care predicau cele mai înalte standarde de sfințenie prin efortul propriu!! Trebuie să avem grijă să nu sfârșim ca unul dintre aceștia!

Ce înseamnă a ne uita țintă la Isus, este explicat foarte clar la Evrei 12:2. În primul rând, trebuie să ne uităm la El ca la Unul Care a trăit pe pământ „suferind crucea” zi de zi – „ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat” (Evrei 4:15). El ne este Înainte Mergător (Evrei 6:20), pe ale Cărui urme trebuie să alergăm. În al doilea rând, trebuie să-L vedem ca pe Unul Care acum este „la dreapta Tatălui”, mijlocind pentru noi și gata să ne ajute în orice încercare și ispitire.

5. Trebuie să fim umpluți cu Duhul Sfânt în mod continuu

„Fiți plini de Duh” (Efeseni 5:18).

Este imposibil să trăim viața creștină, așa cum dorește Dumnezeu de la noi, dacă nu suntem umpluți în mod continuu cu Duhul Sfânt. Este imposibil să-I slujim lui Dumnezeu așa cum ar trebui, fără să fim unși cu Duhul și fără să primim darurile lui supranaturale. Isus Însuși a avut nevoie să fie uns.

Duhul Sfânt a venit să ne facă asemenea lui Isus atât în viața personală, cât și în lucrarea noastră (Vezi 2 Corinteni 3:18). Dumnezeu ne umple cu Duhul cu

scopul de a ne potrivi asemănării lui Hristos în caracter și de a ne echipa pentru a sluji așa cum Isus a slujit. Noi nu avem aceeași lucrare pe care a avut-o Isus și de aceea noi nu vom putea face ceea ce a făcut Isus în lucrarea Lui. Dar putem fi la fel de complet echipați, ca Isus Însuși, ca să-I slujim lui Dumnezeu– pentru a ne împlini PROPRIA NOASTRĂ misiune.

Tot ceea ce ni se cere este suficientă sete și credință din partea noastră, pentru ca râuri de apă vie să curgă din noi (Ioan 7:37-39).
Trebuie să dorim serios darurile Duhului dacă vrem să le avem (1Corinteni 14:1). Altminteri nu le vom avea niciodată.

O biserică fără darurile Duhului Sfânt este ca un om care trăiește dar este surd, orb, mut și olog – și prin urmare inutil.

6. Calea crucii este calea vieții

„Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El” (2 Timotei 2:11).

Nu există altă cale de a avea viața lui Isus manifestată în trupul nostru decât acceptând moartea vieții Sinelui, în toate situațiile pe care Dumnezeu le plănuiește și le pregătește pentru noi (2 Corinteni 4:10,11).

Trebuie să ne „socotim morți față de păcat” (Romani 6:11) în toate situațiile, dacă vrem să învingem păcatul. Noi trebuie „să facem să moară faptele trupului prin Duhul”, dacă vrem să trăim (Romani 8:13). Duhul Sfânt ne va conduce întotdeauna la cruce în viața de zi cu zi.

Suntem trimiși de Dumnezeu în situații unde „suntem dați morții toată ziua” (Romani 8:36) și „suntem dați la moarte din cauza lui Isus” (2 Corinteni 4:11). În astfel de situații trebuie să acceptăm „omorârea lui Isus” (2 Corinteni 4:10), pentru ca viața lui Isus să se poată manifesta în noi.

7. Opiniile oamenilor sunt bune doar de aruncat la gunoi

„Terminați-o cu omul, a cărui suflare este în nările sale; căci ce preț are el?” (Isaia 2:22)

Când suflarea unui om părăsește nările sale, el nu este mai bun decât praful pe care călcăm. De ce ar trebui atunci să mai valorizăm opinia unui om?

Dacă nu suntem înrădăcinați și bazați pe faptul că opiniile TUTUROR ființelor umane adunate laolaltă sunt potrivite doar pentru coșul de gunoi, niciodată nu vom fi capabili să-I slujim eficient Domnului.

Dacă noi căutăm să facem pe plac chiar și numai unui singur om, nu putem fi slujitori ai lui Hristos (Galateni 1:10).

Oprinia fiecărui om este fără valoare comparativ cu opinia lui Dumnezeu. Acela care este convins de acest lucru va căuta în consecință numai aprobarea lui Dumnezeu pentru viața și lucrarea sa. Nu va căuta niciodată să-i impresioneze pe oameni sau să se justifice pe sine înaintea lor.

8. Dumnezeu detestă tot ceea ce această lume consideră a fi măreț

„Ce este înălțat printre oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15).

Lucrurile considerate importante în lume, nu numai că nu au nici o valoare în ochii lui Dumnezeu dar, în realitate, sunt o urâciune pentru El. Întrucât toată onoarea lumii este o urâciune pentru Dumnezeu, ea trebuie să fie o urâciune și pentru noi.

Banii sunt ceva ce toată lumea de pe pământ consideră a fi valoros. Dar Dumnezeu spune că aceia care iubesc banii și tânjesc să fie bogăți vor avea de suferit, mai devreme sau mai târziu, următoarele opt consecințe (1 Timotei 6:9,10): (a) vor cădea în ispită, (b) vor cădea în cursă, (c) vor cădea în poftă nebună, (d) vor cădea în poftă periculoasă, (e) se vor cufunda în ruină, (f) se vor afunda în distrugere, (g) vor rătăci de la credință și (h) se vor străpunge singuri cu multe dureri.

Am văzut aceste lucruri întâmâmplându-se iar și iar credincioșilor de peste tot. Una din principalele cauze datorită căreia cuvântul profetic al Domnului de-abia este auzit în aceste zile, în țara noastră, este aceea că majoritatea predicatorilor sunt iubitori de bani. Isus a spus că adevăratele bogății (cuvântul profetic fiind una dintre ele) nu vor fi date de către Dumnezeu aceluia care au fost necredincioși cu banii (Luca 16:11). De aceea auzim atât de multe predici și mărturii plictisitoare în adunările bisericii și la conferințe.

9. Nimeni nu ne poate răni decât noi înșine

„Și cine vă va face rău dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?” (1Petru 3:13)

Dumnezeu este așa de puternic încât El face ca TOATE LUCRURILE să lucreze împreună pentru binele celor care-L iubesc și care sunt chemați după planul Său – adică, pentru aceia care nu au nici o ambiție pe pământ în afara voii Lui pentru viața lor (Romani 8:28). Unul care are ambiții egoiste nu poate pretinde această promisiune. Dar dacă acceptăm voia lui Dumnezeu total, putem pretinde această făgăduință în fiecare minut al vieții noastre pe pământ. Nimic nu ne poate face rău.

Tot ceea ce alții ne fac – bun sau rău, involuntar sau voluntar – va trece prin filtrul Romani 8:28 și va ieși lucrând spre ceea ce este cel mai bine pentru noi – făcându-ne de fiecare dată tot mai asemenea lui Hristos (Romani 8:29) – care este binele pe care Dumnezeu l-a planificat pentru noi.

Acest filtru funcționează perfect de fiecare dată pentru aceia care îndeplinesc condițiile prezentate în acest verset.

În plus, 1Petru 3:13 ne spune că nimeni nu ne poate face rău dacă noi suntem „plini de râvnă pentru bine”.

Din nefericire, acest verset nu este așa de bine cunoscut cum este Romani 8:28. Dar noi trebuie să-l popularizăm acum. În orice caz, totodată această promisiune este aplicabilă numai aceluia care sunt devotați în a-și menține inimile bune față de toți oamenii. Va fi imposibil pentru orice demon sau ființă umană să facă rău unui astfel de credincios.

De aceea, oricând un creștin se plânge că alții i-au făcut rău, el admite, în mod indirect, că nu-L iubește pe Dumnezeu, că nu este chemat potrivit planului lui Dumnezeu și că nu a fost plin de râvnă pentru ceea ce este bine. Altminteri, orice i-ar fi făcut alții, n-ar fi lucrat decât pentru binele lui, și atunci n-ar mai fi avut nici o plângere.

În realitate, singura persoană care îți poate face rău ești tu însuși – prin necredințioșia ta și prin atitudinile tale greșite față de alții.

Acum am aproape 60 de ani și pot spune cu sinceritate că, în toată viața mea, nimeni n-a reușit vreodată să-mi facă rău. Mulți au încercat, dar TOT ceea ce au făcut a lucrat numai pentru binele maxim al meu și al lucrării mele. Deci Îl pot lăuda pe Dumnezeu și pentru acei oameni. Aceia care mi s-au împotrivit au fost de cele mai multe ori așa numiți „credincioși” care nu au înțeles căile lui Dumnezeu. Vă împărtășesc experiența mea numai ca să vă încurajez că aceasta poate fi și mărturia voastră – întotdeauna.

10. Dumnezeu are un plan perfect pentru fiecare viață

„Căci suntem lucrarea Lui și am fost creați în Hristos Isus pentru fapte bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10).

Cu mult timp în urmă, când Dumnezeu ne-a ales în Hristos, El a planificat totodată ce vom face cu viața noastră pământească. Acum, datoria noastră este să descoperim acel plan – zi de zi – și să-l urmăm. Niciodată nu putem face un plan mai bun decât cel al lui Dumnezeu.

Nu trebuie să imităm ce fac alții, pentru că planul lui Dumnezeu pentru fiecare dintre copiii Săi este diferit. Planul lui Dumnezeu pentru Iosif, de exemplu, a fost să stea în palatul din Egipt și să trăiască foarte confortabil în ultimii 80 de ani din viața lui. Pe de altă parte, planul lui Dumnezeu pentru Moise a fost ca el să părăsească palatul din Egipt și să trăiască în condiții vitrege pentru ultimii 80 de ani din viața lui - în pustie. Dacă Moise ar fi urmat exemplul lui Iosif, iubind confortul și odihna, el ar fi pierdut voia lui Dumnezeu pentru propria viață.

Astăzi, exact în același mod,, Dumnezeu poate dori ca un frate să trăiască toată viața în confort în SUA, iar alt frate să se trudească toată viața în căldura și praful din India de Nord.

Fiecare trebuie să fie convins de planul lui Dumnezeu pentru propria sa viață în loc să-și compare destinul cu cel al altui frate și să fie invidios pe el sau să-l critice.

Știu că Dumnezeu m-a chemat să-I slujesc în India. Dar niciodată n-am pretins ca altcineva să aibă chemarea mea.

Oricum, nu vom putea niciodată să găsim voia lui Dumnezeu, dacă ne căutăm propria onoare sau dacă iubim banii sau aprobarea oamenilor.

11.A-L cunoaște pe Dumnezeu în mod personal este secretul puterii

„Aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor acționa” (Daniel 11:32)

Astăzi, Dumnezeu nu dorește ca noi să-L cunoaștem în mod mijlocit prin alții. El invită chiar și pe cel mai tânăr credincios să-L cunoască în mod personal (Evrei 8:11). Isus a definit viața veșnică drept a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos în mod personal (Ioan 17:3). Aceasta a fost cea mai mare pasiune a vieții apostolului Pavel și aceasta trebuie să fie și cea mai mare pasiune a noastră (Filipeni 3:10).

Cine dorește să-L cunoască personal pe Dumnezeu va trebui să-L asculte întotdeauna. Isus a spus că singurul mod în care omul poate să se mențină viu, din punct de vedere spiritual, este ascultând FIECARE cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (Matei 4:4). El a spus de asemenea că a sta la picioarele Lui și a-L asculta pe El sunt cele mai importante lucruri din viața creștină (Luca 10:42).

Trebuie să ne dezvoltăm obiceiul pe care-L avea Isus de ascultare a Tatălui începând cu dimineața devreme în fiecare zi (Isaia 50:4), pe tot parcursul zilei; și să fim apoi tot într-o atitudine de ascultare în timpul orelor nopții când dormim – așa încât, dacă ne trezim vreodată din somn, să putem spune: „Vorbește, Doamne, căci slujitorul Tău ascultă” (1Samuel 3:10).

Cunoscându-L pe Dumnezeu vom deveni învingători în toate situațiile, pentru că Dumnezeu are o soluție pentru fiecare problemă cu care ne confruntăm – și dacă ascultăm de El, El ne va spune care este acea soluție.

12.Noul legământ este de departe superior vechiului legământ

„Isus este Mijlocitorul unui legământ mai bun” (Evrei 8:6).

Mulți creștini nu cunosc faptul că există o diferență fundamentală între noul și vechiul legământ (Evrei 8:8-12). Noul legământ este superior vechiului legământ, așa cum Isus este superior lui Moise (2Corinteni și Evrei 3).

În timp ce vechiul legământ putea purifica numai viața exterioară a unei persoane, prin teama de judecată și făgăduința unei răsplătiri, noul legământ ne schimbă din interior, nu prin amenințări și promisiuni, ci prin Duhul Sfânt care ne dă caracterul lui Hristos – un caracter care este total pur și iubitor.

E o diferență colosală între un porc păstrat curat prin ținerea lui în lanțuri (frica de pedeapsă sub Lege), și o pisică ce se menține singură curată datorită naturii sale interioare.

Acest exemplu ilustrează diferența dintre cele două legăminte.

13. Suntem chemați să fim respinși și persecutați de oameni

„De fapt, toți cei care voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați” (2Timotei 3:12).

Isus le-a spus ucenicilor Săi că în lume se vor confrunta cu neazuri (Ioan 16:33); și El S-a rugat Tatălui să nu-i ia pe ucenici din lume (Ioan 17:15). Apostolii i-a învățat pe credincioși că numai prin multe neazuri vor putea intra în împărăția lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 14:22).

Isus a zis că, dacă oamenii Îl numiseră pe El Însuși șeful casei lui Beelzebul, atunci membrii casei Lui vor fi numiți cu nume și mai rele (Matei 10:25). Prin aceasta știm că suntem membrii credincioși ai casei Lui. Unele nume care mi-au fost atribuite mie personal de către alți „credincioși” au fost: „Diavol”, „Fiul Diavolului”, „Spirit Rău”, „Antihrist”, „Înșelător”, „Terorist”, „Criminal” și „Diotref”. În consecință, a fost o mare onoare să fiu identificat ca parte a casei lui Isus. Toți care-l slujesc Domnului cu credincioșie vor experimenta aceasta.

Isus a spus de asemenea că un proroc adevărat nu va fi prețuit de „rudele lui” (Marcu 6:4). Isus Însuși nu a fost acceptat de membrii familiei Lui. Fiecare proroc adevărat al lui Dumnezeu va fi respins și disprețuit de propriile rude chiar și în zilele noastre. În același mod, un apostol adevărat va fi de asemenea „vorbit de rău” și tratat „ca gunoiul lumii, ca lepădătura tuturor” (1 Corinteni 4:13).

Suferința și respingerea a fost întotdeauna destinul rezervat de Dumnezeu celor mai mari slujitori ai Săi.

Învățătura potrivit căreia biserica va fi răpită înaintea „marelui neaz” este una populară pentru majoritatea credincioșilor, pentru că le gădilă auzul. Dar Isus a spus foarte clar, în Matei 24:29-31, că El va veni să-și ia aleșii numai DUPĂ marele neaz. NU EXISTĂ NICI UN VERSET ÎN ÎNTREG NOUL TESTAMENT CARE SĂ NE SPUNĂ CĂ BISERICA VA SCĂPA DE MARELE NECAZ PRIN ACEEA CĂ VA FI RĂPITĂ DIN EL.

Această doctrină a fost inventată de către oameni, în Anglia mijocului de secol 18.

Noi trebuie să ne pregătim biserica din țara noastră pentru persecuție.

14. Trebuie să-i primim pe toți aceia pe care Dumnezeu i-a primit

„Dar acum, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum I-a plăcut” (1Corinteni 12:18,25).

Dumnezeu a ridicat oameni în momente de timp diferite, în locuri diferite, ca să dea o mărturie pură pentru EL.

Dar, după ce acei oameni ai lui Dumnezeu au murit, urmașii lor au transformat grupurile lor în unele exclusiviste și cultice.

Însă trupul lui Hristos este mai extins decât orice grup. Și nu trebuie să uităm acest lucru. Mireasa lui Hristos se găsește în multe grupuri din zilele noastre.

De aceea noi trebuie să căutăm părtașia cu toți aceia pe care Domnul i-a acceptat, chiar dacă poate nu avem posibilitatea să lucrăm împreună cu mulți dintre ei, datorită diferențelor de interpretare a Cuvântului lui Dumnezeu.

15. Trebuie să tratăm fiecare ființă umană cu demnitate

„Cu limba noastră noi binecuvântăm pe Domnul și Tatăl, și tot cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa frații mei!” (Iacov 3:9,10).

Orice cuvânt sau acțiune care înjosește un om nu vine niciodată de la Dumnezeu. Întotdeauna este de la Satan care caută să înjosească și să degradeze oamenii.

Ni se poruncește să vorbim „cu blândețe și cu teamă” (1Petru 3:15) tuturor oamenilor – fie ei soții, soți, copii, tineri, cerșetori sau dușmani. Toți oamenii trebuie tratați cu demnitate. De exemplu, când oferim un dar unui frate mai sărac, trebuie să o facem astfel încât să nu-i răpim demnitatea de ființă umană. Trebuie să fim fratele lui iar nu binefăcătorul lui.

16. Trebuie să destăinuim numai lui Dumnezeu nevoile noastre financiare

„Și Dumnezeul meu să îngrijească din plin de toate nevoile voastre, potrivit bogățiilor Sale, în slavă, în Hristos Isus” (Filipeni 4:19).

Lucrătorii creștini permanenți trebuie să se încreadă în Dumnezeu pentru toate nevoile lor financiare și trebuie să le mărturisească numai Lui. Atunci Dumnezeu îi va îndemna pe copiii Lui să suplinească nevoile lor. Ei nu trebuie să trăiască „cu credință în Dumnezeu și cu insinuări/ aluzii către alți credincioși” așa cum trăiesc mulți astăzi.

„Tot așa, Domnul a rânduit ca cei care vestesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie” (1Corinteni 9:14). Deci aceluia care-l slujesc Domnului în regim permanent li se permite să primească daruri de la alți credincioși. Dar niciodată nu trebuie să primească un salariu. E o diferență colosală între daruri și un salariu. Darurile nu pot fi pretinse, în timp ce un salariu poate fi revendicat. Aici se află cauza alunecării de la credință a majorității bisericilor și instituțiilor creștine de astăzi.

Oricum, nu trebuie să primim niciodată vreun dar pentru folosul nostru personal sau al familiei noastre de la oameni care sunt mai săraci decât noi. Dacă astfel de oameni ne oferă daruri, noi trebuie ori să dăm acești bani unor oameni mai săraci decât ei sau să-i punem în colecta pentru lucrarea Domnului.

Iată „Zece Porunci” legate de bani pe care toți lucrătorii permanenți vor trebui să facă bine să ia aminte la ele:

1. Niciodată să nu-ți faci cunoscute nevoile financiare altcuiva decât lui Dumnezeu (Filipeni 4:19).
2. Nu accepta niciodată bani de la necredincioși (3Ioan 7).
3. Nu aștepta niciodată nici un dar de la nimeni (Psalmul 62:5).
4. Nu permite nimănui să te controleze sau să-ți influențeze lucrarea prin a-ți oferi bani.
5. Nu accepta niciodată bani de la aceia care nu primesc lucrarea ta.
6. Nu accepta niciodată bani pentru nevoile tale personale sau familiale de la cineva mai sărac decât tine.
7. Să nu fii niciodată dependent de vreun om pentru nevoile tale financiare.
8. Niciodată să nu administrezi banii lui Dumnezeu într-un mod care i-ar determina pe alții să te suspecteze de administrare greșită (2Corinteni 8:20,21).
9. Nu fii niciodată entuziasmat când primești bani.
10. Nu fii niciodată deprimat când pierzi bani.

Concluzie

Sper că aceste adevăruri nu doar te vor încuraja, dar totodată te vor și elibera. Dacă ești hotărât în ce privește umblarea ta cu Domnul și lucrarea ta, ar trebui să iei în serios aceste adevăruri în viața ta de zi cu zi.

CAPITOLUL 3

PRINCIPIILE SLUJIRII LUI DUMNEZEU

(Mesaj transmis liderilor creștini evanghelici la conferința „All-India” pe marginea misiunii bisericii și pregătirii liderilor - Decembrie 17, 1997).

Aș vrea să mă întorc la Cuvântul lui Dumnezeu, în Apocalipsa, capitolul 4. După ce, în capitolul 1, Domnul i-a oferit lui Ioan o revelație a Lui Însuși, El i-a oferit și o vedere în profunzime asupra stării reale a multor biserici din acea parte a lumii – în capitolele 2 și 3. După cum știți, multe din acele biserici se aflau într-o stare foarte decadentă. Apoi, în capitolul 4:1, Domnul îi spune lui Ioan: „Suie-te aici!”

Ce cuvânt scump este acesta!

Când vedem starea lucrurilor din jurul nostru și întâmpinăm probleme pentru care nu avem soluție, este bine să-L auzim pe Domnul spunându-ne: „Vino mai sus! Vino și vezi lucrurile din perspectiva Mea – și nu de la nivelul de jos, pământesc, de la care ai privit până acum lucrurile acestea”. Cred că acesta este un cuvânt pe care noi înșine avem nevoie să-l auzim mereu – „VIN-O MAI SUS!”

Pavel spune: „Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. El auzise acea chemare să vină mai sus și niciodată nu era mulțumit, nu conta cât de sus ajunsese.

Primejdia conducerii creștine este că stăm prea mult în fața oamenilor. Suntem aclamați. Acum avem până și acoperire mediatică. Avem titluri înaintea numelor și grade după numele noastre! Ce altceva mai mult avem nevoie! Vă spun eu ce nevoie avem noi – AVEM NEVOIE SĂ AJUNGEM MAI APROAPE DE INIMA LUI DUMNEZEU! AVEM NEVOIE SĂ URCĂM MAI SUS!

Dumnezeu nu l-a creat pe Adam pentru că avea nevoie de un slujitor. El nu l-a creat pe Adam pentru că avea nevoie de un ucenic. Și El nu te-a creat pe mine și pe tine pentru că avea nevoie de slujitori sau de ucenici. El are deja destui slujitori în milioanele de îngeri. El l-a creat pe Adam, în primul rând, pentru ca Adam să poată avea părtășie cu El. Iată de ce pentru Adam legea NU a fost: „Șase zile să lucrezi iar a șaptea să te odihnești”. Nu. Aceasta e venit mai târziu prin Legea lui Moise.

Adam a fost creat în cea de-a șasea zi. Și așa, chiar PRIMA lui zi – a șaptea pentru Dumnezeu, dar prima pentru Adam – a fost o zi de odihnă și de părtășie cu Creatorul lui. De-abia după acea zi de părtășie cu Dumnezeu Adam avea să meargă în grădină și să-I slujească lui Dumnezeu pentru următoarele șase zile.

Și când uităm această ordine – când uităm că părtășia cu Dumnezeu trebuie să aibă prioritate față de ieșirea în via Lui pentru a-I sluji – atunci înseamnă că am pierdut scopul principal al creației și al salvării noastre.

Putem fi așa de ocupați cu cerințele din jurul nostru – în special într-o țară ca India – încât să nu mai avem deloc timp de părtășie cu Dumnezeu. Putem simți că e pierdere de timp când în jurul nostru e o așa mare nevoie. Dar care este rezultatul unei munci bazate pe cerințe? Probabil o muncă din abundență – dar calitatea ei va fi slabă. Statisticile sunt înșelătoare. Probabil ați auzit afirmația că există trei tipuri de minciuni – minciuni negre, minciuni albe și statisticile!! Statisticile sunt înșelătoare. Toată lumea are statistici în zilele noastre. Dar pe Isus niciodată nu L-au interesat statisticile.

Au fost perioade în viața mea când am trecut prin anumite crize. Una a fost foarte timpurie, când căutam să-I slujesc Domnului și am descoperit că, deși cunoșteam Cuvântul, îmi lipsea puterea! Și astfel L-am căutat pe Dumnezeu pentru botezul în Duhul Sfânt – ca să fiu investit cu putere din cer. Acum, știu că sunt concepții diferite cu privire la acest lucru – și nu încerc să convertesc pe nimeni. Spun doar că am fost născut din nou și m-am botezat în apă, dar „râurile de apă vie” nu curgeau din viața mea. Cu toate acestea, știam că Isus făgăduise că oricine credea în EL, râuri de apă vie vor curge din viața lor – că niciodată nu vor seca. Însă eu însumi m-am simțit sec de multe ori. Chiar dacă cunoșteam Cuvântul, chiar dacă predicam, eram sec. Foarte adesea lucrarea mea pentru Domnul a fost ca și cum aș fi pompat cu o pompă de mână. Știți ce înseamnă aceasta – pompezi și pompezi și țâșnesc doar câteva șiroaie de apă. În mod sigur nu curge un râu. Dar eu înțelegeam totuși cuvântul lui Isus în mod clar: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie”.

Tot ce pot spune este că L-am căutat pe Dumnezeu și El S-a întâlnit cu mine. Și acest fapt a schimbat direcția vieții mele.

Nu m-am alăturat bisericii Penticostale. Nu mă consider a fi un penticostal sau un charismatic.

Dar Dumnezeu S-a întâlnit cu mine și m-a umplut cu Duhul Său Sfânt.

Și apoi, peste ani, am ajuns la o altă criză în viața mea. Acea a fost o criză care a avut de-a face cu problema realității – dacă ceea ce eu predicam era de fapt adevărat în viața mea interioară, și dacă povara pe care se părea că o port când le vorbeam oamenilor era ceva ce purtam de asemenea și în inima mea.

Acum aproape 28 de ani am avut primul Congres de Evangheliism „*All-India*” la Deolali. Acolo am prezentat un referat. Atunci eram tânăr – doar 30 de ani. Și știți cum este când suntem tineri. Doream să-i impresionez pe toți. Și referatul meu a fost impresionant, pentru că muncisem din greu la el. Lucrarea mea a continuat cu călătorii în Australia și în Singapore și în alte locuri unde vorbeam în conferințe despre viața mai profundă. Și peste tot scopul meu era să impresionez oamenii.

Atunci Domnul mi-a vorbit și m-a întrebat: „Vrei să-i impresionezi pe oameni sau vrei să-i ajuți?” Eu am spus: „Doamne, vreau să-i ajut.” Atunci Domnul a spus: „Atunci oprește-te din încercarea de a-i impresiona”. Am ajuns într-un loc în viața mea unde a trebuit să spun: „Doamne, viața mea interioară nu corespunde cu ceea ce predic”. În exterior, eram o mărturie bună. Dar gândurile și atitudinile mele – atitudinea mea față de bani – nu erau asemenea

lui Hristos. Îl proclamam pe Hristos cu gura mea, dar Duhul lui Hristos nu-mi conducea și gândurile mele. Și am fost sincer cu Dumnezeu în această privință.

Cred că primul pas către Dumnezeu este să fii sincer.

Pe atunci eram destul de bine cunoscut. Scriam cărți care aveau o largă circulație. Țineam un program săptămânal de radio. Eram invitat încolo și-ncoace. Într-o zi Domnul a vorbit inimii mele și mi-a zis: „Ești dispus să stai în fața acelei congregații care te respectă și să le spui că nu ești sincer, că nu ești real?” Am spus: „Da, Doamne! Nu-mi pasă ce gândesc oamenii despre mine. Vreau să faci ceva pentru mine. Îți cer un singur lucru: Ca viața mea interioară să corespundă cu ceea ce predic”.

Aceasta este ceea ce I-am cerut Domnului acum 23 de ani. Dumnezeu S-a întâlnit cu mine din nou. El răsplătește pe aceia care-L caută cu sârguință. Și Domnul mi-a spus: „Vino mai sus”.

Părtășia cu Dumnezeu a devenit acum cel mai prețios lucru pentru mine – în ultimii 22 de ani.

Mi-a schimbat viața și a îndepărtat cu totul descurajarea și depresia din viața mea.

Am găsit secretul umblării cu Dumnezeu. Și acesta a făcut lucrarea mea o bucurie! Nu mai este deloc seacă!

Toată lucrarea ta depinde de umblarea ta personală cu Dumnezeu. Vă amintiți când Isus era în casa Mariei și a Martei. El i-a spus Martei: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu”. De ce se îngrijora Marta? Erau nevoi de acoperit acolo. Și ea Îl servea pe Domnul, fără egoism și sacrificându-se pe sine, asudând în bucătărie – nu pentru a găti mâncare pentru sine, ci pentru Domnul și ucenicii Lui. Ce serviciu mai mare decât acesta ar fi putut să facă? Era unul total neegoist!

Iar ea nu o făcea pentru bani sau pentru un salariu, așa cum slujesc mulți lucrători creștini din zilele noastre. Nu. Era total neegoistă! Și, cu toate acestea, Domnul i-a spus: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu”. Ea s-a gândit că Maria era egoistă, stând acolo la picioarele Domnului și nefăcând nici o muncă, ci doar ascultând. Și Isus a zis: „dar UN SINGUR LUCRU trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua”.

O parafrazăre minunată a 1Corinteni 4:2 spune: „Cel mai important lucru legat de un slujitor este că el face doar ceea ce-i spune stăpânul lui”. Această afirmație mi-a adus atât de multă pace în inimă. Ce am eu de făcut când văd o lume în nevoie? Să trecem toți să muncim pentru cei în nevoie? Există o mulțime de manipulatori în creștinism care sunt gata să mă pună la treabă.

Dar eu Îi spun Domnului: „Vreau să te aud pe Tine”. Există o mulțime de Marta care mă vor critica spunând: „Spune-i să nu-și piardă vremea ascultând, când o lume în nevoie piere în păcat”.

Cu siguranță trebuie să privim la nevoile lumii. Isus a spus: „Ridicați-vă ochii și priviți recolta”. Trebuie să vedem nevoile și să arătăm aceste nevoi și altora. Da. Dar chemarea trebuie să vină de la Dumnezeu – nu de la om. Iată ce am înțeles eu.

Isus a stat în cer 4.000 de ani în timp ce lumea pierdea din lipsa unui Mântuitor. Nimeni nu L-a putut presa să părăsească cerul înainte de timpul hotărât de Tatăl. Dar „la împlinirea vremii” El a venit.

Și când a venit pe pământ, timp de 30 de ani, El a făcut scaune și bănci – în timp ce lumea pierdea! El nu putea fi pus în acțiune numai de nevoia singură. Dar când a sosit timpul potrivit, Tatăl a zis „Du-te! Și El S-a dus. Și El a făcut mai mult în 3 ani și jumătate decât pot face alții în 3.000 de ani. Pentru un slujitor cel mai important lucru nu este să alerge încolo și-ncoace făcând cutare și cutare lucru pentru Dumnezeu, ci să-L asculte pe EL. Este dificil să ascultăm.

În tinerețe, obișnuiam să particip într-o adunare unde studiam Scripturile, posteam și mă rugam regulat. Eram învățați ca în fiecare dimineață să avem un „Timp de Pace” – un obicei bun pe care-l recomand tuturor. Dar în ciuda tuturor orelor aparent petrecute în prezența lui Dumnezeu, oamenii continuau să fie acrii, îndârjiți, greu de abordat, să se judece unii pe alții, să fie critici și suspicioși.....

Undeva, ceva era greșit. Am trăit momente când am petrecut doar 10 sau 15 minute cu un om evlavios și m-am simțit provocat și inspirat. Puteți atunci să vă imaginați ce pot face 10 sau 15 minute petrecute cu Dumnezeu Însuși? Atunci cum de noi toți nu ne schimbăm?

Domnul mi-a arătat că eu nu-mi petreceam timpul cu EL în „timpul meu de părtășie”. Îmi petreceam timpul cu mine însumi. Doar studiam o carte – nu era nici o diferență dacă în fața mea era Biblia sau o carte de chimie. Nu-mi petreceam timpul cu Dumnezeu – ascultându-l pe El. Eu doar studiam o carte!

Isus a spus cu privire la Maria: „Un singur lucru trebuie....să ascuți”. Din acesta izvorăște orice altceva.

Și acesta este un mod foarte eficient de a-I sluji lui Dumnezeu pentru că El îți poate spune ce El dorește să faci tu!

Tatăl Îi spunea Lui Isus ce să facă. Odată Isus a fost îndemnat de Duhul să meargă pe jos 50 de mile din Galileea la Sirofenicia, dincolo de granițele Israelului. Nu știu câte ore l-au trebuit să ajungă acolo – probabil o zi întreagă. Și acolo El a întâlnit o femeie Canaaneancă, a cărei fiică era posedată de demon. El a scos afară demonul și a arătat ucenicilor Săi marea credință pe care femeia o avea când a cerut doar fărâmiturile care cad de la masa copiilor. Apoi S-a întors în Galileea. Iată cum trăia Isus. A mers așa cale lungă doar pentru UN suflet. Nu a fost impresionant – statistic vorbind!! Dar a fost potrivit voii lui Dumnezeu.

Isus a slujit așa timp de 3 ani și jumătate. Iar la sfârșitul perioadei El a spus: „Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). Oare împlinise El toate nevoile din lume – în India, în Africa? Nu. Nu le împlinise. Dar El sfârșise lucrarea pe care Tatăl I-o dăduse Lui s-o facă. Și apoi nu Și-a dorit să mai trăiască pe pământ nici măcar o zi. La fel a putut spune la sfârșitul vieții lui și apostolul Pavel: „Mi-am sfârșit alergarea”.

Tu ai o chemare diferită după cum și eu am o chemare diferită în Trupul lui Hristos. Dar noi toți trebuie să înțelegem ce dorește Dumnezeu să facem. Una din principalele cauze a surzirii noastre față de vocea lui Dumnezeu este LIPSA DE REALITATE din viețile noastre – reaua credință și prefăcătoria.

Fariseii nu puteau auzi ce spunea Isus pentru că trăiau o viață de prefăcătorii. Ei dădeau altora impresia că erau evlavioși. Stăteau în picioare în fața poporului ca liderii și învățătorii timpului lor. Dacă i-ai fi întâlnit pe Petru sau pe Ioan, înainte ca ei să-L întâlnească pe Isus, și i-ai fi întrebat: „Petru, Ioan, mi-ați putea spune numele unui om al lui Dumnezeu pe care-l cunoașteți?”, ți-ar fi menționat numele unui fariseu care era un bătrân din sinagogă locală.

Pentru că aceea era judecata lor – că oamenii care studiau Scripturile, care posteau, se rugau, purtau cutiuțe mici cu versete din Scriptură pe frunte și păreau foarte sfinți și evlavioși, erau cu adevărat oamenii lui Dumnezeu. Vă puteți imagina atunci șocul pe care l-au avut când L-au auzit pe Isus numindu-i acei bătrâni în sinagogă drept o adunătură de ipocriți care candidau pentru intrarea în iad.

Când Isus Și-a ales ucenicii, el nu a ales nici măcar unul din vreo școală Biblică. În acele zile, în Ierusalim exista o școală biblică condusă de Gamaliel. Dar Isus nu a mers să-și aleagă ucenici de acolo. El i-a selectat de pe țărmul Galileii – oameni needucați – și i-a făcut apostolii Lui. Iar ei au scris cărți pe care acum seminariile Biblice le dau oamenilor să le studieze pentru doctorate în teologie!! Nu este uimitor?? Cred că Petru singur n-ar fi fost capabil să obțină nicio calificare de la vreun seminar de-al nostru. Poate doar unul dintre ucenici ar fi fost capabil să obțină o astfel de calificare – Iuda, cel mai inteligent și deștept dintre ei.

De ce a ales Isus astfel de oameni? Erau simpli și dispuși să-L asculte.

Ce freamăt se stârnea când acești bărbați simpli mergeau în vreo sinagogă și predicau! Ei nu predicau mesaje rutinate pe care oamenii le auziseră întotdeauna. Ei erau proroci. Iar oamenilor nu le-au plăcut niciodată prorocii. În cei 1.500 de ani de istorie a Israelului, așa cum a spus Ștefan: „Pe care dintre proroci nu i-a persecutat părinții voștri?”

Acei apostoli nu erau vorbitori diplomați. Ei erau proroci. Și cred că țara noastră poate avea câțiva proroci în aceste timpuri, așa încât să putem auzi ce spune Dumnezeu. Dumnezeu nu iubește ceea ce este mare și grozav în ochii oamenilor.

Nu sunt împotriva adunărilor de acest fel. Dar am încetat să mai merg la astfel de întâlniri de mai bine de 20 de ani. Acum refuz astfel de invitații. Știu că astfel de adunări te pot face faimos. Obții expunere mediatică. Dar, pe măsură ce am călătorit în satele din țara noastră – unde e cea mai mare parte a lucrării mele acum – am descoperit că oamenii care fac adevărata lucrare nu sunt într-o conferință ca aceasta. Ei sunt necunoscuți și se află chiar acolo, în acele sate. Ei nu pot vorbi engleza și cu siguranță că nu știu ce înseamnă să prezinți o dezbateră. Dar sunt plini de Duh, Îl iubesc pe Domnul și ies să aducă suflete pierdute la Hristos. Lăudat să fie Dumnezeu pentru astfel de oameni.

Alții își organizează misiuni proprii și devin cunoscuți ca lideri de misiune și capătă onoarea. Dar mulți care sunt primii acum vor fi ultimii când se va întoarce Isus. Deci este bine pentru noi să fim smeriți. Este bine pentru noi să avem gânduri umile despre noi înșine. Poate că nu suntem așa de mari în ochii lui Dumnezeu cum cred alți creștini că am fi datorită diplomelor și calificărilor noastre. Acestea pot impresiona oamenii, dar nu pe Dumnezeu. De fapt, ele nu impresionează nici pe diavolul. Diavolul se teme de un om sfânt, un om care este autentic, un om care este același în interior cum este și în exterior, și un om care niciodată nu predică ceea ce nu practică.

Oamenii mă întreabă: „Frate Zac, de ce nu îndemni oamenii să meargă în India de Nord?” Răspund: „Isus a predat numai ceea ce a făcut” (Faptele Apostolilor 1:1). Nu am locuit în India de Nord. Deci nu pot să cer altora s-o facă. Nu spun că n-ar trebui făcut acest lucru. Spun doar că nu pot predica ceea ce n-am făcut. Și apoi eu nu sunt întregul trup al lui Hristos. Eu sunt doar o parte a lui. Sunt un mădular neechilibrat. Singurul om echilibrat care a călcat pe pământ a fost Isus Hristos. Voi sunteți neechilibrați și la fel sunt și eu. Haideți să nu gândim că unul dintre noi este mai mult decât doar o parte. Fiecare parte este necesară – evanghelistul, învățătorul, păstorul, prorocul și apostolul – pentru ca oamenii să fie făcuți mădulare ale trupului lui Hristos și pentru ca acel Trup să fie zidit.

Care este chemarea noastră? Este să facem pe cineva care nu este un mădular al Trupului lui Hristos, mădular al acelui Trup? Nu este în esență aceasta chemarea noastră? Cred că toți suntem de acord cu aceasta.

Fiindcă Duhul Sfânt folosește cuvântul „Trup”, voi folosi o ilustrare din trupul fizic. Să spunem că am avea o farfurie cu un cartof (reprezentând un necredincios), care trebuie să devină parte din trupul meu. Cum se va întâmpla aceasta? Înainte de toate se întâmplă evanghelizarea – mâna care se întinde ca să atingă și să ia acel cartof.

Evanghelizarea este întotdeauna prima lucrare în această activitate. De aceea niciodată nu subestimez evanghelizarea. O apreciez foarte mult – și mai ales pe aceia care sunt implicați în această lucrare în căldura și praful Indiei de Nord. Sunt interesat să citesc revistele lor - am mai multe numere acasă – să citesc despre lucrarea acestor frați dragi ai mei care trudesc acolo. Am fost acolo din când în când să-i și întâlnesc pe unii dintre ei

Deci, aici este mâna care ia cartoful din farfurie. Cartoful nu va deveni niciodată parte a trupului meu dacă „evangelistul” (mâna mea) nu iese și face „evanghelizarea” (pune cartoful în gura mea).

Dar asta-i tot?? Dacă doar țin cartoful în gura mea va deveni el o parte a trupului meu? Nu, nu va deveni. După o vreme, se va strica în gura mea și-l voi scuipa. Iată cum unii convertiți s-au stricat în unele din bisericile noastre! Ei sunt doar luați și ținuți în gură!

Însă ceva mai mult trebuie să i se întâmple acelui cartof. Trebuie să fie mestecat și zdrobit de dinții mei.

Cartoful își poate atunci imagina că totul s-a sfârșit. Dar nu s-a sfârșit totul! Cartoful merge mai departe în stomac și acolo sunt turnați peste el acizi fără milă.

Aceasta este o imagine a lucrării profetice din biserică. Știți că nu este deloc comod să ți se toarne acid peste corp. Lucrarea delicată de luare din farfurie a fost așa de frumoasă. Dar când este turnat acid peste noi, nu mai este deloc plăcut. Acum cartoful este fărâmițat complet și nu mai seamănă deloc a cartof.

Dar în câteva săptămâni, iată!, a devenit sânge și carne și oase – o parte a trupului meu!

Acum, a cui slujbă a fost cea mai importantă în această activitate. Ce lucrare are vreunul dintre noi pe care să n-o fi primit-o? Dacă suntem smeriți, vom recunoaște că suntem neechilibrați. Mâna nu este mai importantă decât stomacul. Se completează reciproc. Din nefericire, în creștinism există această competiție eternă între membrii – mâna care-și construiește propria împărăție, stomacul care-și construiește propria împărăție, și gura care și-o construiește pe a ei! Ce avem noi atunci? Nu un trup, ci un „Laborator de Anatomie”, cu o gură colo, un stomac dincolo, o mână aici și un picior acolo. Aceasta nu este un trup!

De ce avem nevoie cel mai mult? Da, este adevărat, avem nevoie de învățătură. Dar mai mult decât orice altceva avem nevoie de smerenie. Avem nevoie să recunoaștem că toți suntem în mod egal importanți – fiecare membru în trupul lui Hristos. Iar marele lider misionar nu este mai valoros în lucrarea lui decât fratele sărac care nu poate vorbi engleza fluent, dar care pleacă și aduce suflete la Hristos. Ei toți sunt parte a aceluiași trup.

„Suie-te mai sus”, spune Domnul, „și uită-te la lucruri din punctul Meu de vedere”. Lucrurile arată foarte diferit când sunt văzute din perspectiva lui Dumnezeu, decât atunci când sunt privite dintr-un punct de vedere pământesc.

De ce atât de mulți lucrători creștini au o opinie așa de înaltă despre ei înșiși?

Fii sincer. Care sunt gândurile pe care le nutrești despre tine însuși când ești numai tu singur? Sunt ele gânduri de smerenie, de recunoaștere a faptului că tu însuși nu ești nimic?

Sunt momente când stau afară și privesc stelele. Știu că sunt milioane de stele și că întregul pământ este doar o minusculă pată în acest univers. Și spun: „O, Doamne, cât de mare ești Tu! Ce mare este acest univers! Eu sunt un fir așa de mic de praf pe această pată numită Pământ. Și iată-mă pretinzând că Te reprezint pe Tine și predicând probleme așa de mărețe. Te rog ajută-mă să am o părere despre mine mai cumpătată”. Vă recomand ca voi toți să-I spuneți aceasta lui Dumnezeu.

Dumnezeu dă har celui smerit. Oricine poate avea cunoaștere. Dar numai cel smerit poate primi har. Avem mult mai multă nevoie de har decât de cunoaștere.

M-am gândit la tinerii care vin la Domnul și care sunt persecutați de familii pentru credința lor. Când vine o asemenea persoană la una din bisericile noastre, ce vede? Vede oare acolo spiritul lui Isus Hristos? Oamenii din jurul nostru au o impresie foarte greșită despre creștinism.

Am crezut mult timp că primul principiu al tuturor lucrărilor eficiente – fie evanghelizare sau orice altceva – se regăsește în Evrei 2:17, unde spune că Isus „a trebuit să se asemene fraților Săi în toate”. Vreau să meditez asupra acestui verset – El a fost făcut asemenea fraților Săi ÎN TOATE.

Cum le pot sluji celorlalți? Trebuie să fiu făcut asemenea lor în toate. Trebuie să mă cobor la nivelul lor.

De ce nu pot comunica cu o frunicuță care se târăște pe podea? Pentru că sunt prea mare.

Dacă merg la acea furnică în forma umană, va fi îngrozită. Singurul mod în care pot comunica cu acea furnică este, în primul rând, devenind ca ea. Singurul mod în care Dumnezeu a putut comunica cu noi a fost ca EL să devină ca noi. Toți putem înțelege lucrul acesta. Dar haideți să ne amintim de el și în slujirea noastră pentru alții – fie într-o biserică locală sau într-o zonă izolată – primul principiu este aceasta – să fii făcut ca ei în toate lucrurile, „să stăm în locul unde se află ei”, așa cum a spus Ezechiel (Ezechiel 3:15).

Aceasta înseamnă, de exemplu, că nu vrem să ne înălțăm deasupra altora în nici un mod. De aceea Isus le-a spus ucenicilor lor ca niciodată să nu-și asume titluri ca „Învățător”, „Tată” sau orice alt titlu.

Deoarece un titlu te va înălța deasupra oamenilor pe care-i slujești. Îi vei intimida cu importanța ta, în loc să fii unul ca ei.

În ciuda unui asemenea avertisment, astăzi noi avem încă o mulțime de oameni care poartă titluri în creștinism.

Credem că-I putem sluji lui Dumnezeu mai bine adoptând metodele lumii. Dar acest lucru nu este deloc adevărat.

În Vechiul Testament, citim că, odată, filistenii au capturat chivotul lui Dumnezeu. Dar au avut probleme din cauza lui și de aceea l-au trimis înapoi cu un car cu boi. Mulți ani mai târziu, când David a trebuit să mute chivotul, s-a gândit în sinea lui: „Hei, asta-i o idee bună. Modul în care ne învață Legea că ar trebui transportat chivotul, și anume purtat pe umerii Leviților, este foarte bun, însă pentru distanțe scurte. Dar pentru distanțe lungi, metoda filistenilor cu siguranță e mai bună”. Și așa a pus chivotul într-un car tras de boi. Și știți ce s-a întâmplat. Boul s-a poticnit și Uzia a întins mâna să stabilizeze chivotul. Dumnezeu S-a mâniat și l-a izbit de moarte pe Uzia chiar în acel loc, pentru că el nu era levit.

Dumnezeu nu-și schimbase metodele Lui. David a fost extrem de tulburat. Dar unde a început totul? A început cu David care i-a imitat pe filistenii. Și așa a venit moartea.

Moarte vine întotdeauna când noi imităm metodele lumii, când bisericile creștine sunt administrate ca întreprinderile private, și când banii devin Factorul Numărul Unu în lucrarea creștină.

O întrebare bună pe care ne-am putea-o pune nouă înșine este dacă biserica sau organizația pe care o conducem va supraviețui în cazul în care n-ar mai intra nici un ban. Sau se va prăbuși totul atunci? O lucrare adevărată a lui Dumnezeu poate folosi banii, dar niciodată nu va fi dependentă de bani. Va fi dependentă numai de Duhul Sfânt

Biblia spune că Duhul este gelos (Iacov 4:5) – gelos când altceva sau altcineva ia locul Lui care i se cuvine în biserică. Ar putea fi muzica. Nu sunt împotriva muzicii. Cred că ar trebui să avem cea mai bună muzică posibilă, fără să imităm lumea.

Dar noi nu trebuie să depindem de muzică.

De exemplu, la sfârșitul unei adunări, dacă noi credem că punând orga să cânte blând îi putem determina pe oameni să ia o decizie, ce este aceasta? Este manipulare psihologică, nu puterea Duhului Sfânt.

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este predicat în puterea Duhului, așa cum a predicat Isus și cum a predicat Petru, nu ai nevoie de nici o orgă care să cânte blând la sfârșit. Poți să o ai dacă dorești, dar nu va ajuta. Dar dacă nu ai puterea Duhului Sfânt, atunci va trebui să manipulezi psihologic oamenii ca să-i determini să ia o decizie. Vei descoperi în cele din urmă însă că astfel de decizii sunt doar emoționale și superficiale.

Duhul Sfânt este gelos pentru locul Lui corect în biserică. Nu-L poți înlocui cu teologie. Nu-L poți înlocui cu muzică. Nu-L poți înlocui cu bani. Mulțumim lui Dumnezeu pentru toate aceste lucruri. Folosiți-le pe toate. Isus a folosit banii. Deci cum am putea să fim noi împotriva lor? Este scris că Isus a cântat un imn. În Evrei 2:12, citim că Isus Însuși este Cel Care conduce biserica în lăudarea Tatălui. Deci când Îl lăudăm pe Dumnezeu, noi doar ne urmăm Liderul. Deci cum am putea fi împotriva muzicii? Nu suntem împotriva nici unuia dintre aceste lucruri. Dar se pune întrebarea de ce suntem dependenți.

Depindem noi de personalități importante sau de mari predicatori? Nu. Duhul Sfânt este gelos.

Isus a devenit un rob. Fiecare lider creștin vorbește despre stilul de viață-rob și despre a fi un rob, multe cărți fiind scrise totodată pe marginea acestui subiect. Dar ce înseamnă în termeni practici? Permite-ți-mi să vă întreb: Cum vă tratați colegii de muncă? Cum îți tratezi cel mai proaspăt coleg de muncă, cel care s-a alăturat echipei abia ieri? Este el cu adevărat un frate pentru tine sau el trăiește cu teamă de tine?

Dacă-i așa, atunci chiar dacă predici despre slujire până la Ziua judecății de apoi, îți spun că nu ai înțeles-o. Tu nu L-ai văzut pe Isus.

Isus a fost așa de simplu. Niciodată El nu i-a intimidat pe oameni. El a spus: „Eu sunt un fiul al omului” – și aceasta înseamnă „un om obișnuit”. El era Fiul sfânt și pur al lui Dumnezeu care trăise din toată veșnicia cu Tatăl. Dar El a venit și a trăit pe pământ ca un om obișnuit. El a devenit ca frații Săi în toate lucrurile.

Pentru ca noi să devenim ca frații noștri în toate lucrurile, ceva din noi trebuie să moară. Se spune despre Isus că „El S-a smerit pe Sine până la moarte”. Când murim pentru Sine, ne dovedim smerenia.

Sămânța de grâu care cade pe pământ și moare garantează mult fruct. Acesta a fost unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit când am avut acea criză de realitate cu Domnul acum 22 de ani. Am înțeles că cea mai mare lucrare pe care o puteam face pentru Domnul în India era să cad pe pământ și să mor – să mor față de voința mea, față de ceea ce oamenii gândeau despre mine, față de ambițiile mele, față de scopurile mele, față de dragostea mea de bani, față de tot – și în special față de mine Însumi – așa încât după aceea Isus singur să fie totul pentru mine, așa încât să mă pot uita în sus la El în fiecare zi și să spun cu sinceritate (ca psalmistul), „Pe cine altul am eu în cer, afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine” (Psalmul 73:25).

Există momente când stau pe patul meu și-I spun Domnului: „Doamne, lucrarea mea nu este dumnezeul meu. Tu singur ești Dumnezeu meu. Nimeni nu va lua vreodată locul Tău. Tu ești totul pentru mine. Poți să-mi iei vocea, să mă paralizezi sau să faci ce vrei cu mine. Eu tot Te voi iubi din toată inima mea”. Nimeni nu-mi poate răpi bucuria mea – pentru că în prezența lui Dumnezeu este o abundență de bucurie.

Numai din acea fântână pot curge râuri de apă vie prin noi.

Un ultim singur lucru: Cu mulți, mulți ani în urmă, când eram un tânăr creștin, Domnul mi-a vorbit din 2Samuel 24:24, unde David spune: „Nu voi oferi Domnului ceva ce nu mă costă nimic”.

Ceea ce Domnul a vorbit inimii mele în acea zi a fost că, atunci când a venit pe pământ, El oferise ceea ce Îl costase totul. Și dacă aveam de gând să-I slujesc

trebuia să-L slujesc în același spirit. Fiecare slujire a mea trebuie să mă coste ceva.

Cum e cu slujirea ta pentru Domnul? Te-a costat ceva? Astăzi, avem mulți oameni în lucrarea creștină din India care câștigă de cinci până la 10 ori mai mult decât ar fi câștigat într-o slujbă laică.

Este oare acesta sacrificiu?

Când am părăsit slujba de la Marina Indiană, acum 31 de ani, am luat decizia ca niciodată să nu primesc bani care mi-ar crește venitul lunar la mai mult decât aș fi câștigat într-o slujbă laică. Acea decizie m-a menținut 31 de ani.

Nu trebuie să-i judecăm pe alții. Și eu nu sunt aici să vă judec. Nu-i cunosc pe cei mai mulți dintre voi și de aceea este ușor pentru mine să spun: Întreabă-te singur cât ai fi câștigat astăzi dacă te aflai într-o slujbă laică?

John Wesley obișnuia să le spună colegilor săi: „Să nu lași niciodată să se spună că ai devenit bogat predicând evanghelia”.

Știți unde suferă cel mai mult lucrarea creștină? Chiar aici, în această zonă. Nu poți sluji și lui Dumnezeu și banilor. Acesta este aspectul pe care trebuie să-l tratăm în primul rând. Putem să ne petrecem timpul discutând aici despre toate subiectele de pe pământ. Dar dacă nu abordăm această problemă a iubirii de bani, toată lucrarea noastră va fi inutilă.

Oamenii își mută domiciliul dintr-un loc într-altul. Nu e nimic greșit în aceasta. Și Isus și-a mutat locuința din ceruri pe pământ. Dar când S-a mutat, acesta a fost un pas JOS. Și s-a întâmplat pentru că El a avut o preocupare sinceră pentru oamenii de aici de pe pământ.

De ce v-ați schimbat domiciliul?

Din nou eu nu vă judec. Eu doar întreb.

V-ați mutat reședința pentru că ați simțit că din noua locație puteți sluji Domnului mai eficient decât în India – țara pentru care PĂREȚI a purta o povară așa de grea?

Porți o povară autentică?

Putem oare trăi în confortul Indiei de Sud și să avem o povară pentru satele din India de Nord?

Probabil că voi puteți. Însă eu nu văd cum eu aș putea face aceasta.

Puteți trăi în Statele Unite ale Americii și să purtați o povară pentru India? Da – dar numai pe hârtie. Pe hârtie poți fi împovărat cu toate!

Diavolul este un mare înșelător. Pe noi ne înșeală total. Ne face să simțim că purtăm o grea povară pentru ceva când de fapt nu avem nimic, doar aer fierbinte!!

Vreau să fii sincer cu tine însuși.

Eu nu fac aici o prezentare. Îmi împărtășesc inima cu voi. Și sper că, în același timp, este și inima lui Dumnezeu.

Nu vă judec, frații și surorile mele. Cu ceva ani în urmă Dumnezeu mi-a spus: „Dacă îi judeci pe alții te vei distruge pe tine însuși”.

Stau înaintea lui Dumnezeu astăzi și spun că nu judec pe nimeni. Mă judec pe mine însumi. Și mă pocăiesc. Viața mea este una de pocăință zilnică – deoarece nu văd asemănarea lui Hristos în multe zone ale vieții mele. Mă pocăiesc și spun: „Doamne, nu am vorbit prietenos cu acea persoană Vreau să învăț cum să vorbesc”.

Omul care nu-și poate stăpâni limba – creștinismul lui nu valorează nimic, așa cum spune Iacov (Iacov 1:26).

Și vreau să țin acel verset înaintea ochilor mei întotdeauna.

Odată Pavel a spus ceva despre lucrătorii împreună cu el. Când a căutat pe cineva pe care să trimită la Filipi a spus că nu l-a putut găsi decât pe Timotei, pentru că toți ceilalți, care erau cu el atunci, își căutau propriul interes!! (Filipeni 2:19-21). A afirmat aceasta nu despre păgâni, ci despre unii din colegii lui. Numai să ajungi în echipa lui Pavel era o onoare, căci Pavel era tipul de persoană care nu i-ar fi permis nici măcar unui Marcu să continue să fie parte din echipa sa, când a simțit că Marcu nu era suficient de radical. Cu toate acestea, Pavel a considerat că majoritatea colegilor lui își căutau propriul interes.

Astăzi mulți predică evanghelia și par a fi împovărați pentru suflete dar ei caută de fapt propriul câștig și confort. Ei se promovează pe ei înșiși.

Ei își promovează copiii și proprii membri de familie – ca să preia activitatea lor atunci când se retrag!!

Saul a vrut de asemenea să-l promoveze pe Ionatan. Dar Dumnezeu a spus: „Nu Ionatan, ci David e cel care va continua ca viitor rege”. Acest lucru l-a înfuriat pe Saul și a încercat să scape de David ca să-și promoveze propriul fiu.

Crezi că astfel de lucruri nu se întâmplă astăzi în creștinism? Ba da, se întâmplă. Când Îi slujim Domnului și spunem adevărul, nu vom fi simpatizați. Dar dacă noi căutăm să fim pe placul oamenilor, atunci nu putem fi slujitorii lui Hristos.

Vreau să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare frate și soră – și mai ales pentru aceia care slujesc în condiții dificile, care au făcut sacrificii despre care nu vom ști până când va veni Isus din nou, care nu sunt cunoscuți în cercurile creștine, ale căror nume nu sunt vestite și care nu au nici o acoperire mediatică dar care sunt temători de Dumnezeu, oameni smeriți, care răspândesc în mod sacrificial evanghelia lui Isus Hristos în țara noastră. Vreau să-i salut. Îl laud pe Dumnezeu cu toată inima mea pentru astfel de oameni. Eu nu stau nicăieri

dacă ar fi să mă compar cu vreunul dintre ei. Mulți dintre ei muncesc în bisericile și în organizațiile noastre. Haideți să le urmăm pașii. Amin.

Cine are urechi de auzit, să audă. Amin.

CAPITOLUL 4

CUM DECADE O MIȘCARE SPIRITUALĂ

„Mântuiește, Doamne, căci s-au dus oamenii evlavioși, s-au sfârșit credincioșii dintre fiii oamenilor!” (Psalmul 12:1).

Situația descrisă în versetul de mai sus este o descriere potrivită a creștinismului de astăzi. Vedem cum, în zilele noastre, chiar credincioși care odată urmăreau sfințenia au început să se compalcă în înșelăciune, lingușire și minciuni – ca să-și împlinească propriile scopuri.

Sinceritatea este ceea ce Dumnezeu caută la noi toți în primul rând. Putem avea o mie și una de defecte și să facem tot atâtea greșeli. Dar dacă suntem sinceri, Dumnezeu poate face minuni cu viețile noastre.

În Matei 16:3, Isus i-a certat pe farisei punându-le o întrebare: „Fățarnicilor, fața cerului știți s-o deosebiți, dar semnele timpurilor nu le puteți deosebi?”

Dacă nu citim semnele timpurilor în care trăim acum, Isus va trebui să ne certe exact cum a făcut fariseilor.

Când oamenii cunosc Biblia, dar nu-L cunosc pe Dumnezeu Însuși, pot fi înșelați ușor – căci fiecare cult din lumea aceasta folosește Biblia ca manual și au propriile texte doveditoare ca să promoveze doctrinele lor specifice. De aceea s-au înmulțit în acest secol atât de multe culte și au devenit la modă și acceptabile multor oameni din lumea întreagă. Chiar și credincioșii sunt duși în rătăcire și-și pierd mântuirea.

Sub noul legământ, Dumnezeu vrea ca fiecare copil al Lui să-L cunoască pe El personal (Evrei 8:11), spre deosebire de timpurile vechiului legământ când numai profetul (care apărea rar) putea să-L cunoască pe Dumnezeu în mod personal. De fapt, copilul lui Dumnezeu aflat sub noul legământ Îl poate cunoaște mai bine pe Dumnezeu și într-un mod mai personal decât cel mai mare profet aflat sub vechiul legământ. Isus a spus aceasta, într-un mod foarte specific (Matei 11:11).

Sunt foarte puțini credincioși care au o pasiune să-L cunoască pe Însuși Dumnezeu. Cei mai mulți dintre ei par să fie zeloși doar în ce privește aprofundarea cunoașterii Bibliei și trăirea de experiențe emoționale spectaculoase.

Totul este un semn că am ajuns în ultimele minute ale ultimei ore din zilele din urmă în care Pavel a spus că va fi greu să fii creștin (2Timotei 3:1).

Va fi greu să fii creștin în zilele din urmă, nu datorită persecuției sau a opoziției, ci fiindcă mulți oameni vor avea „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2Timotei 3:5). Cu alte cuvinte, ei vor excela în acuratețea tiparului și a doctrinei Noului Testament dar nu vor fi interesați de dedicarea personală lui Hristos sau de sfințirea practică.

Majoritatea dintre noi cei care în trecut am părăsit denomi-națiunii moarte, le-am părăsit pentru că noi căutam realitate spirituală. Poate că am început căutarea noastră cu seriozitate. Dar Satan este foarte abil în abaterea credincioșilor către ceva cultic, asemenea cultului Fariseilor din timpul lui Isus.

Istoria Israelului ne-a fost oferită pe larg în Vechiul Testament tocmai ca să ne învețe câteva lecții importante. Un om înțelept va învăța din acea istorie modul în care oamenii Îi erau plăcuți lui Dumnezeu și modul în care mulți L-au nemulțumit.

În Ieremia 3:14,15, făgăduințele lui Dumnezeu spun: „...Eu vă voi lua, pe unul dintr-o cetate, pe doi dintr-o familie și vă voi aduce înapoi în Sion. Vă voi da păstori după inima Mea și vă vor paște cu pricepere și cu înțelepciune”.

„Sion” reprezintă biserica adevărată a Dumnezeului cel viu. Dumnezeu aduce unul dintr-o cetate și pe alți doi dintr-o familie în „Sionul” Său. Și când ajungem în acest Sion – biserica pe care Domnul o zidește – El ne promite să ne dea acolo „păstori după inima Sa”, care ne vor hrăni spre cunoașterea Lui (și nu doar o cunoaștere a Bibliei) și spre înțelegerea căilor Lui (nu doar o înțelegere a doctrinei).

Un indiciu principal de identificare a bisericii adevărate a lui Dumnezeu este acesta: ea are păstori după inima lui Dumnezeu.

Dumnezeu este dragoste – și caracteristica principală a dragostei este că nu caută folosul ei. Deci, păstorii după inima lui Dumnezeu sunt aceia care nu caută folosul lor propriu. Astfel de păstori nu vor fi interesați de banii altora sau de gloria personală. Ei nu vor căuta să placă oamenilor, nici să-i impresioneze. În schimb, vor căuta să-i zidească pe credincioși „ca să-i prezinte desăvârșiți în Hristos” (Coloseni 1:28).

Oriunde găsește Dumnezeu un om cu un astfel de dor - în orice oraș sau sat din lume – El Își va zidi biserica Lui.

Pe de altă parte, am întâlnit multe cazuri de credincioși care părăsesc denomi-națiunile principale și caută să urmeze „tiparul Noului Testament”, au o doctrină în totalitate corectă, dar care iubesc banii și caută folosul lor și își imaginează, cu toate acestea, că ei zidesc Trupul lui Hristos. Confuzia și haosul sunt întotdeauna rezultatul eforturilor lor și întotdeauna ceea ce este în final construit prin prestația lor este Babilon.

Numai acolo unde Dumnezeu găsește un om care nu caută folosul său poate zidi Domnul adevărata Sa biserică.

Un om ca acesta, care împărtășește grija inimii lui Dumnezeu pentru oameni, este mult mai valoros pentru Dumnezeu decât o mie de credincioși care-și caută propriul folos.

Să fii un păstor după inima lui Dumnezeu, presupune sacrificiu, neajunsuri și suferință. Va însemna să fii dispus să suferi cu bucurie din partea altora neînțelegerea, opoziția, ridiculizarea și calomnia.

Și dacă un astfel de păstor este așa de binecuvântat încât să aibă o soție care de asemenea nu caută folosul ei, astfel încât casa lor este deschisă ca Domnul să facă orice dorește El, atunci nu va fi nicio limită la ceea ce Dumnezeu poate realiza prin viețile lor.

Nu vorbesc acum despre adunarea unui număr mare de oameni. Numerele nu sunt un indiciu al binecuvântării lui Dumnezeu.

Multe dintre cultele bine-cunoscute adună mai mulți oameni decât oricine altcineva. Aceasta nu dovedește nimic.

Eu vorbesc acum despre calitate – zidirea Trupului lui Hristos, unde fiecare membru individual ajunge la o cunoaștere personală a lui Dumnezeu.

Fără o asemenea dezvoltare, orice grup va fi doar un loc unde un orb a condus o mulțime de alți orbi în șanț. Toate întâlnirile lor de rugăciune vor fi în șanț, studiile lor Biblice vor fi în șanț și conferințele lor vor fi tot în șanț!!

În timpul lui Isus, El S-a uitat în jur și a văzut că oamenii erau ca oile fără păstor. La fel este și astăzi.

Peste tot e mare nevoie de păstori după inima lui Dumnezeu. Nu vorbesc aici despre a fi doar un bătrân într-o biserică. Nu. O biserică mare are nevoie de mulți păstori – aceia care au o inimă care se îngrijește de oamenii lui Dumnezeu. Astfel de oameni pot să nici nu fie bătrâni. Însă ei vor hrăni și vor încuraja turma - - slujindu-le tuturor cu bucurie.

Așa cum am spus mai devreme, istoria lui Israel ne este redată pe larg în Biblie ca să ne arate exemplele bune din istoria lor pe care noi le putem urma și greșelile pe care oamenii le-au făcut, iar noi trebuie să le evităm.

În istoria Israelului ca națiune au existat două momente semnificative de început: Prima dată, când au început ca o națiune în Canaan sub conducerea lui Iosua.

A doua oară, când au avut un nou început, sub Regele David, după secole de decădere.

Hai-deți să analizăm aceste două situații.

Iosua a fost un om evlavios care a dat Israelului o conducere excelentă. El a fost hotărât să-L urmeze pe Domnul cu întreaga sa familie, chiar dacă restul Israelului a decis să-L părăsească pe Domnul (Iosua 24:15).

Numai un asemenea om, care este dispus să rămână și singur, dacă e necesar, poate asigura astăzi conducere dumnezeiască unei biserici. În timpul vieții lui Iosua, Israelul a mers din victorie în victorie.

Dar, în cele din urmă, Iosua a murit.

Și acolo putem vedea, în ceea ce a urmat, ce se întâmplă când omul pe care l-a ridicat Dumnezeu într-un moment de timp specific, pentru un scop anume, într-o anumită națiune, își sfârșește drumul pământesc și moare.

Bătrânii tovarăși ai lui Iosua au preluat conducerea Israelului (Iosua 24:31). Acești bătrâni aparțineau generației următoare după Iosua. Iosua a murit la vârsta de 110 ani și noii lideri erau la vârsta de 60 și 70 de ani – pentru că generația lui Iosua (cu excepția lui Caleb) pieriseră cu toții în cei patruzeci de ani de rătăcire prin pustie.

În timpul acestei perioade – când cea de-a doua generație era la conducere – lucrurile n-au fost la fel de bune ca în timpul lui Iosua. Citim în Judecători 1 că în această perioadă au fost puține victorii (versetele 1-21), dar în același timp multe înfrângeri (versetele 22-36). Începuse un declin lent.

A doua generație nu aveau nici un abur în ei înșiși, dar supraviețuiau pe baza avântului pe care ei îl primiseră din timpul conducerii lui Iosua în generația anterioară.

Inițial, a doua generație s-a mișcat foarte rapid, ca un vagon de tren care a fost împins de un motor dar, treptat, a încetinit și, în final, a ajuns la o oprire de rodaj!

Pe măsură ce ajungem la Judecători 2:11, lucrurile au devenit chiar rele. Acum Israelul declanșează răul în fața lui Dumnezeu.

Astfel vedem cum ceea ce începuse ca o cale bună într-o generație, treptat a devenit rău până la a treia generație.

A doua cumpănă din istoria Israelului a fost atunci când David a devenit rege al Israelului.

Saul a fost primul rege al Israelului. El începuse într-o smerenie minunată, dar a decăzut atât de mult încât Dumnezeu a îndepărtat ungerea de la el. Viața lui Saul este o imagine a acelor mișcări care au decăzut chiar în prima generație – și sunt mulți asemenea și în creștinism!

Dumnezeu i-a spus lui Saul prin Samuel că acum El urma să dea împărăția „unui om după inima Lui Dumnezeu” (1Samuel 13:14). Acela era David. Ceea ce l-a făcut pe Saul extrem de gelos pe David. Saul l-a urât pe David așa de mult încât a vrut chiar să-l omoare.

Totuși, aceia din Israel care au recunoscut unde era așezată ungerea lui Dumnezeu, s-au alăturat lui David. Astfel, un grup mic s-a adunat în jurul lui David. Dar au fost urmăriți și persecutați și vânați de Saul în tot ținutul, fiind nevoiți să fugă ca să-și scape viața. Însă Dumnezeu era cu acel mic grup.

Totuși, Saul a continuat să stea pe tronul Israelului pentru mulți ani – exact la fel cum își conduc turma numeroși „lideri” creștini în zilele noastre, chiar dacă ei și-au pierdut ungerea lui Dumnezeu din viața lor demult, tare demult.

Dar Saul avea încă un grup de adepți dintre aceia care-l linguseau – exact cum mulți „lideri” creștini au în propriile grupuri. O asemenea adeziune nu înseamnă nimic. Multe denominațiuni moarte și chiar lideri religioși păgâni au o adeziune considerabilă. Însă Dumnezeu nu este cu nici unul dintre ei.

Întrebarea importantă pe care e necesar să ne-o punem nouă înșine este aceasta: „Este oare harul și ungerea lui Dumnezeu peste mine acum?”

Istoria bisericii a dovedit-o iar și iar că Dumnezeu Și-a îndeplinit lucrarea Sa cea mai măreață în fiecare generație printr-o mică minoritate a oamenilor Lui care stau pentru El în totalitate. Ca în timpul lui Ghedeon, victoria în lupta cu Satan este câștigată întotdeauna de un grup mic format din câțiva ucenici predați în totalitate (Judecători 7).

Un astfel de grup (ca în cazul grupului lui David) este urât, neînțeles și persecutat de sistemele înrădăcinate ale creștinismului, care nu au nici o înțelegere a ceea ce face Dumnezeu în timpul lor.

Dar Dumnezeu a purtat de grijă lui David și micului său grup. Iar Biblia consemnează că „David, după ce a slujit celor din generația lui prin voia lui Dumnezeu, a murit” (Faptele Apostolilor 13:36). În ciuda greșelilor sale, David a fost un om după inima lui Dumnezeu și a asigurat Israelului o conducere evlavioasă în timpul vieții sale. El nu era perfect. Dar era grabnic să se smerească și să se păcăiască chiar și atunci când acela care a venit și l-a muștră pentru păcatul lui era un proroc obișnuit (2Samuel 12).

Însă, în ciuda întregului devotament al lui David față de Domnul, a smereniei lui și a ungerii lui Dumnezeu asupra vieții sale, el a putut servi planului lui Dumnezeu doar pentru generația lui. După moartea lui, lucrurile au început să decadă foarte repede. Solomon, fiul lui, a început bine (1Împărați 3:3,5,10-14). Cartea Proverbelor ne arată cât de înțelept era Solomon când a început să domnească. Proverbe este poate cea mai distinsă carte din întreg Vechiul Testament. Este ca o carte a noului legământ chiar în mijlocul Vechiului Testament! Și Solomon este cel care a scris-o!

Dar Solomon a decăzut moral foarte repede și foarte rău – și a sfârșit dezastruos. Inițial, a avansat sub impulsul primit de la tatăl lui evlavios. Dar el nu a avut o pasiune suficient de puternică pentru Dumnezeu ca să continue mult timp în aceeași direcție. A fost condus în destrăbălare de bogăție și de femei (1Împărați 10:23; 11:1-9) – exact ca mulți predicatori creștini din vremea noastră!

După moartea lui Solomon, fiul său Roboam (a treia generație) a preluat împărăția. Atunci, lucrurile au devenit realmente rele. Generația mai tânără și-a dat mâna cu Roboam și a preluat conducerea Israelului, iar Roboam a disprețuit sfatul bătrânilor mai înțelepți (1Împărați 12:6-15). Aceste frământări

au adus haos în Israel și curând împărăția s-a divizat în două. Singurul lucru cu care se mai putea lăuda Roboam acum era faptul că David fusese bunicul său. Însă el nu avea nimic din spiritul lui David.

În ultimele 20 de secole, găsim o copie exactă a acestui proces degenerativ în multe mișcări care au fost începute în creștinism de către oameni evlavioși.

În istoria creștinismului, vedem că fiecare reformator, trimis de Dumnezeu să aducă înapoi la El creștinismul, a putut sluji scopului lui Dumnezeu doar în propria sa generație.

În aproape fiecare caz, după ce reformatorul a murit, urmașii lui din următoarea generație au pus accent mai mare pe doctrinele predate de liderul lor, decât pe viața pe care a dus-o acesta. Realitatea sfințeniei a devenit neimportantă și puterea ei a fost ignorată. Drept consecință, s-a instaurat declinul și decăderea.

Până când aceste mișcări ajungeau la a treia generație, stricăciunea și decadența din interiorul grupului devenea totală. Grupul următor nu mai semăna deloc cu sfințenia și spiritualitatea care fuseseră găsite în liderul lor. Ei proclamau aceleași doctrine ale lui și se lăudau în numele lui – dar construiau Babilonul.

Un grup poate începe ca o mișcare spirituală și totuși să sfârșească fiind carnal și emoțional – și chiar demonic.

O mișcare începută de un om al lui Dumnezeu poate sfârși ușor drept un cult.

Aceași istorie a declinului pe care am văzut-o în istoria lui David, Solomon și Roboam s-a repetat iar și iar în Creștinism. Analizați numai cu atenție orice mișcare care a început cu Dumnezeu și care este la ora actuală la a doua sau la a treia generație – și veți vedea co ochii voștri adevărul a ceea ce tocmai am afirmat.

De ce se întâmplă aceasta? Răspunsul este simplu: Deoarece credincioșii sunt preocupați mai mult de litera Cuvântului decât de Persoana lui Isus Hristos. Când orice doctrină devine mai importantă decât devotamentul personal față de Hristos, atunci totdeauna decadența, auto-îndreptățirea și fariseismul sunt rezultatul.

Am văzut numeroase exemple ale modului în care chiar doctrina „purtării crucii” a fost transformată în simple cuvinte, fără ca viața lui Isus să se manifeste în cei care o predicau.

Toate acestea ar trebui să fie un avertisment serios pentru noi.

Să ne gândim la istoria bisericii din Efes.

Pavel a stat acolo trei ani, predicând noapte și zi (Faptele Apostolilor 20:31). Ceea ce înseamnă că creștinii efeseni au ascultat la multe sute de predici ieșite de pe buzele lui Pavel. Văzuseră minuni extraordinare făcute de Domnul în

mijlocul lor (Faptele Apostolilor 19:11). Din mijlocul lor, cuvântul lui Dumnezeu se răspândise în toate părțile dimprejur ale Asiei Minor Mici în scurta perioadă de numai doi ani. Trăiseră trezirea spirituală (Faptele Apostolilor 19:10, 19). Ei erau cei mai privilegiați dintre toate bisericile în timpurile apostolice. În acel timp, erau fără îndoială și cea mai spirituală biserică din Asia Mică. (Putem vedea aceasta din scrisoarea lui Pavel către Efeseni, unde n-a fost nevoie să îndrepte nici o greșală din mijlocul lor, așa cum fusese nevoit să facă în alte biserici cărora le-a scris.)

Dar când Pavel a părăsit Efesul, el a avertizat bătrânii că în următoarea generație lucrurile se vor schimba în rău, sub noua conducere a bisericii. El le-a spus că vor veni în mijlocul lor lupi răpitori și că se vor ridica dintre ei bărbați care vor spune lucruri stricătioase, atrăgându-i pe oameni la ei înșiși, în loc să-i atragă la Domnul (Faptele Apostolilor 20:29,30).

Cât timp Pavel s-a aflat acolo, nici un lup nu îndrăznise să pătrundă în turma din Efes. Pavel era un portar credincios (Vezi Marcu 13:34), care avea autoritate spirituală de la Domnul, pentru că el era uns, pentru că se temea de Dumnezeu și pentru că el căuta interesele Domnului și nu pe cele proprii. Însă el avea de asemenea discernământ spiritual suficient ca să vadă condiția spirituală a bătrânilor din Efes care era rea – și astfel el știa că lucrurile se vor degrada odată ce ei vor prelua conducerea bisericii.

Pavel nu le-a oferit bătrânilor o profeție a ceea ce se va întâmpla cu certitudine la Efes. Nu. Era doar un avertisment. Nu trebuia să se întâmple așa cum prezisese el - dacă măcar bătrânii s-ar fi cercetat pe ei înșiși și s-ar fi pocăit.

Odată, Iona a prorocit distrugerea cetății Ninive. Dar nu s-a întâmplat așa cum a prezis el, pentru că oamenii din Ninive s-au pocăit. Biserica din Efes ar fi putut de asemenea să scape de soarta prezisă de Pavel.

Dar iată, noua generație de lideri din Efes nu au luat în serios niciodată avertismentul lui Pavel și s-au îndepărtat de Domnul.

Până la sfârșitul primului secol, a treia generație venise la putere. Și atunci lucrurile au devenit cu adevărat rele. Doctrina lor era încă corectă și ei erau foarte zeloși în activitatea creștină.

Probabil ei încă țineau nopți întregi de întâlniri de rugăciune și alte adunări speciale. Dar starea lor spirituală era așa de rea încât Domnul a fost la un pas să nu-i mai recunoască drept biserică.

Care a fost crima lor? Își pierduseră devotamentul față de Domnul (Apocalipsa 2:4,5).

Ce ne învață pe noi istoria bisericii din Efes? Exact aceasta – că nici o doctrină nu este la fel de importantă ca un devotament înflăcărat față de Domnul Însuși. Exsistă o particularitate – și numai una singură a spiritualității adevărate – și anume că viața lui Isus se manifestă din ce în ce mai mult în

comportamentul nostru, și acest lucru la rândul lui poate veni doar printr-o creștere a consacrării spirituale față de Domnul Însuși.

Pavel a fost un om evlavios – un apostol fervent și credincios care a fost devotat Domnului Isus până la sfârșitul vieții lui. Și el i-a avertizat pe credincioșii de peste tot că Satan va încerca tot ce este posibil ca să-i îndepărteze de la „simplitatea și curăția față de Hristos” (2Corinteni 11:3).

Greșelile în chestiunile doctrinale, cum ar fi „botezul în apă” și „botezul în Duhul Sfânt”, nu sunt deloc la fel de periculoase cum este pierderea devotamentului personal față de Hristos. Cu toate acestea, mulți credincioși niciodată nu par să realizeze aceasta.

Vedem cum până și Pavel a slujit planului lui Dumnezeu numai în propria sa generație. Aceia care au trăit cu el ca Timotei, s-a îmbibat de spiritul lui și a trăit într-o dedicare plină de abnegație față de Hristos (Filipeni 2:19-21).

Dar altfel, Pavel nu a putut să transmită spiritualitatea sa în bisericile pe care le întemeiasă nici măcar la a doua generație de credincioși.

Vedem un tipar similar care se repetă în fiecare mișcare pe care Dumnezeu a înmulțit-o – în fiecare generație, începând cu primul secol.

Dumnezeu are o pasiune în a avea o mărturie curată pentru Numele Lui în fiecare parte a lumii, în toate generațiile. Pentru aceasta, El ridică un om evlavios într-o țară, într-o generație anume, ca să restaureze pentru biserica din acea țară adevărul predicat de apostoli și să conducă astfel oamenii către o viață evlavioasă. Treptat, începe o mișcare în jurul aceluși om și câțiva credincioși dăruiți cu toată inima, care sunt sătui de irealitatea și ipocrizia creștinismului generației lor, se adună împreună în jurul lui. Foarte curând, se întemeiază o mărturie curată pentru Domnul.

Un astfel de grup este întotdeauna redus ca mărime la început și este urât și puternic persecutat de către bisericile mai vechi. Fondatorul este urât cel mai mult dintre toți. Iar cea mai intensă ură vine, de obicei, din grupul pe care Dumnezeu îl ridicase în generația anterioară – deoarece liderii aceluși grup, nerealizând că Domnul i-a părăsit, sunt geloși pe noul grup!! Satan se alătură de asemenea atacului împotriva acestui grup nou – și el își face lucrarea de acuzare în primul rând prin intermediul altor „credincioși” – în special prin aceia din grupul mai vechi.

Totuși, toată persecuția și comploturile oamenilor și ale demonilor nu-L împiedică pe Dumnezeu să-și întemeieze o mărturie curată pentru Numele Lui în noua generație, prin omul pe care El l-a ridicat.

Dar ce se întâmplă când acest om moare?

Atunci mișcarea începe să decadă. Devotamentul personal față de Hristos dispare și este înlocuit de accentul pe doctrinele predicate de către fondator. Pentru cea de-a doua generație, acele doctrine devin mai importante decât Persoana Domnului Însuși. Și un nor se interpune între ei și Dumnezeu – așa

cum a apărut între ucenici și Domnul pe muntele schimbării la față (Matei 17:5).

Nici o doctrină, oricât de importantă sau bună, nu poate lua vreodată locul devotamentului față de Isus Însuși.

Fondatorul Îl cunoaște pe Domnul. Cea de-a doua generație cunoaște numai doctrina. Când mișcarea atinge a treia generație, se instalează haosul, apar scindări deschise și ceartă.

Unul dintre cele mai comune lucruri care se întâmplă în fiecare mișcare este acela că, pe când atinge a doua și a treia generație, devine bogată și prosperă, membrii posedând mulți bani, case, terenuri și proprietăți etc.. Iar prosperitatea este de așa natură încât e însoțită fără excepție de mândrie, auto-suficiență și mulțumire de sine – deoarece foarte puțini credincioși știu cum să se descurce cu bogăția.

Prima generație a unei mișcări se luptă de obicei în sărăcie și este aproape de Dumnezeu. A doua și a treia generație sunt de obicei mai aproape de lume, cu toate avuțiile ei - și pierd din punct de vedere spiritual.

Atunci Dumnezeu se retrage din acel grup, devenit între timp o parte a Babilonului – și El ridică un alt om și începe o lucrare total nouă prin el.

Însă, iată că aceeași poveste se repetă din nou întocmai- pentru că nimeni niciodată nu pare să învețe din greșelile celor de dinainte!!

Așadar, cei înțelepți se vor uita în jurul lor să vadă unde-i așezată ungerea lui Dumnezeu în prezent – în propria generație – și se vor alătura complet la acea biserică. Nu-i va interesa să vadă unde fusese ungerea în generațiile anterioare. Ei se vor uita să vadă unde se mișcă Dumnezeu ACUM și nu unde se mișca Dumnezeu cu o generație sau două în urmă.

Scriptura ne spune foarte clar că noi trebuie să-i EVITĂM pe aceia care au doar o formă de evlavie (2Timotei 3:5) și să căutăm să fim în părtășie cu „cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2Timotei 2:22). Aceia care au o inimă curată sunt aceia care-L iubesc pe Domnul cu TOATĂ inima lor. Asemenea credincioși nu au nici un loc în inimile lor pentru bani, pentru proprietăți, pentru ceva din această lume, pentru ei înșiși, pentru membrii familiei lor, sau pentru slujbele lor. Ei Îl iubesc pe Domnul în mod suprem și de aceea își iubesc și membrii familiei într-un mod mai profund decât s-ar întâmpla altfel. Ei sunt devotați Domnului și nu unei doctrine. Ni se spune să căutăm mereu părtășia cu astfel de credincioși.

De aceea lucrarea lui Dumnezeu înaintează, din generație în generație, fără a eșua – pentru că toate mașinațiunile oamenilor și ale lui Satan nu pot împiedica nici unul din scopurile lui Dumnezeu. Aleluia!!

CAPITOLUL 5

TREI PARTICULARITĂȚI ALE UNUI OM DUHOVNICESC

„N-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovnicești, ci ca unor oameni de carne” (1Corinteni 3:1).

Citim în 1Corinteni 1:5,7 că creștinii corinteni excelau în trei domenii – cunoașterea Scripturilor, predicarea și darurile Duhului. Însă, cu toate că aveau toate acestea, ei nu erau duhovnicești.

Într-adevăr, rar găsești credincioși care să aibă discernământul de a recunoaște că un predicator talentat, elocvent a cărui cunoaștere a Bibliei este extensivă și care mai are pe deasupra și daruri miraculoase ale Duhului, nu e neapărat și un om duhovnicesc.

El poate fi complet carnal.

Din nefericire, trăim într-un timp în care majoritatea credincioșilor cred că un om este duhovnicesc dacă este un bun „Maestru de Ceremonii”, ce poate conduce adunările într-un mod viu, îi face pe oameni să se simtă bine și totodată predică elocvent.

Predicatorii de astăzi sunt respectați, din păcate, pentru darurile lor, iar nu pentru roada asemănării cu Hristos în viața lor – în ciuda faptului că Isus a învățat în mod clar că prorocii mincinoși vor fi identificați după lipsa roadei Cerești în caracterul lor (Matei 7:15-20).

Isus a spus, de asemenea, că în ziua judecății mulți vor veni înaintea Lui și vor spune că au prorocit și au făcut minuni în Numele Lui. Dar le va răspunde că El niciodată nu i-a cunoscut (Matei 7:22,23). Ei L-au numit pe Isus „Domnul” și au avut puteri supranaturale. Dar în viețile lor era păcat.

Acest lucru ne arată clar că multă activitate „creștină” și chiar darurile supranaturale nu îl fac pe un om duhovnicesc. De fapt, ele nu sunt nici măcar un indiciu că omul este născut din nou, pentru că Domnul le va spune unor astfel de oameni că El NICIODATĂ nu i-a cunoscut!!

Putem mai întâi de toate să facem o listă a tuturor abilităților pe care le posedă Satan, ca să înțelegem ce caracterizează omul duhovnicesc. Lista ne va arăta clar lucrurile care NU sunt semnele unei spiritualități adevărate.

Să luăm de exemplu activitatea: Satan este un muncitor permanent care este activ zi și noapte (Apocalipsa 12:9,10). Niciodată nu-și ia concediu. Întotdeauna caută oameni pe care să-i poată acuza – și are de asemenea mulți care îl sprijină!! Întotdeauna deține o cunoaștere deplină a Bibliei, pentru că el I-a citat Scripturile chiar și lui Isus. Are daruri supranaturale, zel, mulți colegi de muncă, o mare adevărate și autoritate peste mulți oameni. Dar el nu este duhovnicesc!!

Ceea ce face un om cu adevărat duhovnicesc poate fi însumat în trei expresii: Privirea îndreptată sus, privirea îndreptată spre interior și privirea îndreptată spre exterior.

Un om duhovnicesc privește în aceste trei direcții în mod constant:

1. În sus – în închinare și devotament față de Dumnezeu și Hristos.
2. În interior – în recunoaștere și pocăință a neasemănării sale cu Hristos.
3. Spre exterior – căutând să ajute și să binecuvânteze alți oameni.

Un om duhovnicesc privește în sus

Dumnezeu ne-a chemat să fim înainte de toate adoratorii Lui – să fim înfometaji și însetaji după El. Un om duhovnicesc se închină lui Dumnezeu. Singura lui dorință este Dumnezeu. Nu dorește nimic altceva și pe nimeni altcineva pe pământ și în cer decât pe Dumnezeu (Psalmul 73:25). Bani nu înseamnă pentru el mai mult decât Dumnezeu. Așa cum dorește cerbul izvoarele de apă, la fel tânjește și omul duhovnicesc după Dumnezeu. El tânjește după Dumnezeu mai mult decât tânjește un om însetat după apă.

Un om duhovnicesc tânjește după părtașia cu Dumnezeu mai mult decât după huzur sau confort. El tânjește să-L audă pe Dumnezeu vorbindu-i zilnic.

Aceia care adoră banii, huzurul și propriile avantaje vor găsi întotdeauna ceva sau pe cineva de care să se plângă. Omul duhovnicesc, însă, nu are nici o plângere de făcut pentru că el Îl dorește numai pe Dumnezeu și el Îl are întotdeauna pe El. Nu este niciodată dezamăgit de circumstanțele propriei vieți, deoarece el vede mâna atotputernică a lui Dumnezeu în acele circumstanțe și el se smerește bucuros pe sine totdeauna sub acea mână.

Deoarece un om duhovnicesc este legat de Dumnezeu, el nu are nevoie de nici o lege sau regulă care să-i rânduiască viața. El a găsit pomul vieții (Dumnezeu Însuși) și de aceea el nu este deloc interesat de pomul cunoștinței binelui și răului. Pentru că el este preocupat de consacrarea simplă și curată față de Hristos, el nu se lasă abătut de aspecte secundare. Privind la Isus, omul duhovnicesc devine din ce în ce mai mult asemenea Domnului lui an după an.

Un om duhovnicesc se smerește pe sine mereu. De aceea și Dumnezeu îl înalță tot mereu. El este înălțat mai sus și mai sus – într-o relație din ce în ce mai apropiată cu Dumnezeu. Un astfel de om, care a văzut realitățile vieții cerești, va căuta întotdeauna să-și facă faptele bune în ascuns de ochii oamenilor.

Un om duhovnicesc privește în lăuntrul său

Privirea în sus conduce la o privire în lăuntru. Îndată ce Isaia a văzut slava Domnului, el a devenit imediat conștient de propria păcătoșenie (Isaia 6:1-5). La fel s-a întâmplat cu Iov, Petru și Ioan (Iov 42:5,6; Luca 5:8; Apocalipsa 1:17).

Când trăim în prezența lui Dumnezeu, devenim conștienți de de neasemănare cu Hristos în multe domenii din viața noastră. Omul duhovnicesc capătă astfel mereu lumină asupra păcatelor ascunse ale vieții lui.

Ni se poruncește să-L adorăm pe Domnul „în splendoare sfântă (strai)” (Psalmul 29:2). Fără îmbrăcămintea sfințeniei, noi suntem goi înaintea Domnului. De aceea omul duhovnicesc face tot posibilul ca întotdeauna să-și țină conștiința curată înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor (Faptele Apostolilor 24:16). La fel cum omul de afaceri face totul pentru a produce și mai mulți bani, iar cercetătorul științific ca să facă noi descoperiri, și omul duhovnicesc face tot posibilul ca să-și mențină tot timpul conștiința curată.

Un om duhovnicesc se cercetează pe sine mereu, pentru că descoperă multe lucruri în viața lui care trebuie curățate – lucruri care nu-i deranjează pe alți în credincioși să le tolereze în viața lor.

Un om duhovnicesc vede că trebuie să moară lăuntric în fiecare zi, față de multe lucruri care îl împiedică să fie eficient pentru Dumnezeu. Astfel, stilul lui de viață devine unul de luare a crucii și „de purtare întotdeauna cu el, în trupul lui, omorârea lui Isus” (2Corinteni 4:10).

Omul duhovnicesc nu are nicio problemă în a se smeri pe sine înaintea cuiva sau în a cere iertare de la cineva – fie că acea persoană este mai bătrână sau mai tânără decât el. El înțelege să rugăciunile și slujirea lui nu vor fi niciodată acceptate de Dumnezeu dacă a rănit și o persoană numai – fie ea soție, frate sau vecin – în vreun mod. Așadar, îndată ce realizează că a rănit pe cineva, el își „lasă darul acolo înaintea altarului și se duce întâi și se împacă cu fratele său; apoi vine și își aduce darul” la Dumnezeu (Matei 5:23,24).

Un om duhovnicesc privește în afară

Privirea în sus și în lăuntru conduce la o privire în afară.

Un om duhovnicesc este acela care realizează că Dumnezeu l-a binecuvântat numai cu scopul de a putea deveni o binecuvântare pentru alții. Întrucât Dumnezeu l-a iertat așa de mult, el iartă fericit și grabnic pe toți aceia care l-au lovit.

El a primit gratuit de la Dumnezeu și oferă altora, la rândul lui, în mod gratuit.

Un om duhovnicesc este sincer preocupat de bunăstarea altora. El este plin de compasiune pentru o umanitate pierdută și aflată în suferință și nu poate ignora niciodată un frate pe care-l vede în nevoi – cum a făcut levitul și preotul în pilda bunului samaritean (Luca 10:30-37).

Dumnezeu este interesat de omul căzut – să-l ajute, să-l binecuvânteze, să-l ridice și să-l elibereze din robia lui Satan. Interesul omului duhovnicesc este același. Asemenea Stăpânului său, omul duhovnicesc caută să slujească altora iar nu să i se slujească. Isus mergea din loc în loc făcând bine și eliberând

oamenii care erau siluiți de Satan (Faptele Apostolilor 10-:38). Omul duhovnicesc face același lucru.

Un om duhovnicesc nu caută să câștige nimic de la alții prin slujirea lui față de ei – nici bani, nici glorie. Asemenea lui Dumnezeu, el caută doar să-i binecuvânteze pe alții prin viața și eforturile lui. El nu va aștepta NICIODATĂ vreun dar de la cineva – pentru că el se încrede numai în Dumnezeu pentru fiecare nevoie a sa.

O broșurică din secolul al doilea, intitulată „Învățăturile celor 12 apostoli”, care a ajuns până la noi, ne spune că primii apostoli i-a învățat pe toți credincioșii din timpul lor să se ferească de orice predicator care le cerea bani, pentru că întotdeauna o astfel de persoană este un proroc mincinos. Dacă am înțelege măcar acest lucru, am fi salvați de mulți proroci mincinoși din zilele noastre!!

Un om duhovnicesc privește în sus, în lăuntru și în afară. Dacă s-ar uita numai în sus, ar fi nerealist – „așa de ceresc că n-ar fi de nici un folos pământesc”. Dacă s-ar uita numai în lăuntru, ar fi deprimat și descurajat în cea mai mare parte a timpului. Dacă s-ar uita numai în afară, munca lui ar fi superficială.

Însă, un om duhovnicesc se uită mereu în toate cele trei direcții.
Fie ca Dumnezeu să ne ajute să fim echilibrați - și duhovnicești.

CAPITOLUL 6

CINCI PĂCATE PE CARE ISUS LE-A URÂT CEL MAI MULT

Pe măsură ce creștem spiritual, descoperim că dreptatea lui Dumnezeu nu este în primul rând exterioară și că păcatul, de asemenea, nu este în primul rând de natură externă.

Când vorbim despre dreptate, majoritatea oamenilor se duc cu gândul la standardul menționat în cele zece porunci. Însă dreptatea sub noul legământ este determinată de viața lui Isus și de nici o altă Lege scrisă.

Când examinăm păcatele împotriva cărora Isus a vorbit cel mai mult, vom descoperi ce a urât El cel mai mult. Cercetând atent cinci astfel de păcate, vom vedea că nici unul dintre ele nu este înșirat în cele zece porunci!!

1. Ipocrizia

A fi ipocrit înseamnă să lăsăm altora impresia că am fi mai sfinți decât suntem în realitate. E același lucru cu a fi fals sau cu a spune o minciună. Isus a rostit o ocară la adresa ipocriților de șapte ori în Matei 23:13-29.

Este posibil să spunem o minciună fără ca măcar să ne deschidem gura. Anania a mințit față de Duhul Sfânt fără să spună un cuvânt – când a pretins că e un ucenic al lui Isus din toată inima (Faptele Apostolilor 5:1-5).

Isus le-a spus fariseilor că viața lor lăuntrică era „plină de lăcomie și de neorânduială” (Matei 23:25) – ceea ce însemna că ei trăiau numai pentru propria lor satisfacere. Cu toate acestea, ei dădeau altora impresia că, deoarece cunoșteau bine Scripturile, posteau, se rugau și dădeau zeciuială din venitul lor, ei erau sfinți.

În exterior păreau foarte evlavioși. Făceau rugăciuni lungi în public, dar în particular nu se rugau îndelung – exact ca mulți din ziua de azi. Este ipocrizie dacă îl lăudăm pe Domnul numai în diminețile de Duminică, dar nu avem mereu un duh de laudă în inimile noastre.

Dumnezeu se uită la inimile noastre. Fecioarele înțelepte aveau o rezervă de ulei în vasele lor în timp ce fecioarele nechibzuite au avut numai cât să lumineze lămpile în exterior și să mențină o mărturie bună înaintea oamenilor (Matei 25:1-4).

Când auzim despre un lider creștin care cade deodată în adulter, trebuie să realizăm că aceea nu a fost o cădere bruscă, ci rezultatul final al unei perioade lungi de necredincioșie în viața lui lăuntrică. De multă vreme el era un ipocrit!

2. Mândria spirituală

Mândria spirituală este cel mai întâlnit păcat printre aceia care urmăresc sfințenia. Cunoaștem cu toții pilda fariseului auto-îndreptățit care-i disprețuia

pe ceilalți chiar și în rugăciunea sa (Luca 18:9-14)! Este mai mult decât probabil că 90% din toate rugăciunile aduse în public de către credincioși sunt menite în primul rând să impresioneze pe ceilalți care ascultă și nicidecum să fie închinare lui Dumnezeu.

Poate că fariseul din parabolă nu a fost la fel de rău ca alți păcătoși în viața lui exterioară. Dar Isus a urât mândria cu care el cugeta asupra propriilor activități spirituale și cu care îi disprețuia pe alții. Mândria spirituală este aceea care îi face pe credincioși să se judece mereu unii pe alții.

Totuși, vameșul care se vedea pe sine drept PĂCĂTOSUL – mai rău decât toți ceilalți – a fost acceptat de către Dumnezeu. Toți cei care ajung față în față cu Dumnezeu se văd la un moment dat drept păcătosul păcătoșilor.

Isus ne-a învățat că cel mai mare în împărăția cerurilor va fi cel mai smerit (Matei 18:4). Cea mai mare virtute în cer este smerenia. Vedem în cartea Apocalipsa că, în cer, toți aceia care primesc cununii se grăbesc să le arunce la picioarele Domnului, recunoscând că El este singurul care merită fiecare cunună (Apocalipsa 4:10,11).

Isus a spus că, chiar dacă reușim să ne supunem FIECĂREI porunci a lui Dumnezeu, nu vom fi decât niște slujitori netrebniți, care nu au făcut nimic mai mult decât ceea ce se aștepta de la noi să facem (Luca 17:10). Ce vom spune atunci despre starea noastră când noi cădem în realitate așa de des!

3. Întinăciunea

Întinăciunea pătrunde în inimile noastre în primul rând prin ochii și urechile noastre. Această întinăciune iese apoi AFARĂ din inimile noastre și se exprimă prin mădularele diferite ale trupului nostru – în primul rând prin limbă și ochi. Oricine caută să fie curat trebuie de aceea să fie în mod special atent cu ceea ce vede și ceea ce aude.

Isus a urât așa de mult întinăciunea, încât El le-a spus ucenicilor să-și scoată mai degrabă ochiul drept și să-și taie mâna dreaptă decât să mai păcătuiască cu acele mădulare (Matei 5:27-29).

Când recomandă doctorii amputarea mâinii drepte sau îndepărtarea chirurgicală a unui ochi?

Numai atunci când lucrurile au devenit așa de grave încât, fără îndepărtarea acestor organe, corpul întreg va muri. Iată ce e nevoie să înțelegem în relație și cu păcatul. Păcatul este așa de periculos încât ne poate pune în primejdie chiar viața noastră. Majoritatea credincioșilor nu au realizat acest lucru și de aceea sunt neglijenți în modul în care își folosesc limba și ochii. Trebuie să fim ca oamenii orbi și muți când suntem tentați să păcătuim cu ochii și cu limba noastră. Aceasta este implicația cuvintelor lui Isus.

4. Indiferența la nevoile umane

Isus s-a supărat când conducătorii sinagogii nu au vrut ca El să vindece un om doar pentru că era o zi de sabbat, fiind „adânc mâhnit de împietrirea inimii lor” (Marcu 3:5)

Ni se poruncește să facem bine tuturor oamenilor și în special copiilor lui Dumnezeu (Galateni 6:10). Isus ne-a învățat că aceia care nu au făcut nimic să-i ajute pe frații lor aflați în nevoile elementare ale vieții, vor fi alungați din prezența Lui în ziua judecării (Matei 25:41-46). Poate nu avem darul vindecării pentru a însănătoși credincioșii bolnavi. Dar cu siguranță putem să-i vizităm pe aceia care sunt bolnavi și să-i încurajăm. Aceasta este tot ceea ce ne cere Domnul.

Bogatul a ajuns în iad pentru că nu i-a păsat de fratele lui Lazăr, care era un frate iudeu și un copil al lui Avraam. Preotul și levitul din pilda bunului samaritean au fost arătați ca ipocriți de Isus pentru că nu au arătat milă față de fratele lor iudeu care zăcea rănit pe marginea drumului.

Biblia spune că aceia care își văd frații în nevoie și nu sunt mișcați să-i ajute nu au cu adevărat credință salvatoare (Iacov 2:15-17). Ei doar se înșeală singuri când spun că sunt născuți din nou. Nu sunt. Nu este posibil ca aceia care nu-și ajută frații aflați în nevoie să aibă inimile locuite de dragostea lui Dumnezeu (1Ioan 3:17).

Isus a vorbit deschis și puternic despre aceste aspecte pentru că El ura atitudinea pe care mulți oameni religioși o aveau, preocupați fiind doar cu activitățile religioase și nu cu ajutarea fraților lor în nevoie.

5. Necredința

Cele patru păcate, pe care le-am menționat deja, pot fi ușor identificate ca păcate de către toți credincioșii. Dar când ajungem la necredință, aproape toți credincioșii se reportează la ea nu ca la un păcat, ci ca la o slăbiciune. Și, drept urmare, ei nu învață să urască necredința așa cum urăsc alte păcate.

Biblia vorbește însă despre inima necredincioasă ca despre o inimă REA (Evrei 3:12). Isus Și-a muștrat ucenicii de șapte ori pentru necredință (Vezi Matei 6:30; 8:26; 14:31; 16:8; 17:17-20; Marcu 16:14; Luca 24:25). Se pare că El aproape niciodată nu și-a dojenit discipolii pentru altceva!!

Necredința este o insultă la adresa lui Dumnezeu, deoarece ea implică faptul că Dumnezeu nu-și iubește copiii sau nu se îngrijește de ei nici măcar atât cât tații pământești răi își iubesc și îngrijesc proprii copii.

Există de asemenea o credință falsă, care este predicată în aceste zile, și anume credința ca mijloc de a obține lucruri de la Dumnezeu. Nu aceasta este însă credința pe care a predicat-o Isus. El a vrut ca noi să avem credința pe baza căreia să trăim în viața de zi cu zi.

Biruința asupra depresiilor, stărilor sufletești rele și descurajării poate veni numai dacă avem credință într-un Tată iubitor din cer și în făgăduințele minunate pe care El ni le-a dat în Cuvântul Lui.

De două ori citim despre Isus că a fost uimit – o dată când a văzut CREDINȚA și o dată când a văzut NECREDINȚA!! (Matei 8:10; Marcu 6:6). Isus era emoționat de fiecare dată când vedea credință în oameni. Și era dezamăgit când îi vedea pe oameni sceptici în a se încrede într-un Tată iubitor din ceruri.

Acum că știm....

Acum că am înțeles ce a urât Isus cel mai mult, ar trebui să fie și țelul nostru să urâm aceste 5 păcate. De îndată ce descoperim aceste păcate în viața noastră, trebuie să le crucificăm neîndurător.

Mulți predicatori citesc adesea cărțile noastre numai cu scopul de a extrage idei pentru predicile lor. Permiteți-mi să-i avertizez pe toți aceștia: Satan te va tenta să folosești acest articol doar ca să obții cinci puncte pentru o predică! Dar ceea ce e nevoie să faci, mai întâi de toate, este să urăști complet aceste păcate în viața ta. Atunci vei putea fi capabil să proclami Cuvântul lui Dumnezeu cu autoritate. Altminteri vei fi doar un fariseu ca mulți alți predicatori din lumea întreagă.

CAPITOLUL 7

FIECARE BISERICĂ TREBUIE SĂ AIBĂ UN UȘIER

„Este ca un om care a plecat din țară și, lăsându-și casa, dă robilor săi putere, arată fiecăruia care este datoria lui și poruncește portarului să vegheze” (Marcu 13:34).

Vedem aici că Domnul Și-a pus slujitorii în slujba casei Lui pe pământ (biserica) și a atribuit câte o sarcină fiecărui slujitor. Domnul a orânduit de asemenea un portar/ un ușier în casă căruia i s-a poruncit în mod special să vegheze. Portarul este fără îndoială unul din bătrânii bisericii locale. Sarcina lui este să deschidă ușa pentru ca Domnul să-Și conducă Turma, și să se asigure cu strictețe că lichelele și lupii nu intră în biserică și distrug turma sau o rătăcesc (Ioan 10:3).

El trebuie de asemenea să supravegheze starea spirituală a tuturor aceluia care aparțin bisericii și să-i avertizeze pe aceia care alunecă din nou. Biblia poruncește tuturor păstorilor: „Îngrijește bine de oile tale și ia seama la turmele tale” (Proverbe 27:23).

Portarul trebuie totodată să vegheze mereu, deoarece oamenii lumești, care doresc să devină parte a bisericii locale, pot fi trimiși de Satan să pervertească biserica și să-i distrugă mărturia.

Iuda vorbește despre astfel de oameni care „s-au strecurat” neobservați chiar și în bisericile primului secol (Iuda 4).

Lucrarea portarului poate presupune uneori sarcina neplăcută de a scoate din biserică pe astfel de oameni.

Evident că o asemenea sarcină nu este ceva ce-și doresc să facă cei mai mulți dintre bătrâni – mai ales dacă ei își iubesc reputația de amabilitate mai mult decât onoarea Numelui Domnului și mărturia bisericii!

Vedem deci că principala calificare pentru a fi portar este dorința de a fi strict în ce privește slava Numelui lui Dumnezeu, fiind eliberat de căutarea propriei glorii și reputații.

De ce a spus Pavel că, după ce va părăsi Efesul, biserica de acolo va fi invadată de „lupi răpitori care nu vor cruța turma” (Faptele Apostolilor 20:29)? Deoarece el știa că printre bătrânii din biserică nu era nici măcar unul dispus să-și asume sarcina neplăcută de a fi portar. Toți căutau propria reputație de a fi „frați amabili” și doreau „să obțină adepți care să-i admire”.

Iată de ce biserica din Efes a fost mai târziu invadată de lupi și Satan a putut să o corupă într-o așa măsură încât Domnul a fost pe punctul de a-și retrage prezența și ungera Lui (sfeșnicul) din mijlocul lor (Apocalipsa 2:5). Astăzi aceasta este tocmai cauza datorită căreia multe biserici au fost invadate de către lupii răpitori.

David spunea că „mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății” (Psalmul 84:10).

Ceea ce arată că poziția de ușier este poziția cea mai puțin dorită în casa lui Dumnezeu. Aceasta este sarcina în care Domnul dorește frați responsabili care să se dăruiască pe sine astăzi.

Eli era marele preot în Israel care răspundea de menținerea purității în templul lui Dumnezeu. Dar a permis propriilor fii să întineze casa lui Dumnezeu prin adulterele lor și niciodată nu i-a izgonit. I-a muștrat doar cu blândețe, iar ei au continuat să trăiască în păcat (1Samuel 2:22-25).

În timpul lui Eli „cuvântul Domnului era rar” (1Samuel 3:1). La fel se întâmplă și astăzi – chiar în multe biserici care proclamă noul legământ. Și aceasta pentru că mulți bătrâni ca Eli își iubesc proprii copii așa de mult încât nu-i îndreaptă. Dacă copiii unui bătrân nu sunt credincioși, el n-are nici un drept să continue ca bătrân (Vezi Tit 1:6). Unul care nu poate să fie ușierul propriei case, crescându-și proprii copii cum se cuvine, nu are cum să fie portar al unei biserici (Vezi 1Timotei 3:4,5).

Astfel de bătrâni nu știu cum să asculte de Dumnezeu, ci doar cum să-și apere proprii membri din familie. Au pierdut ungera lui Dumnezeu, chiar dacă ei continuă să stea pe scaunele lor ca Eli!! Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să arate clar fiecărui credincios din biserică că astfel de bătrâni și-au pierdut ungera Lui din viața lor.

Când lucrarea unui bătrân este plictisitoare, greoaie, fără viață și o repetiție anostă a ceea ce a fost spus deseori înainte, poți fi sigur să acel bătrân a devenit ca Eli. Dumnezeu nu mai este cu el, chiar dacă Dumnezeu a fost cu el în trecut. Poate că acum el iubește banii mai mult decât Îl iubește pe Domnul și biserica Lui. Credincioșii nu trebuie să rămână nelămuriți și să-și imagineze că astfel de bătrâni sunt oameni ai lui Dumnezeu. Nu sunt.

Astăzi, mulți bătrâni din bisericile noului legământ sunt bătrâni doar pentru că au fost în acea biserică de la începuturile ei. Ei stau pe pozițiile lor pe baza bătrâneții iar nu pe baza unei ungeri continue de la Dumnezeu peste viețile lor. Copiii lui Eli „erau niște oameni răi. Nu cunoșteau pe Domnul” (1Samuel 2:12). Cu toate acestea, li s-au dat poziții de responsabilitate în casa Domnului. Această situație tragică și astăzi. Oameni care „nu-L cunosc pe Domnul” se află în poziții de responsabilitate în multe biserici. În acest fel își împlinesc Satan planurile în asemenea biserici, deoarece nu există portari.

Drept urmare, porțile Iadului stăpânesc o astfel de biserică.

Cât de sever a fost Pavel când a auzit că un bărbat a păcătuit trupesc în biserica din Corint?

Chiar dacă nu a fost prezent în persoană în Corint și doar auzise de acest lucru prin fratele Cloe (1Corinteni 1:11), el a spus: „Căci eu, măcar că n-am fost la

voi în trup, dar fiind de față în duh, am și judecat ca și când aș fi fost de față. În Numele Domnului nostru Isus Hristos, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos, am judecat pe cel care a comis o astfel de faptă: un astfel de om să fie predat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.”

Poziția puternică a lui Pavel a fost cea care a salvat biserica din Corint de la întinare și care a împiedicat Numele Domnului de la a fi necinstit acolo. Modul său puternic de acțiune a condus totodată la salvarea omului, în final (2Corinteni 2:5-8).

Numai portarii ca Pavel pot păzi o biserică în puritate și pot ridica pe cei care cad la conștiința stării lor adevărate și înapoi la Domnul. Pe de altă parte, aceia care caută numele și oanoarea proprie nu vor împlini niciodată nimic pentru Domnul.

Este posibil ca unii bătrâni care citesc aceasta să fie dinamizați acum de un avânt omenesc și să hotărască să alunge în viitor pe fiecare păcătos din biserică.

Aceasta nu va face decât să golească bisericile de oameni – „căci mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu” (Iacov 1:20). Omul trebuie să fie condus de Duhul chiar și în acest aspect.

Isus i-a văzut pe schimbătorii de bani și pe vânzătorii de porumbei în templu de multe ori. Însă niciodată nu i-a alungat de fiecare dată când i-a văzut. I-a alungat numai atunci când Tatăl Lui L-a spus să facă aceasta – o dată la începutul lucrării Sale (Ioan 2:15) și o dată la sfârșit (Marcu 11:15).

Isus era un portar credincios al casei Tatălui Său.

Totuși, dacă acționăm mânați de un zel omenesc, vom fi ca Uza care a încercat să stabilizeze chivotul cu mâinile lui și a fost aruncat la pământ de Dumnezeu „pentru păcatul lui” (2Samuel 6:7).

Ca portari ai casei Domnului, trebuie să veghem, nu doar împotriva credincioșilor lumești care vor corupe mărturia bisericii dar, de asemenea, împotriva fraților tineri zeloși care acționează mânați de un avânt omenesc și conduc alți tineri în direcții ciudate.

Trebuie să veghem împotriva emoționalismului și împotriva noilor „dulcegării” și „scamatorii” pe care le caută întotdeauna uceniciei imaturi.

Trebuie să veghem să ne asigurăm că biserica nu începe să se axeze pe muzică, pe activitate socială sau pe orice altceva decât „a face ucenici și a-i învăța să păzească TOT ce Domnul a poruncit” (Matei 28:19,20).

Când Adam și Eva au fost izgoniți din grădina Edenului, Dumnezeu a păstrat lângă pomul vieții heruvimi cu sabia învăpăiată care se îndreptau în toate direcțiile ca să împiedice pe oricine ar fi venit la pomul vieții.

Aceasta este o imagine a tipului de lucrare pe care portarii trebuie să o facă astăzi în fiecare biserică. Însă, un astfel de portar trebuie să fie unul care a permis mai întâi ca acea sabie să cadă pe propria carne, omorând tot păcatul cunoscut din propria viață, toată părtinirea față de membrii din familia lui și față de prieteni, etc..

Cine este atunci dispus să stea astăzi cu sabia la ușile bisericilor din India?
Fie ca Domnul să ridice mulți portari în țara noastră.

CAPITOLUL 8

O SECURE LA RĂDĂCINĂ

- Adevărata semnificație a pocăinței -

Majoritatea creștinilor nu cred că Satan îi poate conduce în rătăcire prin Cuvântul lui Dumnezeu. Însă Satan vine „ca un înger de lumină” (2Corinteni 11:14). Deci nu va veni la tine citând din unele cărți religioase păgâne, ci din Biblie. Dacă Satan a putut încerca să-L ispitească chiar și pe Isus, citându-i Scripturile, putem fi siguri că el va încerca aceasta și cu noi.

Cineva a spus că adevărul este ca o pasăre și are două aripi – „Este scris” și „De asemenea este scris”. Dacă ai o singură aripă, te vei învârti în cercuri în mod perpetuu și probabil anapoda. Dar când ai amândouă aripile, te deplasezi înainte.

Meditează la răspunsul acestei întrebări: De ce a murit Hristos pe cruce? Răspunsul simplu este: Este scris „Hristos a murit pentru păcatele noastre” (1Corinteni 15:3). Dar acesta este numai jumătate de adevăr. Pentru a avea tot adevărul, trebuie să ne uităm la o altă Scriptură. De asemenea este scris: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2Corinteni 5:15). Numai când aducem împreună aceste Scripturi avem amândouă aripile adevărului.

Când citim că Hristos a murit pentru păcatele noastre – e nevoie să înțelegem ce este păcatul. Poate fi înțeles corect numai când ne uităm la a doua Scriptură. Acolo vedem că a păcătui înseamnă a trăi pentru noi înșine. Însă aceasta nu este înțelegerea obișnuită pe care o deține majoritatea credincioșilor cu privire la păcat. Când spui că nu vrei să mai păcătuiești, spui cu adevărat că nu dorești să mai trăiești pentru tine însuși?

Corespunzător conștiinței noastre, păcatul poate însemna lucruri diferite pentru credincioși diferiți. De exemplu, conștiința unui vânător de capete nu-l poate deranja nici măcar după ce tocmai a tăiat capul cuiva. Pentru unii, a spune minciuni nu este păcat, ci chiar necesar uneori, atâta timp cât trăim pe acest pământ. Deci conștiința nu este o călăuză foarte bună în ce privește păcatul.

Pe măsură ce ajungem la o înțelegere mai bună a lui Dumnezeu și a Scripturii, vom realiza că păcatul nu este doar crimă, adulter și tâlhărie etc.. Este trăirea pentru sine. Dacă trăim doar pentru noi înșine, la orice obiceiuri rele am renunța, noi continuăm de fapt să trăim în păcat.

„Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2Corinteni 5:17). Aceasta înseamnă că atitudinile vechi, modul trecut de viață s-au dus. Omul acela nu mai trăiește pentru el însuși. El nu a atins țelul asemănării cu Hristos. Dar s-a întors înapoi și caută să trăiască pentru slava lui Dumnezeu. Aceasta și numai aceasta înseamnă adevărata pocăință.

Poate ai renunțat la jocurile de noroc, la fumat și băutură, și încă să nu te fi pocăit de cauza sursă a tuturor păcatelor – trăirea pentru sine. Sunt însă mulți predicatori astăzi care îți vor gădila urechile și-ți vor spune că tu încă ești salvat!! Asemenea predicatori sunt fericiți atâta timp cât le frecvențezi întâlnirile și-ți oferi contribuția în punga lor!!

Una din cele mai mari iluzii cu care Satan a înșelat credincioșii este aceasta – făcându-i să creadă că un om poate continua să trăiască pentru sine și încă să fie salvat și să meargă în rai la sfârșitul vieții.

Poate că un om a renunțat la câteva obiceiuri rele care-i ruinau viața. Însă aceasta arată doar că el încearcă să-și protejeze viața pe pământ. Există un avertisment reglementar pus pe toate pachetele de țigări potrivit căruia fumatul dăunează sănătății. De aceea unii oameni nu fumează. Din același motiv, oamenii nu beau și nu pariază. Poate că nu comit adulter pentru că se tem de SIDA. Dar astfel de oameni nu s-au pocăit (nu s-au întors de la păcat) în sensul Biblic.

Am fost creați de Dumnezeu să trăim pentru slava Sa. Dacă nu facem aceasta și trăim în schimb pentru propriul confort, huzur și slavă, noi nu suntem salvați. Nu ne-am pocăit. Isus a murit ca să ne elibereze din acest mod păcătos de viață.

O persoană care caută să fie cineva important în biserică și care dorește ca alții să-l respecte trăiește în mod clar pentru sine însuși. Poate că s-a spoit cu puțină culoare religioasă. Dar în esență nu s-a schimbat. Poate că acum folosește un limbaj puțin creștin – cuvinte ca „a fi născut din nou” etc.. Dar omul lăuntric este încă același.

Este evident de ce majoritatea predicatorilor nu vor dori să predice un mesaj ca acesta, deoarece le-ar reduce mărimea congregațiilor. Nu vor fi populari și nu vor mai fi chemați la convenții creștine prestigioase la care vorbesc an de an. Cunoaștem predicatori care au citit cărțile noastre numai cu scopul de a extrage idei pentru predicile lor, pentru articole sau cărți pe care ei le scriu. Dar au grijă să lase deoparte părțile din mesajul nostru care lovesc greu, căci altfel și-ar pierde popularitatea.

Pot garanta că, dacă un predicator predică adunării lui întregul îndemn al lui Dumnezeu timp de șase luni, și continuă să le spună că a trăi pentru ei înșiși înseamnă a trăi în păcat, și că aceia care iubesc banii nu-L pot iubi pe Dumnezeu, el ori își va pierde slujba ori 75% din adunarea sa!!

Dumnezeu se uită la inimile noastre. Dacă motivația de bază a vieții noastre nu s-a schimbat, noi nu suntem salvați.

Singura diferență pe care o găsim în mulți credincioși, după convertirea lor este aceasta: La început ei au trăit fără nici o „spoială religioasă”. Acum ei trăiesc pentru ei înșiși cu o porție mare de „spoială religioasă”. Faptic, prima lor

condiție era mai bună – deoarece atunci cel puțin știau că erau păcătoși. Acum își imaginează despre ei că sunt sfinți și se înșeală.

Observați că atunci când o femeie prinsă în adulter a fost adusă înaintea lui Isus, El nu a condamnat-o niciodată. Isus a fost un tip de profet neobișnuit. El a lăsat o femeie prinsă în adulter să plece liberă, fără un cuvânt de muștrare măcar!! De ce? Pentru că El a văzut că ea se pocăise. Și astfel El a iertat-o.

Și apoi a fost acest ucigaș care era un criminal atât de nenorocit încât Romanii au hotărât să-l răstignească. Dar când și-a recunoscut păcatul, Isus nu numai că l-a iertat dar l-a luat și cu el în rai. Acel om probabil că nu făcuse nici măcar un singur lucru bun în întreaga sa viață. Făcuse numai rău, ucisese și tâlhărise oameni. Cu toate acestea, când a murit, a fost întâmpinat în rai de către Isus Însuși. Este uimitor, nu-i așa?

Dar când a ajuns la oamenii religioși care-și purtau Bibliile cu ei și mergeau în sinagogi în fiecare Sâmbătă, Isus i-a numit „pui de vipere care nu vor scăpa de judecata gheenei”.

Predicarea lui Isus era așa de ieșită din comun!! În timp ce majoritatea predicatorilor spuneau ucigașilor și adulterilor că erau sortiți iadului, Isus spunea acest lucru tocmai oamenilor cei mai religioși și cei mai integri în exterior din generația Lui!!

De ce? Pentru că El știa că ipocrizia și snobismul spiritual (care îl face pe om să se uite de sus la alte ființe umane) erau de un milion de ori mai rele în ochii lui Dumnezeu decât un criminal și un adulter. Isus vedea inimile oamenilor și nu-l păsa nici un pic de spoiala religioasă exterioară. Domnul nu este impresionat de limbajul nostru religios, chiar dacă vorbim despre „biruința asupra păcatului” și „urmărirea sfințeniei”. Dacă un om își caută propriul interes și pretinde cu toate acestea că este născut din nou, Domnul îl va numi chiar și astăzi „mormânt văruiț pe dinafară și pui de viperă”.

El nu caută oameni care emit pretenții înalte despre spiritualitatea lor, ci oameni care sunt zdrobiți de regrete pentru păcatele lor, care se consideră a fi păcătoșii păcătoșilor de pe pământ – așa cum a făcut Pavel către sfârșitul vieții pământești, chiar după ce trăise în curăție pentru atât de mulți ani și realizase așa de mult pentru Domnul.

Domnul va fi întotdeauna bogat în îndurare și iertare față de oricine dorește cu adevărat să se întoarcă de la modul egoist de viațuire, este sincer cu eșecurile lui și nu acuză pe nimeni altcineva pentru păcatele proprii, decât pe sine însuși. Gândiți-vă din nou la acea femeie prinsă în adulter. Ce calificări avea ea? Avea oare un nume bun în acel oraș? Nu. Dar era sinceră. Ea nu a pretins că ar fi fost inocentă și că alții o acuzau în mod mincinos. Prin faptul că nu a deschis gura, și-a recunoscut vina. De aceea pentru ea exista speranță.

Este extrem de dificil pentru aceia care sunt dreți în proprii ochi să găsească mântuirea. Acei farisei erau gata să arunce cu pietre în femeia prinsă în adulter dar nu vedeau nimic din păcatul care zăcea în inimile lor chiar în acel moment.

Când puneau în punga de ofrandă mari sume de bani și doreau ca oricine să-i vadă, ei comiteau un păcat mai rău în ochii lui Dumnezeu, deoarece îi făceau pe oameni să-i adore pe ei (să-i admire) în loc să-L adore pe Dumnezeu.

Pocăința înseamnă „O Întoarcere Împrejur”, așa încât întoarcem spatele de acum înainte la trăirea pentru noi înșine și hotărâm să trăim numai pentru Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă să devenim lucrători creștini permanenți. Nu.

Dumnezeu cheamă numai 1 din 1000 de credincioși să fie lucrători creștini permanenți. El dorește ca toți ceilalți copii ai Lui să lucreze în activități lumești - câștigându-și existența, netrăind însă pentru ei înșiși, ci pentru slava lui Dumnezeu.

Pocăința este descrisă în 1 Tesaloniceni 1:9 ca „întoarcere la Dumnezeu de la idoli”. Mulți așa-zisi credincioși nu s-au întors la Dumnezeu de la idoli lor. În India, mulți dintre oamenii păgâni sunt fericiți să-L accepte pe Hristos ca Dumnezeu al lor – dar numai ca un dumnezeu adăugat la numeroși alți idoli la care ei deja se închină. Știm că acest lucru este imposibil. Cine ÎL acceptă pe Hristos trebuie să renunțe la toți ceilalți dumnezei și idoli.

Amintiți-vă că Duhul Sfânt le spune credincioșilor: „Copilașilor, păziți-vă de idoli!” (1 Ioan 5:21). Nu e nici o diferență între un om păgân care dorește să-L accepte pe Hristos ca adaos la dumnezeii lui existenți și așa-numitul credincios care dorește să-L primească pe Hristos, dar dorește încă să gonească după bani (dumnezeul lui prezent).

Este ca și cum o femeie deja căsătorită dorește acum să se mărite cu un al doilea bărbat.

Este uimitor cum credincioșii se pot înșela singuri gândind că Isus Hristos va accepta acest tip de cununie cu ei. Câți dintre noi am fi dispuși să ne căsătorim cu o fată care este deja căsătorită cu un alt bărbat? Cu toate acestea, te aștepti ca Hristos să se cunune cu tine, fără ca tu să fi părăsit iubirea pentru lume și gloria ei, plăcerile și bogăția ei.

Idolii făcuți din lemn și piatră nu sunt la fel de înșelători cum sunt cei invizibili (ca banii și onoarea), deoarece idolatria cuiva se poate vedea clar în ritualul de închinare la idolii fizici. Dacă vezi un om într-un loc închinându-se în fața unei statui a unui idol păgân și apoi într-un alt loc îl vezi rugându-se lui Isus Hristos, nu-l vei considera a fi creștin.

Dar care este diferența dintre el și omul care-și petrece toată săptămâna închinându-se idolilor banilor, onoarei oamenilor și ambițiilor lumești și care vine apoi la adunările de duminică și încearcă să se închine lui Hristos. Cred că e mai mare speranța pentru omul care se închină lui Buddha decât pentru un asemenea „credincios”.

Când un astfel de „credincios” vine la adunare duminică și cântă: „Ia-mi argintul și aurul – Nici un strop să nu mai țin”, - el Îi spune lui Dumnezeu o minciună.

Duminica, creștinii îi spun lui Dumnezeu mai multe minciuni decât în orice altă zi a săptămânii, deoarece cântă imnuri de consacrare măreață față de Domnul, pretinzând predarea și dedicarea totală față de El etc..

Dumnezeu aude toate acestea, însă El nu este înșelat. El spune: „...căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă după câștigul lor necinstit” (Ezechiel 33:31)

Ascultând versurile imnurilor pe care mulți credincioși le cântă, cineva ar putea crede că ei sunt cei mai mari sfinți de pe pământ. Însă, în realitate, majoritatea dintre ei sunt cei mai mari ipocriți. Și Dumnezeu nu este prost.

A trăi pentru sine însuși înseamnă să trăiești ca un animal – căci toate animalele trăiesc numai pentru ele însele și pentru puișorii lor. Ele toate caută numai interesul lor, gândindu-se mereu la ceea ce le-ar aduce cel mai mare profit. În acest fel gândește un leu în pădure: „Dacă acea căprioară poate fi ucisă pentru hrana mea, atunci o voi ucide”. Și așa printre animale numai cele mai puternice pot supraviețui. Dar noi nu suntem animale. Dumnezeu nu ne-a creat ca să trăim asemenea câinilor și porcilor, care doar mănâncă, dorm, nasc pui și mor. Omul a fost creat să-și trăiască întreaga viață pentru slava lui Dumnezeu.

Primesc câteodată scrisori de la oameni care s-au pensionat din anumite funcții și ne întreabă dacă-i putem angaja deoarece doresc să-și petreacă anii de pensionare „în slujba lui Dumnezeu”. Imaginați-vă o scenă în care vine în casa ta un musafir onorat iar tu bei o cană de ceai în fața lui și apoi îi oferi lui sedimentele din ceașca ta!! Iată ce fac oamenii lui Dumnezeu. Trăindu-și întreaga viață pentru a face bani în lume, acum doresc să ofere sedimentele vieților lor lui Dumnezeu.

Ce insultă!

Trebuie să ne oferim viețile lui Dumnezeu când suntem tineri. Toată viața noastră trebuie să fie predată Lui pentru a dispune de ea după voia Lui. Ai ajuns la concluzia aceasta după ce ți-ai căutat propriul interes? Mulți credincioși vor avea multe de regretat când se va întoarce Isus și vor descoperi că toți banii pe care i-au câștigat pe pământ nu au fost mai buni decât banii de jucărie pe care-i folosesc copiii la jocul Monopoly – n-au valorat nimic!! Și toate proprietățile pe care le-au obținut pe pământ de asemenea au fost doar ca hotelurile și casele de pe tabla de Monopoly – fără valoare. Jocul vieții va fi terminat atunci și ei nu vor fi îndeplinit nimic mai mult decât să acumuleze lucruri fără însemnătate care nu au nici o valoare veșnică. Au trăit o viață inutilă. De asemenea, va exista un regret imens dacă au luptat numai pentru glorie și descoperă că gloria lor a fost evaporată în lumina veșniciei.

Aceia însă care au trăit să facă voia lui Dumnezeu și pentru slava lui Dumnezeu vor descoperi că în acea zi au parte de o bucurie extraordinară. Lucrurile materiale există numai pentru folosirea lor pe acest pământ. Asta-i tot. Atâta timp cât le folosim, e în regulă. Dar niciodată ele nu trebuie să stăpânească asupra noastră. Una este să folosești banii. Dar să fii stăpânit de

ei înseamnă cu totul altceva. Bani sunt un slujitor excelent dar un stăpân oribil.

G

ândiți-vă la o femeie care este căsătorită cu un bărbat excelent dar care îl iubește pe șofer mai mult decât pe soț și își petrece majoritatea timpului cu șoferul. Ce ați gândi despre o asemenea femeie? Aceasta este o descriere exactă a credinciosului care se gândește întotdeauna să facă din ce în ce mai mulți bani (peste nevoile lui justificate), în loc să caute cum să fie mai eficient pentru Domnul.

Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, El i-a spus să stăpânească peste întregul pământ. Dar Adam a devenit un sclav. Hristos a venit acum să ne facă încă o dată regi. Dumnezeu ne-a dat multe lucruri de care să ne bucurăm în această lume. Dar când verunul dintre aceste lucruri stăpânesc peste noi, atunci devenim sclavi.

Atunci nu mai suntem împărații pe care Dumnezeu ne-a destinat să fim.

Dumnezeu i-a spus șarpelui în Eden că țărâna va fi hrana lui. Știți ce este aurul? Și el este tot parte din țărâna pe care Dumnezeu a creat-o pe acest pământ – puțin mai greu și probabil puțin mai rar decât țărâna obișnuită, dar oricum țărână. Și aici vedem spectacolul trist al omului gonind după hrana diavolului. Peste tot, omul este robit țărâni-aur.

Când diavolul vede că nu poate înrobi un om printr-un obicei rău, el îl va înrobi prin ceva neutru – astfel încât omul nu are timp pentru Dumnezeu, pentru citirea Bibliei sau pentru părtășie. Poate fi un program de televiziune bun, curat care îl înrobește pe om. Diavolul caută credincioși care-și urmăresc propriile interese – propria distracție, propriul profit, etc.. Diavolul are 101 mijloace să-l țină pe om departe de Dumnezeu. De aceea e necesar să vedem păcatul nu doar ca beție și joc de noroc, adulter sau crimă. Trebuie să vedem păcatul ca „trăire pentru noi înșine”. A păcătui înseamnă a face ceea ce ne place nouă înșine, a face voia noastră. Din această rădăcină, ies multe fructe ale păcatului. Isus a murit ca să ne salveze din toate acestea.

Ioan Botezătorul a spus că, atunci când va veni Isus, El va înfige securea la rădăcina pomului. Aceasta este rădăcina în care Isus a venit să-și înfigă securea – trăirea pentru noi înșine și dorința de a face propria voie.

Putem tăia micile fructe rele din copac oricând apar. Dar aceasta nu rezolvă problema. Viața noastră poartă părea așa de frumoasă când fructele rele văzute de alții au fost toate rupte. Însă pomul nu s-a schimbat. Isus a spus că un pom bun niciodată nu va face roade bune dacă nu schimbi însuși pomul. Pentru a schimba pomul, trebuie mai întâi să înfigi toporul la rădăcina pomului bătrân.

De ce astăzi majoritatea căminelor sunt zone de conflict? Deoarece atât soții cât și soțiile vor să trăiască pentru ei înșiși. Și de aceea vedem întâmplându-se în lume acest lucru uimitor: Așa-numiți „creștini născuți din nou” divorțează de partenerii lor și se căsătoresc din nou!! Este ceva unic pentru secolul 20. Chiar pastori și predicatori divorțează de soțiile lor și se căsătoresc cu altele. Unii

predicatori nu divorțează de soțiile lor, însă trăiesc în adulter secret. Cuplurile lumești au divorțat de-alungul tuturor secolelor. Dar când creștinii încep să facă aceasta, putem fi siguri că marea apostazie („căderea de la credință”) este peste noi și ne aflăm în ultimele zile.

Cauza tuturor acestor lucruri stă în faptul că credincioșii nu au înțeles că păcatul înseamnă trăirea pentru sine. Nu au înțeles acest lucru pentru că nu au fost învățați așa. Vina este a liderilor lor iar sângele lor e pe mâinile conducătorilor care sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu.

Isus a spus că „puțini sunt cei care află calea vieții”. De ce?
Pentru că poarta este strâmtă.

Din perspectivă lumească, tânărul conducător bogat care a venit la Isus avea patru calificări excelente pentru apartenența la biserică – era tânăr, bogat, influent (un conducător) și integru moral. Toate bisericile ar fi încântate să aibă drept membru un asemenea om. El ar fi calificat să fie chiar și membru în conducerea majorității bisericilor evanghelice de astăzi. Însă Isus nu l-a considerat potrivit să fie nici măcar ucenicul Lui – darămite un lider. Nu este uimitor?

Isus nu a fost impresionat de bogăția sau de influența lui lumească. Dacă omul încă iubea banii, atunci nu era potrivit să fie ucenicul lui Isus. Trebuia să renunțe la iubirea sa de bani înainte să poată intra prin poarta strâmtă. Omul a plecat trist, iar Isus l-a lăsat să plece. Isus nu a mers după el să-i sugereze să renunțe la banii lui în etape - 10% acum și alți 10% o lună mai târziu etc.. Nu. Nu e nici o târguială când vine vorba de ucenicie. Este ori totul ori nimic. Nu putea iubi banii și pe Dumnezeu în același timp. Trebuia să facă o alegere. Trebuia să se întoarcă de la idolul său (banii) și să se unească numai cu Hristos.

Dacă vrei să trăiești pentru tine însuși, nu ai decât, fă asta. Și, ca și în cazul bogatului, Domnul te va lăsa singur. Și dacă găsești o biserică convenabilă unde ți se spune că te afli încă pe calea spre cer, Dumnezeu nu te va deranja nici acolo. Te va lăsa să te înșeli singur toată viața. În final te vei trezi și te vei vedea în iad. Motivul pentru care Dumnezeu le permite oamenilor să fie înșelați este pentru că ei nu iubesc cunoașterea adevărului despre ei înșiși. Iar când vreun proroc le spune adevărul despre ei înșiși, se supără pe acel proroc.

Ieremia a prorocit în timpul domniei Împăratului Ioiachim. Când poporul lui Iuda a citit cuvintele pe care Ieremia le scrisese pe un sul, ei s-au temut pentru că Ieremia era unul dintre cei mai aprigi profeți din Vechiul Testament, nepredicând niciodată un mesaj ușor. Era judecată, judecată și iar judecată (Ieremia 20:8) Când regele a citit sulul de carte scris de Ieremia, s-a înfuriat atât de tare încât l-a rupt și l-a aruncat în foc (Ieremia 36). Însă Dumnezeu i-a spus lui Ieremia să scrie sulul de carte din nou. Astfel avem noi acum cartea lui Ieremia. Însă prima dată când a fost scrisă, a fost ruptă de un împărat mânios care nu a vrut să audă adevărul despre el însuși. Întotdeauna au fost astfel de oameni.

De asemenea în fiecare secol au fost CĂȚIVA care au iubit adevărul. Este un mare har că Dumnezeu ne-a dat o ureche de auzit adevărul. Dumnezeu ne-a iubit înainte să ne naștem și a dorit ceea ce este mai bine pentru noi. El nu a vrut ca noi să ne irosim viețile și să ne trezim în veșnicie sărăciți.

El dorește să fim înțelepți și să trăim pentru lucrurile care sunt veșnice. Tot ceea ce este creat (inclusiv banii, casele și pământurile) vor fi zdruncinate și îndepărtate într-o bună zi.

Numai ceea ce nu este creat va rămâne. De aceea noi trebuie să fim înțelepți să ne petrecem timpul și energiile pentru ceea ce va rămâne veșnic. Și permiteți-mi să vă mai spun o dată că aceasta nu înseamnă că trebuie să deveniți lucrători creștini permanenți. Înseamnă însă că, în orice activitate pe care o defășurați, nu mai trăiți pentru voi înșivă, ci numai pentru slava lui Dumnezeu. Cu siguranță puteți munci și câștiga cel mai bun salariu posibil – pentru câștigarea existenței proprii și sprijinirii lucrării Domnului. Dar țelul vostru în viață trebuie să fie slava lui Dumnezeu. Ambiția voastră în viață trebuie să fie să-L bucurați pe Dumnezeu.

Nu spun că nu putem merge la un picnic sau nu ne mai putem bucura de vreo formă de relaxare. Bineînțeles că putem.

Ca ființe umane, avem nevoie de aceasta – fie să jucăm jocuri, să ascultăm muzică sau orice altceva. Toate acestea sunt perfect normale, dacă sunt distracții curate și sănătoase. Numai atunci când oricare dintre aceste lucruri ne stăpânesc și încep să aibă un interes dominant în viața noastră, ajungem să călcăm linia roșie și să pășim pe un teren periculos. Este foarte ușor ca un loc de muncă, un sport sau o anumită distracție inofensivă să devină o parte așa de însemnată din viața unei persoane, încât ajunge să fie lucrul principal din viața ei. Și atunci chiar soția și copiii ajung să fie neglijați. Și bineînțeles că, în primul rând, Dumnezeu ajunge să fie neglijat. Când se întâmplă aceasta, atunci știi că acel lucru (oricare ar fi el) a devenit stăpânul omului.

Trebuie să ne întoarcem de la trăirea pentru noi înșine dacă vrem ca Domnul să-Și zidească biserica Lui prin noi – tipul de biserică pe care El a plănuțit-o din veșnicii. El o poate zidi numai prin oameni care nu-și caută propriul interes, ci sunt dispuși să pună totul pe altar pentru El.

Templul Vechiului Testament a fost construit pe Muntele Moria – unde Avraam l-a oferit lui Dumnezeu pe fiul său Isaac (2 Cronici 3:1). Lui Avraam îi rămăsese numai un fiu în acel timp – Isaac, favoritul inimii lui.

În acea zi, Dumnezeu i-a testat lui Avraam devotamentul ca să vadă dacă Isaac devenise un idol în viața lui.

Dumnezeu i-a spus, prin aceasta, că el trebuia să se întoarcă de la toată idolatria dacă vroia să-i slujească Domnului. Și, astfel, și-a pus fiul pe altar și a renunțat la el. Dumnezeu nu l-a luat pe Isaac, deoarece Dumnezeu urmărea doar să-l desprindă pe Avraam de atașamentul nenatural față de Isaac, care i-ar fi împiedicat umblarea cu Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să facă același lucru cu noi. Trebuie să-I dăm Lui ceea ce ne este cel mai de preț.

În cazul tânărului bogat, lucrul cel mai de preț erau banii. Așa cum Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să renunțe la Isaac, Dumnezeu i-a cerut și tânărului conducător să renunțe la banii săi. Din ceea ce știți, dacă acel bogat ar fi spus numai „Da, Doamne, iată-i aici pe toți”, Dumnezeu i-ar fi spus probabil că își poate păstra banii, la fel cum i-a spus și lui Avraam să-l păstreze pe Isaac. Dar mai întâi el trebuia să renunțe la ei.

Fie ca noi toți să avem harul să spunem: „Doamne, orice Isaaci există în viața mea, îi pun pe toți pe altar și ți-I dau Ție pe toți. Nu mai doresc nici un idol în viața mea care să stea între Tine și mine. Nu doresc să trăiesc pentru mine însumi. Doresc să trăiesc cu adevărat numai pentru Tine. Doresc să trăiesc pentru slava lui Dumnezeu. Nu vreau să-mi irosesc viața”.

Aceasta este vestea cea mai bună din lume: Nu trebuie să mai fim robi ambițiilor și dorințelor și să ne irosim astfel viața pământească, ci putem fi liberi să trăim pentru slava lui Dumnezeu și să ducem astfel o viață utilă. A trăi pentru noi înșine înseamnă a trăi în robie și în lanțuri. A trăi pentru slava lui Dumnezeu înseamnă a fi ca vulturii care zboară pe cer. Vestea bună a evangheliei este că Isus vă poate sfărâma lanțurile și vă poate elibera - **ASTĂZI!!**

Dacă în trecut v-ați irosit mult timp în preocupări fără rod, nu mai puteți schimba nimic acum. Dar puteți persevera să faceți **ASTĂZI** ceea ce este cel mai bine.

Cât mai avem încă timp, ceea ce toți trebuie să-I spunem Domnului este: „Doamne, nu mai pot face nimic cu anii vieții mele care sunt trecut. Dar vreau să trăiesc restul vieții mele numai pentru Tine. Cercetează viața mea și vezi dacă este vreun idol căruia mă închin. Doresc să mă întorc de la orice idol din viața mea ca să mă închin și să-Ți slujesc doar Ție. Doamne Isuse mă pocăiesc în special pentru această idolatrie inconștientă de trăire doar pentru mine.”

Fie ca Domnul să ne ajute pe toți.

CAPITOLUL 9

SLUJITORII NOULUI LEGĂMÂNT ȘI BISERICILE NOULUI LEGĂMÂNT

Slujitorii Noului Legământ

Există trei pasaje în Scriptură care ne spun cine este slujitorul adevărat al lui Dumnezeu sub NOUL legământ. Când citim aceste pasaje fără nici o idee preconcepută, vom descoperi că noi toți putem fi slujitori ai lui Dumnezeu, în acest timp și veac, dacă dorim să fim.

Sub vechiul legământ, numai leviții puteau fi slujitorii lui Dumnezeu. Ei nu trebuiau să presteze nici o activitate pământească și erau întreținuți de zeciuielile celorlalte seminții ale Israelului.

Creștinismul Babilonian din zilele noastre susține că și sub noul legământ numai aceia care renunță la ocupațiile lumești pot fi slujitori ai lui Dumnezeu – și că ei trebuie să fie întreținuți de zeciuielile celorlalți creștini. Aceasta este însă o învățătură a tradiției omenești și nu a Scripturii!

(1) Eliberați de păcat

„...ați fost eliberați de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu” (Romani 6:22). Aceasta este prima cerință – să fii eliberat de păcat. Evident este mai ușor să fii eliberat de munca pământească decât să fii eliberat de păcat. Isus a avut o ocupație lumească. Cu toate acestea, El a fost un slujitor al lui Dumnezeu chiar și atunci.

Un om care se mânia și-și pierde cumpătul nu poate fi un slujitor al lui Dumnezeu. Poate că e predicator sau chiar pastor, dar nu poate fi un slujitor al lui Dumnezeu. Duminica dimineața, mulți pastori strigă laude către Dumnezeu în „alte limbi” și apoi țipă furioși la soțiile lor în „limba maternă”, în aceeași după-amiază. Poate oare Duhul Sfânt să ne controleze numai când vorbim în alte limbi și nu atunci când vorbim în limba noastră maternă? Aceasta este o iluzie. Mulțumesc lui Dumnezeu că am vorbit în limbi timp de 22 de ani. M-a luminat și m-a eliberat total de depresie, tristețe și descurajare toți acești ani. Dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu că Duhul Sfânt îmi controlează de asemenea limbajul atunci când vorbesc în limba maternă – soției mele, fraților mei, străinilor și cerșetorilor.

Un bărbat care pofteste după femei cu ochii nu poate fi un predicator al evangheliei sau un slujitor al lui Dumnezeu. Numai acela care este suficient de categoric încât să fie dispus să-și scoată mai degrabă un ochi ca să evite păcatul poate fi un slujitor al lui Dumnezeu. Când ai plâns ultima dată pe perna ta în nopte pentru că ai alunecat cu ochii? Dacă ești neglijent cu privire la acest aspect, vei recădea interior puțin câte puțin până într-o zi în care vei cădea în mod public.

Un om care spune o minciună pentru a câștiga puțin mai mulți bani sau ca să câștige reputație pentru sine însuși este, de fapt, un slujitor al diavolului –

pentru că diavolul este tatăl tuturor minciunilor. El nu poate fi un slujitor al lui Dumnezeu.

Acela care nu poate să-și iubească TOȚI dușmanii, sau nu poate să facă bine TUTUROR acelor care-l lovesc este total nepotrivit să predice evanghelia. Dacă ai cea mai mică fărâmbă de amărăciune sau de neiertare în inima ta împotriva cuiva, atunci cel mai bine este să-ți ții gura închisă, să mergi acasă, să te pocăiești și să-ți cureți inima de acele rele. Nu poți fi un slujitor al lui Dumnezeu.

(2) Eliberați de Mamona

„Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Luca 16:13).

Aceasta este a doua cerință – să fii eliberat de Mamona (de bani și de toate lucrurile materiale).

Iarăși, este mai ușor să te eliberezi de o activitate lumească decât de Mamona.

Trebuie să te hotărăști cui ai de gând să-i slujești – lui Dumnezeu sau lui Mamona. Mulți „lucrători creștini permanenți” caută să-I slujească lui Dumnezeu ȘI lui Mamona. Astăzi, ei câștigă mai mult în calitate de așa-numiți „slujitori ai lui Dumnezeu”, decât ar fi câștigat vreodată dacă ar fi avut o profesie laică. Oricine nu a trebuit să-și sacrifice confortul pământesc, banii și lucrurile materiale în slujirea lui față de Dumnezeu NU îi slujește deloc cu adevărat lui Dumnezeu.

Orice credincios poate fi un slujitor al lui Dumnezeu – dar trebuie să se elibereze de iubirea lui Mamona. De fapt, dacă citiți cu atenție versetul de mai sus, veți vedea că Isus a spus că trebuie să-l urâm pe Mamona și să-l disprețuim ca să putem fi slujitori ai lui Dumnezeu.

Dacă poți spune înaintea lui Dumnezeu că aceasta este atitudinea ta față de Mamona sau cel puțin aceasta este atitudinea pe care vrei să o ai față de Mamona, abia atunci te califici să fii un slujitor al lui Dumnezeu – și nu altfel. Câți lucrători creștini se califică oare după standardul pe care l-a stabilit Isus aici? Foarte, foarte puțini!

Testul care ne arată cui slujim e reflectat în comenzile de care ascultăm – ale lui Dumnezeu sau ale lui Mamona. Ale cui drepturi au prioritate în viețile noastre – ale lui Dumnezeu sau ale lui Mamona? Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.

Când banii te cheamă, dacă tu răspunzi imediat, ești un slujitor al lui Mamona. Cum de majoritatea predicatorilor călătoresc pentru a predica numai în locuri confortabile unde trăiesc credincioși bogăți? Câți sunt interesați să viziteze în mod regulat credincioșii săraci din satele Indiei și să-i întemeieze în credință. Aceia sunt adevărații slujitori ai lui Dumnezeu în India.

Mulți lucrători creștini permanenți trăiesc acum în America și pretind a avea o povară pentru India pe inima lor. Aceasta este o ipocrizie totală. Cu toate acestea, mulțimi de credincioși sunt înșelați de ei. Dacă ar fi avut cu adevărat o povară pentru India, ar fi trăit chiar în India. Nu e nimic greșit pentru un credincios să-și mute rezidența într-o altă țară. Dar motivul relocării este ceea ce contează.

Isus de asemenea și-a relocat rezidența Sa din cer pe pământ. Dar care a fost motivul Său? Oare a fost confortul, huzurul și banii? Sau a fost slăvirea lui Dumnezeu și ajutorarea oamenilor în nevoie. Tu, de asemenea, trebuie să decizi de ce ai ales să te muți dintr-un loc în altul. Aceasta va arăta dacă ești un slujitor al lui Dumnezeu sau al lui Mamona.

Diavolul știe că omul care slujește lui Mamona este inutil lui Dumnezeu. Și de aceea el îi lasă singuri pe astfel de predicatori. Ce mai mare insultă pe care ți-o poate face diavolul este să te lase singur și să-ți permită să obții onoare de la oamenii lumești și de la liderii lumești ai creștinismului apostat.

Un slujitor al lui Dumnezeu se gândește mereu cum să câștige suflete și să zidească biserica. Până și noaptea visează la aceasta. Pe de altă parte, un slujitor al lui Mamona se gândește și visează zi și noapte la cum să facă bani mai mulți. Nu ne putem înșela „subconștientul” – deoarece el știe cu exactitate mai mult decât oricine altcineva ce ne dorim. Dacă îl iubim pe Mamona, haideți să fim sinceri și să-I spunem lui Dumnezeu aceasta – și să-I cerem Lui să ne elibereze. Există o mare speranță pentru credincioșii sinceri – dar NICI O speranță pentru ipocriții mincinoși.

Auzim în aceste zile de multe „campanii miraculoase”. Dar eu încă aștept să văd o campanie unde apare miracolul „să nu le fie ceruți oamenilor să dea bani”!! Isus și apostolii Lui niciodată nu au primit vreo ofertă de la oameni în nici una din întâlnirile lor. Încă orbi, credincioșii prostiți de astăzi admiră predicatorii care cer fără rușine bani și chiar își imaginează că acești asunt marii slujitori ai lui Dumnezeu. Lumina curată a scaunului de judecată al lui Hristos va dezvălui că astfel de predicatori și-au slujit lor înșiși iar nu lui Dumnezeu.

Credincioșii trasează o linie de separare între cei care sunt evanghelici în doctrină, respectiv cei care sunt liberali. Dar într-o asemenea situație, diavolul și toți demonii lui vor fi de asemenea de partea „evanghelică”, deoarece ei toți sunt evanghelici în doctrină (Iacov 2:19)!! Însă Dumnezeu trasează o linie despărțitoare între cei care-l iubesc pe Mamona și cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Atunci vedem că diavolul și demonii lui se regăsesc printre iubitorii lui Mamona.

Dacă noi căutăm împărăția lui Dumnezeu mai întâi, Dumnezeu ne va da toate resursele necesare pentru viața noastră pe pământ, fără ca noi să le urmărim. În toți cei 40 de ani de experiență creștină proprie, am trăit adevărul acesta. Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu va trece. Noi toți trebuie să fim demonstrații vii ale faptului că Dumnezeu asigură TOATE nevoile celor care caută mai întâi împărăția Lui. Deși nici unul dintre noi nu putem

spune că totdeauna am căutat cu consecvență mai întâi împărăția lui Dumnezeu de-a lungul vieții creștine, trebuie însă cu certitudine să putem da mărturie că nu am alergat după bani. Dacă suntem predicatori, trebuie totodată să avem această mărturie că nu am mers niciunde să predicăm doar pentru că știam că vom câștiga acolo bani, că nu am căutat să facem pe plac celor bogați, că nu i-am neglijat pe săraci, că nu am fost interesați de primirea de daruri, că nu am făcut cunoscute oamenilor nevoile noastre financiare și că nu am așteptat ca alți oameni să ne ofere bani. Pavel a putut da mărturie de trăirea unei astfel de vieți. El a spus că a trăit așa ca să-i demaște toți predicatorii iubitori de bani din timpul său care pretindeau că-I slujesc lui Dumnezeu „deopotrivă cu el” (2Corinteni 11:10-13).

Și în zilele noastre e mare nevoie în India de mărturii vii ca Pavel, care să demaște predicatorii iubitori de bani care abundă în creștinismul din India. Noi știm foarte bine de ce ne urăște așa de mult diavolul, pe noi și lucrarea noastră, încât îi face pe credincioși (care nu au venit niciodată la întâlnirile noastre sau nici nu ne-au auzit vorbind) să ne numească eretici, antichriști, teroriști, proroci mincinoși etc.. Se întâmplă așa deoarece deranjăm împărăția lui Satan foarte mult demascând faptul că lucrătorii creștini permanenți, care iubesc banii și predică evanghelia lui Hristos, sunt în realitate slujitorii lui Satan (Vezi 2Corinteni 11:15 în contextul versetelor 10-13).

Isus a spus că dacă nu am fost credincioși în folosirea lui Mamona, Dumnezeu nu ne va încredința adevăratele bogății ale împărăției Lui (Luca 16:11). Când vedem imitarea oarbă a creștinilor vestici de către creștinii indieni, lipsa teribilă a relevanței Cuvântului lui Dumnezeu și predicile plictisitoare ale predicatorilor de astăzi, putem înțelege clar cauza a toate acestea și anume că acești predicatori nu au fost credincioși cu banii.

(3) Eliberați de căutarea de a fi pe placul oamenilor

„Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos” (Galateni 1:10).

Aceasta este a treia cerință – să fim eliberați de căutarea de a fi pe placul oamenilor.

Încă o dată, este mai ușor să ne eliberăm de o slujbă laică, decât să ne eliberăm de la căutarea de a fi pe placul oamenilor.

Dacă predicăm Cuvântul lui Dumnezeu în așa fel încât să facem pe plac oamenilor, suntem robi ai oamenilor și nu ai lui Dumnezeu. Când un predicator dorește să mai poată fi invitat din nou la o convenție prestigioasă, unde poate câștiga mai mulți bani și onoare anul următor, el poate fi tentat să-și modifice mesajul așa încât nimeni să nu fie ofensat de ceea ce spune. Astfel, el devine un rob al oamenilor.

Când te rogi în public într-un asemenea mod ca să impresionezi oamenii, tu te închini opiniilor oamenilor și nu Dumnezeului celui viu. Dumnezeu nu aude astfel de rugăciuni, căci ele sunt aduse oamenilor și nu Lui.

În același mod, ne putem analiza pe noi înșine în privința modului cum ne îmbrăcăm, cum vorbim oamenilor și chiar cum mergem. Dacă oricare din aceste lucruri sunt făcute ca să impresioneze pe ceilalți cu „sfințenia” sau poate cu „smerenia” noastră, atunci suntem robi ai oamenilor și nu robi ai lui Dumnezeu.

Chiar dacă tu cauți să fii pe placul soției/ soțului, nu poți fi plăcut lui Dumnezeu. Cu cât Îi ești mai pe plac lui Dumnezeu cu atât mai mult vei primi nume rele din partea oamenilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu – chiar și din partea liderilor religioși din creștinism. Isus a fost numit „prințul demonilor”. Cu cât mai mult vor fi numiți cu astfel de nume ucenicii Lui – deoarece ei nu caută să placă nici unui papă sau arhiepiscop sau pastor sau vreunei alte ființe umane de pe pământ.

Bisericile noului legământ

În zilele noastre, mulți credincioși sunt sătui de denotațiunile proprii și le părăsesc în căutarea unei biserici a noului legământ. Există de asemenea multe grupări care pretind a fi „biserici ale noului legământ”.

Dar cum să identificăm o biserică a noului legământ? Cu siguranță nu după structura adunărilor lor.

Este posibil să copiem multe lucruri din structura pe care o vedem într-o biserică puternică și, cu toate acestea, să nu devenim niciodată noi înșine o biserică puternică.

Ar fi fost posibil pentru filistenii să construiască un cort exact ca cel construit de Moise, pentru că toate detaliile erau oferite în mod clar în cartea Exodul. Dar era un lucru legat de acel cort pe care nimeni n-ar fi putut să-l copieze – și acesta era focul slavei lui Dumnezeu care stătea peste cort. Acesta a fost singurul semn distinctiv prin care era identificat locul adevărat al locuirii lui Dumnezeu în pustie. Fără acesta, cortul era un înveliș gol. Când cortul a fost mai târziu înlocuit de templu, în timpul lui Solomon, slava lui Dumnezeu l-a umplut. Dar mai târziu, când Israel a decăzut moral, treptat acea slavă s-a îndepărtat (Ezechiel 10:4,18,19).

Atunci, acel templu a devenit un înveliș gol. Astăzi, la fel se întâmplă cu multe biserici.

Un semn caracteristic al unei biserici a noului legământ este prezența lui Dumnezeu în mijlocul acesteia. Când spiritul prorociei este prezent în mod puternic într-o adunare a bisericii, aceia care vin la adunare vor cădea cu fața la pământ și „vor mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru” (1Corinteni 14:24,25). Când Isus vorbește profetic în biserică, inimile noastre vor arde, așa cum au ars inimile celor doi ucenici pe drumul spre Emaus, când Isus le-a vorbit (Luca 24:32).

Dumnezeu este un foc mistuitor. Când Dumnezeu a venit în rugul prin care i-a vorbit lui Moise, și rugul ardea, nici un vierme nu putea supraviețui în acel rug. În exact același mod, nici un păcat nu poate rămâne ascuns sau nedemascat acolo unde se află astăzi prezența puternică, mistuitoare a lui Dumnezeu. Numai o astfel de biserică este o biserică a noului legământ. Ochii lui Isus sunt ca para focului (Apocalipsa 1:14) și El cercetează și dezvăluie mereu păcatul, tradițiile umane și fariseismul din toate bisericile pe care le zidește El.

Cheia principală către împărăția cerurilor este sărăcia în duh (Matei 5:3). Fără aceasta, nu vom putea zidi o biserică a noului legământ. A fi săraci în duh înseamnă a fi zdrobiți înaintea lui Dumnezeu, mereu conștienți de nevoia noastră proprie, deoarece avem un dor mare și fierbinte să fim desăvârșiți după cum Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit. „Domnul este aproape de cei cu inima zdrobită” (Psalmul 34:18). Și când El este aproape, prezența Lui aduce focul din cer în inimile noastre și, prin noi, în inimile altora, oriunde mergem.

Anania și Safira (Faptele Apostolilor 5) au făcut o greșală gravă când s-au alăturat acelei biserici puternice a noului legământ din Ierusalim, unde prezența lui Dumnezeu ardea ca un foc. Dacă s-ar fi aflat în Corint (în anii de pe urmă), ei ar fi trăit vieți îndelungate. Anania ar fi putut deveni un bătrân acolo – deoarece biserica din Corint era una carnală, o biserică moartă. Însă, în biserica arzătoare a noului legământ din Ierusalim, acest cuplu nu a putut supraviețui. Dumnezeu îi va demasca și îi va îndepărta din orice biserică a noului legământ pe aceia care trăiesc în ipocrizie.

Dacă este ceva ce Îl necinstește pe Dumnezeu în viața noastră, acasă sau la locul de muncă, ne aflăm într-un mare pericol dacă rămânem membrii ai unei biserici adevărate a noului legământ. Dacă țelul tău fundamental în viață nu este să cauți slava lui Dumnezeu, ci ceva pentru tine însuși și pentru familia ta, este mult mai bine să părăsești o biserică a noului legământ, unde Dumnezeu este prezent cu putere iar Cuvântul Lui este puternic proclamat. Ar fi mai bine pentru tine să te alături unei biserici moarte. Cel puțin atunci poți trăi mai mult – spre deosebire de Anania și Safira!

Astăzi, sunt multe biserici care se autointitulează „biserici ale noului legământ”. Dar sunt la fel de moarte ca o sperietoare!! Numele nu înseamnă nimic. Întrebarea este dacă fariseii și ipocriții pot trăi confortabil acolo sau dacă ei sunt demascați, se simt ofenși și părăsesc biserica. Este scris despre biserica din Ierusalim că „nici unul din ceilalți nu îndrăznea să se alipească de ea” (Faptele Apostolilor 5:13).

Dacă dorințele noastre ca bătrâni sunt să creștem mai degrabă numărul decât să facem ucenici pentru Isus, vom aduna în bisericile noastre farisei și ipocriți. Nu vom zidi niciodată o biserică a noului legământ.

Când prezența lui Isus este puternică într-o biserică, ucenicii din ea vor fi preocupați să-I vadă slava. Dovada că noi am văzut într-adevăr slava Domnului înviat va fi aceea că lucrurile de pe pământ (cum ar fi confortul, reputația și bunăstarea) se vor estompa în ochii noștri și nu vor mai avea deloc atracția pe care au exercitat-o vreodată asupra noastră.

Într-o biserică a noului legământ, nu va fi doar o predicare puternică a Cuvântului ci și exemple puternice vii ale Cuvântului. Nu noutatea doctrinei îi influențează pe ceilalți pentru Dumnezeu, ci viețile sfinte. Slujitorii noului legământ nu doar predică altora, ei îi invită totodată pe ceilalți să le urmeze exemplul (1 Corinteni 11:1).

Ar trebui să plângem când exemplul nostru nu este unul corespunzător. Ar trebui să ne plecăm rușinați capetele când îi plictisim pe oameni cu mesaje uscate, fără unger. Este imposibil să devenim reci sau fariseici dacă Îl urmăm pe Isus. Suntem tare departe de Isus dacă avem doar vise și viziuni despre care vorbim, însă nici un cuvânt de la Domnul cu care să-i hrănim pe oameni. Este imposibil să plictisim oamenii când noi înșine ardem pentru Domnul.

Isus a fost înviat din morți ca să aibă primul loc în toate (Coloseni 1:18). Dumnezeu îi îndepărtează total pe aceia care își fac din aceasta propria ambiție. Semnificația acestui lucru este că noi renunțăm la planurile și drepturile noastre și-L lăsăm pe Isus să ne spună ce să facem, cum să ne cheltuim banii și timpul etc.. Dacă aceasta este singura ta ambiție în viață, poți fi sigur că Dumnezeu te va folosi să zidească o biserică a noului legământ în comunitatea ta.

Mulți pretind că Isus este în mijlocul lor doar pentru că ei citează Numele Lui (Matei 18:20). Dar se înșală singuri. Dacă El este prezent cu adevărat în mijlocul or, de ce întâlnirile lor sunt atunci atât de plictisitoare? De ce nu sunt transformate viețile? Chiar și numai un timp scurt petrecut în compania unui om cu adevărat evlavios are un impact profund asupra noastră, încât ne schimbă și cursul vieții. Cu cât mai mare trebuie să fie impactul asupra noastră dacă ne petrecem chiar și puțin timp în prezența lui Isus Însuși. Deci, dacă viețile nu sunt transformate prin adunările bisericii, atunci trebuie să admitem că prezența Domnului nu este în mijlocul întâlnirilor noastre. Atunci noi NU suntem o biserică a noului legământ.

Niciodată noi nu vom putea să zidim o biserică perfectă aici pe pământ. Chiar și în prima biserică pe care Isus a zidit-o – cei doisprezece ucenici ai Lui – a existat un trădător. Deci nici noi nu putem să ne așteptăm la ceva mai bun. Dar unde Isus zidește astăzi biserica Lui, va exista un nucleu de oameni în centrul acelei biserici care au văzut slava Lui și care au fost captivați de ea. Inimile lor vor fi înflăcărâte cu un foc pe care Diavolul nu-l poate înăbuși. Prin ei, Domnul va zidi o biserică a noului legământ pentru slava lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 10

LECTII DE LA CAIN ȘI ABEL

Citind: Geneza 4:1-12.

Aceasta este prima întâmplare redată în Biblie după ce Adam și Eva au fost izgoniți din grădina Edenului.

Aici sunt doi copii crescuți în același cămin, în circumstanțe absolut identice, având același mediu și aceeași învățatură despre Dumnezeu adevărat etc. Și, cu toate acestea, viețile lor s-au dovedit a fi foarte diferite. Isus a spus că atunci când va veni după Mireasa Sa, doi vor fi într-un pat și totuși unul va fi luat și altul va fi lăsat. Doi se pot afla în părtășie în aceeași biserică, unul va fi luat și celălalt lăsat.

La fel a fost și cu Abel și Cain, unul a fost acceptat și celălalt respins. Amândoi erau religioși. Amândoi au adus jertfe lui Dumnezeu, însă atitudinile din inimă erau diferite și acestea au făcut toată diferența. Omul se uită la înfățișarea exterioară, însă Dumnezeu se uită la inimă.

Diferența dintre Abel și Cain NU a fost, cum am auzit în mod obișnuit, că unul a adus un miel (și a vărsat sângele lui) iar celălalt a adus o jertfă din roadele pământului. Ei nu aduceau un sacrificiu pentru păcatele lor, ci o jertfă Domnului. Și era întru totul permis (chiar sub legea lui Moise) să aduci Domnului o jertfă din „roadele din pământ” (Deuteronomul 26:2,10). Îndemnul din Proverbe 3:9 este să-L cinstim pe Domnul cu cele dintâi roade din tot venitul nostru. În cazul lui Abel cele dintâi roade s-au întâmplat să fie primii născuți din turma lui, deoarece el era cioban. În cazul lui Cain, cele dintâi roade au fost fructele pământului, deoarece el era plugar (Geneza 4:2). Fiecare dintre ei au adus primele roade ale ocupațiilor lor specifice. În acest punct nu se poate găsi nimic greșit la Cain.

Sacrificiile acceptate

Însă jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit și o inimă mâhnită, care este conștientă de nimicnicia și neputința ei (Psalmul 51:17). Iată ce a avut Abel, și ce nu a avut Cain. Și de aceea este scris: „Și Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa luidar spre Cain și (*de aceea nici*) spre jertfa lui n-a privit cu plăcere (Geneza 4:4,6).

Credința este dependența neajutorată a sufletului de Dumnezeu și, „prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain” (Evrei 11:4). De aceea darurile lui Abel au fost acceptabile lui Dumnezeu.

E o mare înșelătorie în învățatura potrivit căreia ceea ce a făcut diferența dintre Abel și Cain a fost faptul că Abel a oferit sânge, iar Cain nu. Implicația unei asemenea învățături este că ceea ce-l face pe om acceptabil lui Dumnezeu ar fi aducerea sângelui lui Isus înaintea lui Dumnezeu. E ca și cum modul în care omul trăiește și starea inimii lui (fie ea zdrobită sau nu, cu credință sau fără)

nu face nici o diferență. Tot ce are omul de făcut este să aducă sângele lui Isus ca și cum ar fi un fel de vrajă fermecată câștigând astfel acceptarea lui Dumnezeu. Aceasta este o minciună și mulți sunt înșelați de ea.

Sângele lui Isus nu poate fi revendicat de oricine și de fiecare. În Scripturi NU se spune că sângele lui Isus poate curăți pe oricine și pe fiecare de păcate. Nu. Aceasta este o pervertire subtilă a Scripturii. Ceea ce spune Scriptura este că sângele lui Isus va curăți pe toți aceia „CARE UMBLĂ ÎN LUMINĂ, DUPĂ CUM EL ÎNSUȘI ESTE LUMINĂ” (1Ioan 1;7). Pentru a umbla în lumina lui Dumnezeu, omul trebuie să aibă o inimă zdrobită și plină de căință, așa cum a avut Abel. Numai atunci jertfa cuiva poate fi acceptabilă lui Dumnezeu.

Dacă un om spune că el crede în sângele lui Isus dar are un spirit mândru și arogant, Dumnezeu îi va sta împotriva și i se va opune (1 Petru 5:6), întocmai cum El i-a făcut lui Cain. Numai cel smerit primește har de la Dumnezeu (Iacov 4:6).

Jertfele noastre de închinare, rugăciune și slujire sunt acceptabile lui Dumnezeu NUMAI dacă ele vin dintr-o inimă zdrobită și mahnită de credință (dependență smerită de Dumnezeu). Nu la elocvența sau la eficiența slujirii noastre se uită Dumnezeu, ci mai degrabă la atitudinea inimilor noastre.

Aceasta este prima lecție pe care o învățăm din întâmplarea redată în Geneza 4.

Din zilele lui Cain și Abel și până la sfârșitul timpului, jertfele plăcute lui Dumnezeu au fost întotdeauna un duh zdrobit și mahnit. El nu se schimbă. Legile Lui rămân aceleași.

Dumnezeu nu l-ar fi acceptat pe Cain chiar dacă ar fi adus un miel și i-ar fi vărsat sângele, pentru că inima lui era mândră și înălțată.

Smerenia inimii este primul pas către mântuire. Apoi putem să venim în lumină și să cerem ca sângele lui Isus să ne curățească de toate păcatele.

Numai inima smerită poate striga strigătul lui Pavel de victorie: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8:31), pentru că Dumnezeu este numai de partea celui smerit. Cei mândri nu pot spune aceasta, pentru că Dumnezeu este împotriva lor. Oricine are gânduri înalte despre sine, așa cum a avut Cain, va sfârși cum a sfârșit Cain, chiar dacă el revendică sângele lui Isus. „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6:7). Și această lege se aplică în mod universal, indiferent de persoană.

Gelozie și furie

Mai este încă o lecție pe care o putem învăța din această întâmplare. Cain a fost gelos și mânios pe Abel pentru că îi mergea foarte bine lui Abel (căci Dumnezeu îl acceptase).

Cum te simți când îi merge foarte bine aproapelui tău? Când vezi un frate care predică victoria asupra păcatului și descoperi că și viața lui este trăită conform cu ceea ce predică – că nu e nici o dovadă de anxietate sau mânie sau nerăbdare în el, ci dimpotrivă, un spirit perpetuu de victorie și bucurie și pace; și în contrast cu aceasta viața ta este mizerabilă și tristă și înfrântă (deoarece tu nu crezi că o viață de victorie este posibilă) - Găsești oare atunci o rădăcină de invidie și o dorință de a-l vedea căzând, astfel încât să te delectezi cu eșecul lui și să-l cobori în ochii altora?

Este vorba de același spirit care l-a condus pe Cain.

Te bucuri când vine vreun necaz peste acel frate? Oare victoria lui repetată te agasează și te face să te mânii? Aceasta atitudine a ta este spiritul lui Cain, iar nu al lui Hristos; și cu cât mai repede îl recunoști drept prostesc și dezgustător, cu atât mai bine.

Păcatul stătea ghemuit la ușa inimii lui Cain când Dumnezeu a căutat să-l avertizeze. Păcatul nu era la sute de mile depărtare, ci chiar la ușa inimii lui, insistând să intre.

Cain NU se gândea să facă ceva bun. Totuși el nu se gândise să facă nici ceva rău căci, în acest caz, păcatul ar fi fost deja intrat pe ușă. El își ținea inima goală, măturată și neocupată cu nimic bun. Ceea ce a deschis calea, așa cum a spus Isus, ca opt duhuri rele să o pozeze (Matei 12:43-45).

Nu exista nici o bucurie în viața lui Cain, pentru că un asemenea om nu se poate bucura cu adevărat. Fața lui era abătută și tristețea, depresia și furia erau scrise pe ea. Nu suporta să vadă că-i mergea altcuiva așa de bine.

Cain era supărat pe Dumnezeu și pe Abel. Un motiv în plus pentru supărarea lui era că îi mergea bine cuiva mai tânăr decât el. Ar fi fost probabil suportabil să vadă că-i merge bine cuiva mai în vârstă, dar era de neîndurat să vadă acest lucru întâmplându-se cuiva mai tânăr.

Înainte să arunci cu piatra în Cain, gândește-te: Poți să te bucuri cu adevărat când vezi frați care sunt mult mai tineri decât tine depășindu-te din punct de vedere spiritual? Cauți binele lor cu atâta dăruire încât ești doritor să-i vezi mergând înaintea ta? Dacă-i așa, atunci ai mintea lui Hristos Care S-a putut bucura că ucenicii Lui vor face lucrări mai mari decât a făcut El Însuși (Ioan 14:12).

Însă „acolo unde este invidie și ceartă, este dezordine și orice lucru rău” (Iacov 3:16). Da, unde se găsește spiritul lui Cain, orice rău inimaginabil de asemenea se va regăsi, mai devreme sau mai târziu.

Avertismentul lui Dumnezeu

Și, totuși, uimitor este că Dumnezeu nu-l lasă neavertizat nici măcar pe un astfel de om. Uită-te la tatăl fiului risipitor care a fost dispus să iasă afară ca să-l invite pe fiul mai mare să intre. În același fel a venit Dumnezeu la Cain.

Așa cum Isus îl va iubi mai târziu până la sfârșit chiar și pe Iuda Iscarioteanul, la fel Dumnezeu l-a iubit pe Cain și nu a dorit nimicirea lui.

„Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața?”, l-a întrebat Dumnezeu, „Dacă faci bine, nu vei fi bine primit?” (Geneza 4:6-7) Dacă ar fi venit Cain cu inima zdrobită și plină de căință, și el ar fi fost acceptat. La Dumnezeu nu există părtinire.

Dumnezeu nu are preferați. Legile Lui sunt neschimbate și aceia care se smeresc pe ei înșiși vor fi înălțați, iar aceia care se înalță vor fi smeriți. Chiar Isus, propriul Lui Fiu, nu a fost tratat într-un mod special de către Tatăl. Este limpede scris că Isus a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu, pentru că El S-A SMERIT PE SINE (Filipeni 2:8,9). Nu pentru că El era Fiul lui Dumnezeu, ci pentru că El S-a smerit pe Sine ca un om. A trăit ca un om, sub aceleași legi ale lui Dumnezeu sub care trăim și noi ca ființe umane. Dumnezeu L-a tratat pe propriul Său Fiu exact în același mod în care El ar trata orice alt om.

De aceea noi îndrăznim să credem că ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Isus El va face și pentru noi. Dacă ne smerim pe noi înșine, și noi vom fi înălțați – însă nu altfel. Dacă facem bine, fața noastră de asemenea va fi înălțată și va străluci de bucurie.

„Dar”, l-a avertizat Dumnezeu pe Cain, „dacă nu faci bine, păcatul stă culcat la ușă”. Ca un leu așteptând să-l devoreze, păcatul era aproape de inima lui Cain. El însuși probabil că nu a realizat, dar Dumnezeu l-a avertizat. Cain deja era gelos și mânios, însă ceva și mai rău aștepta la ușă. Duhul de ucidere aștepta să-l poseze pe Cain. Dar Dumnezeu i-a spus lui Cain că el trebuie să stăpânească păcatul. Aceasta a fost întotdeauna dorința lui Dumnezeu pentru om și e menționată chiar de la începutul istoriei umane – CĂ OMUL TREBUIE SĂ STĂPÂNEASCĂ PĂCATUL.

Dar acel avertisment al lui Dumnezeu a trecut nebăgat în seamă – tot așa cum astăzi mulți nu iau aminte la avertismentele lui Dumnezeu din Scriptură. Cain nu a răspuns chemării lui Dumnezeu. În loc să se smerească sub mâna atotputernică a lui Dumnezeu, el s-a înălțat pe sine și s-a predat dorințelor firii pământești. Astfel, Dumnezeu a devenit inamicul lui.

Dumnezeu ne aranjează circumstanțele astfel încât să începem să vedem putreziciunea din carnea noastră. În situația în care Cain ar fi fost un singur fiu la părinții lui, el n-ar fi văzut niciodată gelozia care era în firea lui. Dar prezența lui Abel și faptul acceptării lui Abel de către Dumnezeu, au scos la iveală răul din firea lui Cain – astfel încât Cain să vadă limpede, dacă ar fi vrut. În loc să se supere pe fratele său, Cain ar fi trebuit să se judece pe sine însuși. Atunci ar fi fost salvat.

Ar trebui ca noi să fim mulțumitori lui Dumnezeu că ne pune în situații inedite cu alți oameni, care scot la iveală ce zace în firea noastră, ca noi să vedem limpede. Dacă luăm aminte la acele avertismente de la Dumnezeu, ne smerim și ne judecăm pe noi înșine, recunoscând adevărul despre noi înșine pe care

Dumnezeu l-a adus la lumină, atunci ne poate fi bine. Altfel, păcatul așteaptă și la ușa noastră ca să ne devoreze.

Trebuie să fim recunoscători de asemenea că suntem parte a unei adunări unde lumina lui Dumnezeu strălucește clar, astfel încât tot ce este carnal și emoțional este adus la suprafață ca noi să vedem. Ar fi groaznic să aparținem unei adunări unde putem sta ani la rândul și să nu descoperim niciodată răul care locuiește ascuns în carnea noastră. Aceia care nu caută părtașia nu vor avea niciodată nicio lumină peste viața lor interioară; ei rămân astfel într-o ignoranță plăcută a stării lor, fără să facă vreun progres.

Când Dumnezeu ne arată ceva legat de noi înșine, ar trebui să fim recunoscători pentru lumină.

Când Dumnezeu ne dă avertismente prin îndemnurile fraților și surorilor din biserică, trebuie să luăm lucrurile în serios ori, dacă nu, și noi putem sfârși ca și Cain care a ignorat avertismentul lui Dumnezeu.

Eliberare de suspiciune

În Abel vedem un contrast al atitudinii rele a lui Cain.

Când Cain l-a invitat pe Abel să meargă pe câmp (Geneza 4:8), el a mers cu el fără nici o bănuială. Abel nu-l bănuia pe Cain că ar fi gelos pe el – pentru că altfel nu ar mai fi mers cu el. Ce simplu era Abel în inima lui! El avea o inimă zdrobită și mâhnită și nu l-a judecat pe fratele lui Cain. Ce exemplu de urmat pentru noi!

Cât de adesea, tocmai aceia cărora le merge bine în anumite privințe, îi bănuiesc pe alții că ar fi geloși pe ei sau că nutresc gânduri rele față de ei sau că încearcă dă-i doboare etc.. Poate noi nu avem nimic împotriva altora dar putem totuși să bănuim că alții au ceva împotriva noastră. În acest fel și noi suntem pângăriți.

Abel nici măcar nu bănuia că cineva intenționa să-l omoare. Ce inimă bună avea! Acesta este tipul de inimă de care avem și noi nevoie. Sunt două stânci de o parte și de alta a căii înguste. Una este stânca geloziei și cealaltă este stânca suspiciunii – și noi putem cădea de pe una sau de pe cealaltă și să ajungem la pământ. Abel nu a fost nici gelos și nici suspicios pe Cain. Aceasta este poteca pe care trebuie noi să mergem în relație cu frații noștri credincioși. Este mai bine să mori ca Abel cu o inimă nesuspicioasă, decât să trăiești cu o inimă contaminată de bănuială.

Acela care îi supectează și îi judecă pe alții că sunt geloși și supărați este o persoană iscoditoare în treburile altora, care dovedește prin aceasta că mai degrabă ea însăși nu are o inimă zdrobită și plină de căință, decât cel bănuie că ar fi gelos și supărat.

Dacă avem gânduri umile despre noi înșine, cum avea Abel, atunci nici măcar nu vom gândi că alții ar putea fi geloși pe noi. Vom fi atunci așa de

nesemnificativi în propria apreciere, încât nu ne vom putea imagina că e posibil ca cineva să fie gelos pe noi.

Abel s-a bucurat de acceptarea lui Dumnezeu. Dar aceasta nu i-a înălțat inima în mândrie împotriva lui Cain. Nu. Nu s-ar fi comparat pe sine însuși cu Cain și nici nu s-ar fi băgat în viața lui Cain.

Sfârșitul lui Cain

Cain a fost prea mândru să accepte avertismentul lui Dumnezeu și astfel, păcatul care stătea culcat la ușă a intrat în inima lui, l-a stăpânit și l-a distrus. În final, Cain a fost cel distrus, iar nu Abel – pentru că Abel a mers direct în prezența lui Dumnezeu, în timp ce Cain a fost gonit din prezența lui Dumnezeu pentru veșnicie (Geneza 4:16).

Când Dumnezeu ne avertizează printr-un îndemn la o adunare sau printr-un cuvânt care vine la noi printr-un articol, și dacă noi gândim: „O, eu nu am nevoie de acest sfat”, atunci am început să mergem pe „calea lui Cain”, (Iuda 11). „Mândria inimii noastre ne-a înșelat” (Obadia 3).

Și când îndemnul a venit de la un frate mult mai tânăr decât noi în Domnul, atunci tentația este chiar și mai mare să-l tratăm cu ușurință. Atunci Dumnezeu ne spune, dacă avem urechi de auzit, că ne iubim mai mult pe noi înșine decât iubim adevărul. Și dacă continuăm să mergem pe acea cale, Dumnezeu va trimite într-o zi o așa amăgire în viața noastră încât să fim înșelați cu privire la adevăr (2Tesaloniceni 2:10,11). Este periculos să ignorăm povața. E modul cel mai sigur în care putem sfârși prin împietrirea adusă de înșelăciunea păcatului, depărtându-ne de Dumnezeul cel viu, cum a făcut Cain (Evrei 3:12,13).

Poate că nu ucidem pe cineva cu piatra, cum a făcut Cain, dar putem face aceasta cu limba noastră. Biblia ne avertizează că limba are puterea să omoare oameni (Proverbe 18:21). Putem ucide reputația unui om, caracterul lui și multe alte lucruri pe lângă acestea – fără ca măcar să-i atingem trupul. Și așa, mulți care se autointitulează credincioși, fac tocmai aceasta, săptămână de săptămână. Iar la sfârșitul săptămânii, merg nevinovați la întâlnirea de duminică ca să se închine lui Dumnezeu, ca și cum n-ar fi făcut nimic rău în timpul săptămânii trecute. Dar Dumnezeu le spune: „Vocea caracterului fratelui tău (pe care l-ai ucis) strigă la Mine”. Însă ei nu aud acea voce deoarece conștiința lor s-a împietrit. Asemenea lui Cain, sfârșesc ca hoinari și pribegi spiritual, nefăcând niciodată nici un progres în asemănarea cu Hristos, și nefiind niciodată zidiți în Trupul lui Hristos (Geneza 4:10,12).

Cu adevărat păcatul stă culcat foarte aproape de ușa inimilor noastre. Singurul mod de scăpare este ținându-ne mințile ocupate cu lucruri bune și cu lucruri care merită laudate legate de frații noștri credincioși, iar nu cu greșelile și slăbiciunile lor (Filipeni 4:8).

Abel și Cain sunt precursorii celor două sisteme descrise în paginile de sfârșit ale Bibliei – Ierusalimul și Babilonul, Mireasa și Prostituata. Un sistem este

spiritual și celălalt este religios (asemenea lui Cain). Unul Îl urmează pe Isus, celălalt îi urmează pe farisei.

Cel care are nădejdea venirii lui Hristos și răpirii lui când va veni El cu siguranță că se va curăți pe sine însuși zi de zi, și va căuta să umble în smerenie din ce în ce mai mult (1Ioan 3:3). Restul „vor merge din rău în mai rău, ducând în rătăcire pe alții și fiind duși și ei în rătăcire” (2Timotei 3:13).

Cine are urechi de auzit să audă ce spune Duhul.

CAPITOLUL 11

SĂ NU DATOREZI NIMIC NICIUNUI OM

Dumnezeu nu este dator niciodată vreunei persoane. Sub noul legământ suntem chemați să fim părtași naturii lui Dumnezeu. De aceea și nouă ni se poruncește „să nu datorăm nimănui nimic” (Romani 13:8). A ajunge să împrumuți de la alții a fost parte din blestemul legii – un blestem despre care Dumnezeu a zis că va veni peste Israel când nu se vor supune legii (Citește Deuteronomul 28:43-48).

Israel va suferi din cauza „lipsei de toate” (versetul 48), dacă nu va asculta de poruncile lui Dumnezeu.

Una din binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis israeliților, când aceștia vor fi ascultat de poruncile lui Dumnezeu, a fost: „vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut” (Deuteronomul 28:12; vezi de asemenea Deuteronomul 15:6). A avea suficient încât să poți binecuvânta și pe alții era o modalitate prin care Dumnezeu își binecuvânta poporul.

Deci, dacă te afli într-o lipsă financiară constantă, trebuie să-ți faci o cercetare spirituală să vezi ce este greșit.

Nevoia financiară ocazională poate fi permisă de Dumnezeu ca să ne testeze credința. Dar nevoia financiară constantă, care determină o persoană să se îndatoreze, nu este voia lui Dumnezeu pentru niciunul din copiii Lui

Biblia spune că „cel ce ia cu împrumut este servitorul celui ce dă cu împrumut” (Proverbe 22:7). Cuvântul ebraic pentru „împrumutare” are sensul implicit de a fi legat de persoana care ți-a împrumutat banii. Ești legat cu un lanț de creditorul tău și el are putere asupra ta.

Niciodată voia lui Dumnezeu pentru vreunul din copiii Lui nu este ca alții să aibă asupra lor acest gen de putere.

Atâta timp cât am fost cumpărați cu sângele lui Hristos, ni se poruncește să nu devenim robii oamenilor (1Corinteni 7:23).

Isus a venit să ne elibereze de fiecare blestem al legii, făcându-se blestem pentru noi (Galateni 3:13). El a venit de asemenea ca să elibereze fiecare captiv (Luca 4:18). Deci, dacă ești legat de blestemul îndatorării, iată câteva domenii în care te-ai putea examina ca să te cercetezi spiritual:

1. Priorități greșite

Isus a spus că aceluia care caută mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, li se vor adăuga toate lucrurile materiale necesare vieții lor (Matei 6:33). Aceasta este o făgăduință valabilă în toate țările și în toate timpurile. Niciodată Dumnezeu nu dă greș în a-și ține partea Lui de promisiune. Deci, dacă există vreo lipsă financiară, eșecul trebuie să fie din partea omului.

David a spus că el niciodată nu a văzut un om drept părăsit sau pe copiii lui cerșindu-și pâinea (și împrumutul este o formă de cerșetorie). Pe de altă parte, omul drept împrumută altora și este o binecuvântare pentru toți (Psalmul 37:25,26).

Oare am căutat noi mai înainte de toate împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui în fiecare domeniu al vieții noastre? Este lucrarea lui Dumnezeu lucrarea noastră și sunt interesele Lui în același timp și ale noastre?

Dacă nu, atunci ne-am stabilit priorități greșite și aceasta poate fi una din cauzele problemelor noastre financiare.

Dreptatea în problema banilor atrage după sine returnarea a ceea ce a fost luat în mod greșit de la alții.

Mulți credincioși nu și-au rezolvat aceste probleme și de aceea ei pierd binecuvântarea lui Dumnezeu din viața lor.

Zacheu s-a hotărât, de îndată ce Isus a intrat în casa lui, că va pune în ordine toate neregulile financiare din trecut (Luca 19:1-10). De aceea, chiar dacă era un om bogat, a intrat prin urechile acului. El a înapoiat ceea ce luase în mod greșit (cu dobândă). Pentru a se asigura că dobânda nu ar fi fost acum mai mică, el a dat înapoi de patru ori cât luase. Erau de asemenea mulți pe care-i înșelase, care fie muriseră, fie se mutaseră în alte părți, astfel încât Zacheu nu știa cam pe unde locuiau. Ce avea de făcut Zacheu cu astfel de bani? A putut uita cu ușurință de ei? Nu. El nu avea nici un drept să țină acești bani. De aceea s-a hotărât să-i dea săracilor. Numai această sumă însemna jumătate din averea sa. El a fost un om radical în acest domeniu și de aceea Isus i-a spus că mântuirea (de iubirea de bani) a intrat în casa lui în acea zi (Luca 19:9). Poate să facă Isus o remarcă similară despre noi?

E nevoie ca și noi să ne întrebăm dacă ne câștigăm banii în moduri total cinstite. Bogăția câștigată necinstit nu poate fi niciodată binecuvântată de Dumnezeu. Dimpotrivă, „cel lacom de câștig își tulbură casa” (Proverbe 15:27).

Domnul poate hrăni mai mult de cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, cu condiția să fie pâini și pești câștigate în mod cinstit (Proverbe 13:11).

Nu trebuie să avem nici măcar un singur leu în buzunarul sau contul nostru care să nu ne aparțină sau să nu fi fost câștigat în mod cinstit. Banii pe care i-am obținut din păcălirea taxelor sau prin înșelăciune sunt necinstiți, bani murdari care nu vor aduce decât blestem asupra noastră și asupra copiilor noștri.

2. A primi fără a da

Când primim de la Dumnezeu și ținem strâns cu egoism ceea ce am primit, murim spiritual.

Pumnul strâns este un simbol potrivit rasei lui Adam – apucând tot ceea ce poate și ținând strâns ceea ce are. Pe crucea Calvarului Isus a ținut palmele deschise și la fel trebuie să le ținem și noi.

Israelitilor li s-a spus că scopul zeciuiei este „ca să te înveți să te temi întotdeauna de Domnul Dumnezeuul tău” (Deuteronomul 14:23).

Sub noul legământ nu e nici o poruncă de a da zeciuială, pentru că Isus a spus că omul trebuie să renunțe la 100% (și nu doar la 10%) ca să fie ucenicul Lui (Luca 14:33). Acum nici o parte din banii noștri nu ne mai aparțin. Toți sunt ai lui Dumnezeu. Nu înseamnă că trebuie să dăm toți banii noștri pentru lucrarea lui Dumnezeu. Dar trebuie să recunoaștem că totul aparține lui Dumnezeu. De asemenea, tot ce cheltuim pentru noi înșine trebuie să fie pentru slava lui Dumnezeu (1Corinteni 10:31). Dar încă trebuie să dăm lui Dumnezeu și lucrării Lui. Cât de mult ar trebui să dăm? Atâta cât putem da cu bucurie (2Corinteni 9:7). Calitatea dăruirii noastre este ceea ce contează sub noul legământ, spre deosebire de cantitate, pe care se pune accentul sub vechiul legământ.

Dar ni se spune în același pasaj că vom secera potrivit cu ceea ce semănăm (2Corinteni 9:6).

Ceea ce-I dăm Domnului este ca sămânța semănată. Dacă semănăm puțin, vom culege puțin. Acesta ar putea fi una din cauza dificultăților financiare continue prin care trec mulți credincioși: Ei nu s-au „îmbogățit” față de Dumnezeu (Luca 12:21). Este imposibil ca un om să fie bogat față de Dumnezeu, iar Dumnezeu să-i fie dator în timp de nevoie

Isus a spus „Este mai fericit să dai decât să primești.” (Faptele Apostolilor 20:35). Iubim să primim daruri de la alții? Atunci suntem ca toți copiii lui Adam. O trăsătură a omului cu adevărat evlavios este că el preferă mai degrabă să dea decât să primească. „Cel drept dă fără zgârcenie” (Proverbe 21:26).

Biblia spune că „cel care urăște mita va trăi” (Proverbe 15:27). Minte noastră trebuie să fie reînnoită ca să urâm să primim daruri și să iubim mai degrabă să dăruim.

O altă cauză a greutăților financiare poate fi reaua noastră voință care ne împiedică să dăm fraților noștri credincioși aflați în nevoie. „Cine își astupă urechea la strigătul săracului, nu va fi auzit nici el când va striga” (Proverbe 21:13). Pe de altă parte, „cine are milă de sărac împrumută pe Domnul și El îi va răsplăti binefacerea” (Proverbe 19:17). Bineînțeles, omul trebuie să facă toate acestea în mod înțelept. Dacă nu ai înțelepciunea necesară, atunci e cel mai bine să dai banii bătrânilor (în care ai încredere) și să le ceri să-i distribuie ei cu înțelepciune. Aceasta a fost practica urmată în biserica primară (Faptele Apostolilor 4:34,35).

„Dați și vi se va da... Căci, cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:38) este o lege a lui Dumnezeu care va determina dacă vom avea abundență sau lipsă. Dacă suntem darnici față de alții, Dumnezeu va fi darnic

față de noi. Dacă suntem zgârciți față de alții, Dumnezeu va fi zgârcit față de noi.

Iubirea de bani este un factor care îi face pe mulți creștini să fie în nevoie. Toți oamenii iubesc banii. Când suntem născuți din nou, iubirea de bani nu dispare. Dar dacă suntem credincioși față de noi înșine ca să ne judecăm și a ne curățăm de ea, atunci tratat ea dispare din viața noastră.

3. Risipa

A fi drept în chestiunile legate de bani este numai primul pas către țel. Trebuie apoi să învățăm să fim credincioși. Mulți sunt îndatorați pentru că își cheltuiesc banii în moduri extravagante. Nu au învățat să-și disciplineze cheltuielile astfel încât să corespundă venitului lunar. Ei nu au învățat de la furnică ca să economisească puțin câte puțin în fiecare lună (Proverbe 6:6-11) astfel încât, în timp de strâmtorare, să nu fie nevoie să cerșească sau să se împrumute (Proverbe 21:20).

Cât de mult ar trebui să economisească o persoană în fiecare lună? Aceasta depinde în întregime de măsura de credință pe care Dumnezeu i-a alocat-o (Romani 12:3). Unii (ca George Mueller de Bristol din secolul trecut) pot avea o așa credință în Dumnezeu încât tot ce au în plus pot oferi pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru oamenii Lui, nepăstrând nici o economie pentru ei înșiși. În timpul lor de lipsuri, Dumnezeu nu-i va lăsa, ci le va suplini nevoia în moduri miraculoase. Dar dacă nu avem o așa măsură de credință (și marea majoritate dintre noi nu avem), atunci ar trebui să recunoaștem umili acest lucru. Atunci, cel mai bine este să avem ceva economii astfel încât, la timp de nevoie, să nu trăim cu speranța că alți frați și surori ne vor ajuta.

Chiar și atunci când Isus a înmulțit pâinile și peștii într-o abundență nemaîntâlnită, el a poruncit ucenicilor lui să strângă fărâmiturile – astfel încât nimic să nu se risipească (Ioan 6:12). Domnul urăște risipa. Mulți sunt extravaganti în casele lor. Aceia care au o problemă de acest fel ar trebui să țină evidența venitului și cheltuielilor lor lunare ca să identifice unde are loc risipa în fiecare lună. Dacă nu luăm în serios acest aspect, vom rămâne îndatorați pentru totdeauna.

O mulțime de cheltuieli prin care se răsfăță credincioșii sunt adesea făcute ca să fie slăviți de oameni. Aceasta se întâmplă în mod special la nunți. Mulți se înglobează în datorii ca să aibă o nuntă mare.

Aceasta este o prostie. În același fel, mulți își achiziționează lucruri costisitoare pentru casa lor și apoi îi invită pe alții la mese bogate, doar de dragul faimei. Toate acestea sunt prostii. Noi trebuie să murim față de slava oamenilor, dacă vrem să trăim liberi în prezența lui Dumnezeu. Putem astfel să ne eliberăm și de datorii.

Dacă nu suntem credincioși cu banii, Isus ne-a spus că Dumnezeu nu ne va încredința niciodată adevăratele bogății ale împărăției Lui (Luca 16:11). Dacă ascultă cineva predicile uscate predicate zilele acestea de către majoritatea

predicatorilor, este evident că ei nu au adevăratele bogății ale revelației Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă pentru că ei nu au fost credincioși cu banii. Dacă Dumnezeu nu ne dă revelație din Cuvântul Lui avem nevoie să ne cercetăm dacă am fost credincioși cu banii. Poate că nu am fost necredincioși cu banii, dar poate că am fost risipitori.

4. Judecându-i pe alții

Culegem ceea ce semănăm. Dacă am fost critici și i-am judecat pe alții atunci nu ar trebui să ne surprindă că ne aflăm în dificultăți financiare.

Am criticat sau judecat vreun slujitor uns de Dumnezeu? Acesta este cel mai periculos lucru pe care-l poate face cineva. Dumnezeu a spus în Cuvântul Lui: „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți nici un rău prorocilor Mei!” (Psalmul 105:15). Dumnezeu se poartă aspru cu aceia care îi critică sau îi judecă pe slujitorii Lui. Dacă am vorbit împotriva lor în trecut (poate fi cu mult timp în urmă) sau dacă le-am judecat acțiunile (instaurându-ne ca niște evaluatori ai acțiunilor lor) atunci problemele noastre financiare curente se pot datora faptului că nu ne-am pocăit de acele acțiuni și nu ne-am mărturisit păcatele. Să lăsăm fiecare om să se cerceteze pe sine în acest loc.

Multe boli printre oamenii lui Dumnezeu se datorează acestei cauze. Dumnezeu folosește boala și dificultățile financiare ca să ne vorbească despre cuvintele noastre neatente. Cuvintele pe care le vorbim acasă împotriva oamenilor unși ai lui Dumnezeu sunt ca săgețile care se întorc să ne rănească pe noi înșine. Nu poate fi nici o altă soluție, în afara unei auto-cercetări aspre, a unei smeriri reale și a solicitării iertării de la oamenii respectivi.

Poate critica noastră a fost direcționată asupra altor credincioși care-i credem noi risipitori în cheltuielile lor. Astfel ne-am băgat în treburile altora. Acum Dumnezeu poate ne judecă pe noi cu greutate financiară ca să ne învețe să încetăm să mai fim supraveghetorii treburilor altora. Este posibil să fim așa de carnali, încât să dăm glas în adunare unor cuvinte menite să lovească pe ceilalți cu privire la unele aspecte în care noi i-am judecat. Dumnezeu ia aminte la aceste cuvinte și putem vedea mulți ani mai târziu cum secerăm putreziciune ca rezultat al semănării în carne în acest fel.

5. Necredința

O cauză finală a îndatorării poate fi necredința.

Când un ateist are o problemă financiară, el aleargă la alți oameni pentru ajutor, deoarece el nu crede în existența lui Dumnezeu. Cum se întâmplă cu noi? Când ne aflăm în nevoi, ce facem? Dumnezeu ne poate testa prin lipsurile financiare. Apostolii s-au aflat adesea în lipsuri din punct de vedere financiar (Vezi 1 Corinteni 4:11).

Dar ei niciodată nu au trebuit să cerșească sau să împrumute. Ei s-au încrezut în Dumnezeu că le va suplini nevoile și Dumnezeu a făcut întocmai.

Dumnezeu nu-și va părăsi niciodată copiii lui credincioși, hrănindu-i chiar și cu ajutorul corbilor, dacă e necesar, așa cum a făcut cu Ilie. Am adus noi înaintea lui Dumnezeu nevoile noastre financiare în rugăciune – în credință? Sau am acționat ca ateștii? (Citește Isaia 30:7-21 și Psalmul 121) în acest context.

Trebuie să fim mulțumiți cu ceea ce Dumnezeu a găsit plăcere să ne dea, și să nu ne comparăm prostește cu alți credincioși care au mai mult decât noi. Dumnezeu ne-a promis că niciodată nu ne va lăsa, nici nu ne va părăsi (Evrei 13:5).

Este important ca fiecare persoană îndatorată în prezent să se cerceteze pe sine în toate aceste domenii și să-și pună în ordine toate treburile. Dacă ești un lider creștin sau un superior și ai datorii, atunci trebuie să te judeci pe tine însuși de zece ori mai mult. Nimeni care este îndatorat nu are dreptul să fie un bătrân pentru oamenii lui Dumnezeu.

Trebuie să fim radicali. Trebuie să vedem limpede că a fi dator înseamnă neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu din Romani 13:8. A trăi în datorii înseamnă a trăi în păcat. A fi radical înseamnă să-ți tai mâna dreaptă și să-ți scoți ochiul drept dacă e necesar ca să eviți păcatul. Ceea ce înseamnă că trebuie să luăm imediat măsuri ca să ne achităm datoriile.

Mai întâi de toate, trebuie să ne golim contul bancar (păstrând doar atât cât e suficient pentru nevoile lunare simple) și să începem să plătim înapoi ceea ce datorăm. Apoi ar trebui să vindem tot ce avem de aur sau de argint în casă și să dăm înapoi ce datorăm. Trebuie de asemenea să ne reducem cheltuielile lunare așa încât să ne putem achita datoriile cât mai repede. Niciodată nu trebuie să așteptăm până avem întreaga sumă înainte să achităm datoriile. Trebuie să plătim datoriile în fiecare lună, cu atât cât putem. Dumnezeu ne va ajuta dacă vede că suntem radicali în această privință. Mulți sunt așa de lejeri în privința achitării datoriilor încât tocmai de aceea Dumnezeu nu le ajută. Dumnezeu îi ajută doar pe aceia care ÎL ascultă din toată inima (Ieremia 29:11-13).

Dacă nu suntem dispuși să facem acești pași ca să ne achităm datoriile noastre, devine evident că nu suntem creștini radicali și că nu suntem ucenici ai Domnului Isus Hristos. Dumnezeu ne va lăsa atunci să rămânem niște creștini carnali toată viața noastră și să suportăm consecințele.

Dumnezeu îi cinstește pe aceia care-L cinstesc pe El.

Acest lucru nu a fost scris ca să condamne pe cineva pentru eșecurile din trecut. Dumnezeu nu ne vorbește despre trecut decât în relație cu viitorul. Pentru trecut există iertare de la Dumnezeu. Dar Dumnezeu ne iartă astfel încât noi să ne temem de El în viitor – cum spune limpede Psalmul 130:4.

CAPITOLUL 12

ACUZI SAU MIJLOCEȘTI?

Ești partener cu Satan sau cu Domnul Isus?

Citim în Apocalipsa 12:10 că Satan este „acuzatorul fraților” și că el îi acuză zi și noapte înaintea lui Dumnezeu. Este o lucrare permanentă în care Satan este angajat. Și în această lucrare el are mulți parteneri – atât printre duhurile lui rele cât și printre oameni. Trist e faptul că parteneri ai lui Satan în această lucrare a acuzării sunt și mulți credincioși.

Satan și-a transmis natura sa lui Adam, de îndată ce Adam a păcătuit în grădina Edenului. Vedem dovada acestui lucru în reacția lui Adam înaintea lui Dumnezeu când a fost întrebat dacă el a mâncat din fructul oprit, primul lucru pe care Adam l-a făcut fiind s-o arate cu degetul pe Eva și să spună „...ea mi-a dat din pom și am mâncat (Geneza 3:12).

Acea atitudine a lui Adam – cu degetul îndreptat către o ființă deopotrivă cu el – este una familiară regăsită la fel de bine printre toți copiii lui. Din fragedă copilărie, noi toți ne-am dezvoltat obiceiul blamării și acuzării altora. Pe măsură ce ne-am maturizat, acest spirit acuzator, de blamare, a devenit mai inteligent, mai subtil și mai rău în manifestările lui. Lucrul trist e că nu a fost eliminat din majoritatea credincioșilor, chiar și după mulți ani de când au fost născuți din nou!

Biblia spune: „Căci dacă este ceva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2Corinteni 5:17). Acum, atitudinea noastră față de alți oameni trebuie să fie nouă – aceeași atitudine pe care Isus o are față de ei. Dar o asemenea schimbare de atitudine nu poate avea niciodată loc în noi fără conlucrarea noastră cu Dumnezeu. Fără îndoială, Dumnezeu este Acela Care lucrează în inimile noastre aceste noi atitudini. Dar El nu ne tratează ca mașini sau ca roboți. NOI trebuie să cooperăm cu EL în „ducerea până la capăt a mântuirii noastre”, eliberându-ne de atitudinile greșite (Filipeni 2:12,13). Numai atunci ne vom schimba.

Deoarece credincioșii nu au luat în serios această poruncă, „de a duce până la capăt mântuirea lor”, ei continuă să se comporte asemenea copiilor lui Adam până la sfârșitul vieții.

Și Domnul capătă un nume rău prin comportamentul copiilor Lui. O învățătură mincinoasă i-a determinat pe majoritatea credincioșilor să-și imagineze că ei nu au nimic de făcut ca să fie sfințiți, ci doar „să creadă” realitatea evangheliei din punct de vedere intelectual. Dacă ar fi fost adevărat, atunci însuși diavolul ar fi fost sfințit, pentru că el de asemenea crede toate întâmplările evangheliei! Dar el încă rămâne pârâșul fraților – și la fel fac mulți alți așa-numiți „credincioși”.

Să ne gândim la fariseii din timpul lui Isus. Ei erau fundamentalisti în doctrina lor și profund religioși. Ei luptau împotriva saducheilor „liberali” din generația lor pentru adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu – la fel cum fac astăzi creștinii evanghelici. Totuși Isus i-a condamnat mai mult decât pe saducheii.

Vedem limpede atitudinea acelor farisei în episodul în care au acuzat o sărmană femeie prinsă în adulter. Nu aveau nici cel mai mic interes de a o salva de la o viață de păcat. Tot ce doreau era să-și etaleze propria „neprihănire”. Și iată-i cum stăteau, arătând cu degetul (la fel ca strămoșul lor Adam) către acea femeie neajutorată. Prin acțiunea lor, ei arătau ai cui copii erau în realitate. Isus oricum venise să salveze astfel de femei din păcatele lor. Și le-a spus acelor farisei că tatăl lor nu era doar Adam, ci Acuzatorul, Satan însuși (Vezi Ioan 8:1-11 și 44).

Întreaga lucrare publică a lui Isus a fost una de confruntare cu fariseii, deoarece El venise pe pământ să lupte împotriva Acuzatorului și a agenților lui – chiar dacă acei agenți purtau robe religioase.

Când Îl urmăm pe Domnul, vom vedea cum conflictele noastre sunt de asemenea cu „fundamentalistii creștini”, care pun accentul pe doctrina lor mai mult decât pe sfințire și care mai degrabă i-ar acuza pe alții decât să ridice măcar un deget ca să-i salveze! Mulți care par a fi încărcăți cu responsabilitatea de a-i salva pe păgânii pierduți, îi acuză în același timp pe frații lor credincioși, neavând nici un interes în salvarea lor!

Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea, ci să salveze lumea (Ioan 3:17).

Iar motivul pentru care Domnul are capacitatea să ne salveze cu desăvârșire rezidă în aceea că El trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi (Evrei 7:25).

Lucrarea acuzării și condamnării este lucrarea lui Satan și noi n-ar trebui să avem nici o legătură cu aceasta. Domnul nostru, pe de altă parte, are o lucrare permanentă de mijlocire și salvare.

Aceasta este lucrarea pe care ar trebui să o avem.

Dumnezeu ne-a dat lui Isus ca Mireasă a Lui și ca „ajutor” pentru lucrarea aceasta. Deci noi suntem chemați să fim lucrători împreună cu Domnul nostru în lucrarea de mijlocire. Așa cum Tatăl L-a trimis pe Isus în lume – nu ca să condamne (să judece, să acuze) lumea, ci ca s-o salveze – la fel, El ne-a trimis și pe noi în lume, de asemenea nu să condamnăm, să judecăm sau să-i acuzăm pe alții, ci să-i salvăm (Ioan 20:21). Grație acestui lucru putem fi instrumente eficiente în mâinile lui Dumnezeu în lucrarea Lui din lumea de astăzi, numai dacă ne debarasăm total de „spiritul de acuzare” (spiritul lui Satan) din viața noastră și îl înlocuim cu „spiritul de mijlocire” (Spiritul lui Hristos).

În Zaharia 3:1-5, avem o ilustrare frumoasă a acestor două lucrări. Acolo îl vedem pe Iosua (simbolizând un credincios) care stă înaintea tronului Domnului. Era îmbrăcat cu haine murdare – ceea ce arată că întotdeauna va fi păcat (conștient sau inconștient sau amândouă) chiar și în cei mai buni dintre noi, până la sfârșitul vieții noastre pământești – căci, amintiți-vă că Iosua era marele preot, conducătorul evreilor (1 Ioan 1:8). Îl vedem apoi pe Satan stând lângă Iosua ca să-l acuze. De cealaltă parte Îl vedem pe Domnul luându-i apărarea lui Iosua și muștrându-l pe Acuzator. Domnul a îndepărtat hainele

murdare ale lui Iosua și le-a înlocuit cu unele încântătoare. Zaharia, care privea la toate acestea, a fost așa de emoționat să-L vadă pe Domnul „îndrepățindu-l” pe Iosua, încât și el s-a alăturat Domnului în „slăvirea fratelui său” și a spus „Să i se pună pe cap un turban curat.”.

Domnul a răspuns rugăciunii lui Zaharia și i-a dat lui Iosua și un turban curat. Iată ce înseamnă să fii un lucrător împreună cu Dumnezeu.

Biblia spune că „dacă vede cineva pe fratele său făcând un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viața, anume acelor care n-au făcut un păcat care duce la moarte” (1 Ioan 5:16). Aceasta este o făgăduință uimitoare a lui Dumnezeu.

Ne gândim noi vreodată să folosim aceasta, atunci când vedem un frate păcătuind sau căzând? Sau ne-am alăturat în schimb gloatei lui Satan și am acuzat sărmanul frate?

Înaintea tronului Domnului, aceste două lucrări – acuzare și mijlocire – se desfășoară constant. De noi depinde acum în care din aceste lucrări vom participa.

Mai întâi de toate, trebuie să vedem clar că Satan și duhurile rele sunt aceia care mereu ne îndeamnă să ne acuzăm frații în credință – iar Satan ne va da întotdeauna un motiv „bun și drept” ca să facem astfel!! Însă, pe măsură ce facem așa, cu atât mai mult ne vom expune influenței duhurilor rele în viața noastră. Acest singur obicei de acuzare a altora este principala cauză datorită căreia mulți credincioși din zilele noastre sunt chinuiți în trup și în minte de boli incurabile.

Trebuie să fim radicali când este vorba să scăpăm total de spiritul de acuzare din viața noastră – exact ca „operația chirurgicală” pe care o face un chirurg unei persoane bolnave de cancer incurabil. Totuși, întrebarea este dacă am înțeles că „spiritul de acuzare” este mult mai rău decât orice cancer.

Toți avem acest obicei rău al blamării celorlalți încă de la naștere. Ne-am petrecut viața arătând cu degetul către alții și acuzându-i de un lucru sau altul și clevetind împotriva lor.

La fel ca fariseii, ne-am uitat propriile păcate și nu realizăm că tocmai propriile păcate ne descalifică de la a fi în măsură să aruncăm cu pietre în alții!!

Trebuie să ne jelim acest spirit rău de acuzare care a găsit un loc așa de mare în viața noastră în anii trecuți. Fără să știm cum, am fost lucrători împreună cu Satan în lucrarea lui de acuzare, în loc să fim lucrători împreună cu Domnul nostru în lucrarea Lui salvatoare de mijlocire. Cel puțin acum, e nevoie să ne pocăim de aceasta.

Alungarea duhului rău de acuzare din viața noastră este doar primul pas către o salvare deplină. Dacă nu umplem spațiul gol din inimile noastre cu duhul de mijlocire, duhul de acuzare se va întoarce în inima noastră cu alte șapte duhuri

mai rele, ne va chinui și ne va corupe de tot din nou – așa cum ne-a avertizat Isus (Luca 11:24-26). De aceea, este esențial ca noi să fim umpluți cu Duhul Sfânt – care este numit „Duhul mijlocirii” (Vezi Zaharia 12:10 și Romani 8:26,27). Singurul mod de alungare pentru totdeauna a duhului de acuzare din viața noastră este prin umplerea cu duhul mijlocirii.

Este imposibil să vorbești rău sau să acuzi o persoană pentru care te rogi în mod regulat. Verifică și vezi dacă nu e adevărat: Nu te rogi niciodată pentru aceia pe care îi acuzi. Corect?? Iată de ce acest „duh canceros de acuzare” pare că niciodată nu te părăsește, ci, dimpotrivă, devine din ce în ce mai rău în fiecare an – exact ca orice alt cancer!

Satan are un câmp de acțiune în creștinismul de astăzi, cu accesul facil pe care acest duh de acuzare îl are în viața și inimile atâtor creștini.

Dar Domnul ne-a dat autoritate asupra tuturor duhurilor rele, inclusiv asupra duhului de acuzare (Luca 10:19). Trebuie să ne exersăm puterea asupra acestor duhuri prin mijlocirea pentru aceia față de care suntem tentați să-i acuzăm. Dacă nu facem așa, vom rămâne creștini inutili de calitate a treia cum am fost întotdeauna, până la sfârșitul vieții noastre. Nu putem fi lucrători împreună cu Domnul nostru.

Lucrarea de mijlocire este una pe care fiecare dintre noi trebuie s-o ia în serios. Nu există nici o altă cale de învingere a lui Satan în biserică. Domnul nostru ne-a spus, nu doar să-i iertăm pe cei care ne persecută, dar de asemenea să ne rugăm pentru ei (Matei 5:44). Dacă doar îi iertăm, dar nu ne rugăm pentru ei, atunci duhul acuzării poate reintra în viața noastră. Haideți să începem să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru celălalt, căci aici începe orice mijlocire adevărată. „.....ați fost chemați într-un singur trup - ...fiți recunoscători” (unul pentru altul) (Coloseni 3:15).

În scrisorile lui Pavel, vedem cum el avea acest obicei: Fără excepție el și-a început scrisorile mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru creștinii – din Roma, Corint, Efes, Filipi, Colose și Tesalonic și de asemenea pentru Timotei și Filimon (Romani 1:8; 1Corinteni 1:4; Efeseni 1:15, 16; Filipeni 1:3; Coloseni 1:3; 1Tesaloniceni 1:2; 2Tesaloniceni 1:3; 2Timotei 1:3; Filimon 4). Fără îndoială, existau multe greșeli în toți acei creștini pe care un om evlavios ca Pavel le putea observa cu ușurință. Dar el a refuzat să dea mâna cu Acuzatorul acuzându-i. Dumnezeu l-a trimis să-i ajute și să-i salveze, nu să-i acuze și să-i condamne.

Tocmai în timp ce le scria corintenilor, care aveau probleme așa de grave în mijlocul lor, Pavel a început mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru binele pe care îl putea vedea chiar și în ei. Numai după ce a făcut aceste remarci, i-a îndreptat. Probabil tocmai de aceea creștinii corinteni au acceptat prompt corectarea lui Pavel (2Corinteni 7.8,9). De asemenea, probabil tocmai de aceea alții nu acceptă îndreptările și îndemnul noastre – deoarece niciodată noi n-am apreciat binele pe care l-am văzut în ei!

Voi care sunteți părinți, gândiți-vă la aceasta: Nu vi întâmplă se remarcați mai degrabă eșecurile și greșelile pe care le vedeți în copiii voștri, decât să apreciați binele pe care-l vedeți în ei?

Le-ați spus vreodată copiilor voștri cuvinte de încurajare și de apreciere? Ați îngenuncheat vreodată cu ei și I-ați mulțumit lui Dumnezeu pentru ei? Dacă i-ați criticat dar nu i-ați apreciat, atunci nu trebuie să vă surprindă că copiii voștri n-au devenit mai buni!! De ce să nu încercați o altă abordare - mai Divină? Când vă schimbați atitudinea, veți descoperi că și copiii voștri se vor schimba. Încercați doar și vedeți dacă nu merge.

Noi care suntem credincioși ne putem întreba pe noi înșine: Este oare adevărat că Satan ne face să spunem că nu este nimic bun în acei credincioși pe care i-am acuzat atât de mulți ani??

Dumnezeu ne garantează că, în aceeași măsură în care duhul acuzării, al reclamării și al clevetirii împotriva altora și-a găsit locul în gândurile și în inimile noastre în trecut, vom fi acum umpluți în mod egal - și chiar mai mult - cu duhul recunoștinței și al mijlocirii unul pentru altul. Astfel, vrăjmașul nu-și va mai găsi niciun loc în viața noastră. Acuzatorul și duhurile lui vor fi învinse și alungate de duhul mijlocirii. Vei fi radical acum și vei renunța la acest obicei al acuzării altora - o dată pentru totdeauna - și-l vei înlocui cu duhul mijlocirii? Fie ca Domnul să ne ajute pe noi toți să facem așa.

„Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este drept, să trăiască și mai departe în dreptate; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe.” (Apocalipsa 22:11).

CAPITOLUL 13

UN FOC MISTUITOR ÎN MIJLOCUL BISERICII

„Dumnezeul nostru este un foc mistuitor....” (Evrei 12:29).

Am văzut adesea cuvintele „Dumnezeu este dragoste” agățate de perete în multe case. Dar ați văzut oare vreodată cuvintele „Dumnezeu este un foc mistuitor” agățate undeva? Amândouă versetele sunt în Noul Testament. Dar nouă nu ne place să ne gândim la Dumnezeu ca la un foc mistuitor. Și, drept urmare, conceptul nostru de Dumnezeu este dezechilibrat. Și când conceptul nostru de Dumnezeu este dezechilibrat, viața noastră creștină va fi de asemenea dezechilibrată – și carnală!

În profeția lui Isaia citim următoarele cuvinte: „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a cuprins pe cei nelegiuți: „Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?” „Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” Cel care umblă drept și vorbește fără viclenie, cel care nesocotește un câștig scos prin asuprire, cel care își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel care își astupă urechea ca să nu audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul” (Isaia 33:14,15).

Aici citim că există atât păcătoși, cât și nelegiuți în Sion (biserica)!!! Și continuă apoi să întrebe cine poate trăi cu un foc mistuitor? Dacă Domnul este prezent cu adevărat într-o biserică, acolo va fi mereu un foc mistuitor și o ardere continuă.

Multe biserici din zilele noastre pretind a fi „biserici Nou Testamentale” datorită unor trăsături distinctive ca „botezul credinciosului”, „vorbirea în limbi”, „laudă și închinare”, „frângerea săptămânală a pâinii” etc.. Dar nici una dintre aceste trăsături nu sunt caracteristica edificatoare a unei biserici Nou Testamentale adevărate.

Caracteristica unei biserici Nou Testamentale adevărate este faptul că Dumnezeu se află în mijlocul ei ca un foc mistuitor – un foc ce îi îngrozește pe păcătoși și îi face pe nelegiuți să tremure.

Nu mă surprinde când oamenii carnali părăsesc biserica noastră, sau descresc – deoarece este dovada că focul mistuitor încă arde în mijlocul nostru. Când oamenii ipocriți și carnali părăsesc o biserică este un semn bun. Este semnul că Dumnezeu lucrează cu putere într-o astfel de biserică. Atunci când oamenii duhovnicești, temători de Dumnezeu părăsesc o biserică, acea biserică trebuie să se ridice și să ia măsuri cu privire la poziția ei. E ca și cum cei mai buni elevi părăsesc o școală și se înscriu în alta din aceeași localitate. Prima școală ar trebui să se întrebe atunci: „De ce au plecat?”

Dacă focul nu arde în mijlocul nostru, atunci mulți oameni vor continua să rămână cu noi. Chiar și astăzi este posibil să rămână încă ipocriți aroganți, nesinceri în bisericile noastre. Nu știu, pentru că eu nu sunt Dumnezeu! Dar

sunt absolut sigur de un lucru: Cât timp Dumnezeu este prezent în mijlocul nostru ca un foc mistuitor, într-o zi sau alta, toți ipocriții de acest fel vor fi demascați, dacă nu se pocăiesc și nu-și pun ordine în treburile. La Dumnezeu nu există părtinire – El va demasca chiar și bătrâni ipocriți, așa cum vedem în Apocalipsa 2 și 3.

Dumnezeu este îndelung răbdător, dar într-o zi răbdarea Lui va ajunge la un sfârșit. Acela care pângărește biserica lui Dumnezeu va fi el însuși nimicit de Dumnezeu – este un lucru sigur (1Corinteni 3:17). Dumnezeu nu-i îndepărtează pe cei imperfecti sau pe cei învinși de păcat. Dar El îl îndepărtează pe mincinos.

Prima calificare ca să locuiești cu acest foc mistuitor amintit aici este: „Cel care umblă drept și vorbește fără viclenie...” (Isaia 33:15). Se referă la aceia care umblă potrivit luminii pe care o au, cu SINCERITATE în viața lor privată. Poate că ei nu sunt perfecți, însă sunt SINCERI. Nu sunt ipocriți.

Dacă există ceva de care trebuie să ne temem mai mult decât orice în biserică, este să dăm altor oameni o impresie neadevărată despre spiritualitatea noastră. Oare tu lași altora impresia că te rogi foarte mult, când de fapt nu te rogi deloc? Lași impresia că postești mult, când nu postești așa de mult în realitate? Vrei ca alții să te considere ca fiind cu inima neîmpărțită, când de fapt tu nu ești așa? Atunci te afli în pericolul de a descrește – nu pentru că ești imperfect, ci pentru că ești nesincer. Dumnezeu dorește adevărul în partea din lăuntru nostru. Ipocriții din Sion tremură deoarece ei se tem că vor fi expuși.

A doua calificare pentru a trăi cu focul mistuitor este „respingerea unui câștig necinstit” (Isaia 33:15) – cu alte cuvinte, a fi drept și credincios în problematica banilor. Poate am crezut că stăpânul alternativ la Dumnezeu este Satan. Însă Isus Însuși a precizat în Luca 16:13 că stăpânul alternativ la Dumnezeu este Mamona (banii și bogățiile materiale)! Nici un credincios nu-și imaginează că poate să-L iubească și pe Dumnezeu și pe Satan în același timp. Dar sunt o mulțime de credincioși care-și imaginează să ei pot iubi banii și pe Dumnezeu în mod simultan. Nici un credincios nu va cădea vreodată la pământ ca să se închine lui Satan. Dar sunt milioane de credincioși astăzi care se închină lui Mamona și care își imaginează că pot să se închine în același timp lui Dumnezeu. Însă ei nu pot să se închine lui Dumnezeu, dacă nu sunt credincioși cu banii. Ei nu realizează că Mamona îndepărtează o persoană de la Dumnezeul cel viu și adevărat.

A treia calificare pentru a trăi cu focul mistuitor este închiderea urechilor la cuvinte setoase de sânge (Isaia 33:15). E mai mult decât evitarea bârfei. Înseamnă ca nu dorești să AUZI nici măcar pe altcineva bârfind. Omul temător de Dumnezeu își va astupa urechile nu doar față de principalul Acuzator al fraților (Apocalipsa 12:10), dar la fel de bine și față de agenții Acuzatorului!

Dacă ne-am putea uita la acest pământ din perspectiva cerului, am vedea milioane de oameni peste tot în lume, sfâșiindu-i pe alții în bucăți cu limbile lor, începând de dimineața devreme până noaptea târziu, în fiecare zi. Dar dacă vrei să trăiești cu Dumnezeu, focul mistuitor, trebuie să te autodisciplinezi să nu asculți la asemenea acuzații. Chiar dacă ești nevoit să asculți, în situații

unde este imposibil să te ridici și să ieși din cameră, în sinea ta trebuie să-ți deconectezi mintea de la ascultare. Lasă-i pe oamenii din jur să fie corupți, dar de ce să pierzi tu harul lui Dumnezeu din viața ta? Dacă ești hotărât să trăiești cu focul mistuitor, atunci încetează a mai asculta toate acuzațiile. Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a ne deconecta mintea din interior. Fă aceasta. Oprește-ți urechile de la vărsarea de sânge.

A patra calificare menționată aici, pentru a trăi cu focul mistuitor, este închiderea ochilor de la vederea răului. Aceste două simțuri trupești – auzul și vederea – sunt principalele canale prin care intră în mintea noastră binele și răul. Noi trebuie să decidem ce permitem să pătrundă. Acela care trăiește cu focul mistuitor nu privește la ceea ce-i pângărește duhul.

Numai atunci când Îi permiți lui Dumnezeu să ardă tot ce este lumesc și ce poate fi ars în viața ta, vei putea să trăiești cu El, Care este un foc mistuitor. Orice va mai rămâne atunci în tine va fi neinflamabil!! Cu astfel de oameni intenționează Dumnezeu să populeze cerul – care n-au mai rămas cu nimic inflamabil în ei.

Dumnezeu ne pregătește pentru cer. Când cântăm versurile: „Cerul a venit jos și slava mi-a umplut sufletul”, la ce ne referim? Ne referim la acel foc mistuitor venit în sufletul nostru care arde tot ce poate fi ars. Putem să-i spunem bucuroși Domnului: „Doamne, vreau să rămână în viața mea doar acele lucruri care nu mai pot fi arse, pentru ca Tu și eu să putem trăi în părtășie unul cu altul pentru totdeauna?”.

1Corinteni 3:11-15 ne spune că în ziua finală Domnul va testa totul prin focul Lui. Tot ce este inflamabil – lemn, fân și trestie va fi ars. Numai acele lucruri care nu pot arde – aur, argint și pietre prețioase – vor rămâne.

Urmând să se întâmple întocmai, ce privilegiu minunat este să primim acum Duhul Sfânt, astfel încât tot ce este inflamabil în noi să poată fi ars înaintea sosirii acelei zile.

Isus a venit să ne boteze cu focul Duhului Sfânt (Ioan 1:29), așa încât Duhul să poată pătrunde cu focul Lui arzând în fiecare colțișor al vieții noastre și să mistuie tot ce e lumesc în noi – tot lemnul, fânul și trestia.

Cuvântul lui Dumnezeu este un foc ce poate arde și îndepărta multe lucruri din viețile noastre (Ieremia 23:29). Sunt însă multe alte lucruri despre care Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește, dar care trebuie să fie arse în noi.

Acestea sunt lucrurile pe care ni le va arăta Duhul Sfânt și ne va cere permisiunea să le ardă.

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune nimic despre multe probleme cu care ne confruntăm în lumea modernă, pentru că ele nu existau în primul secol. Dar Duhul ne va spune dacă le putem practica în părtășie cu Hristos sau nu.

Așadar trebuie să fim atenți pentru a fi sensibili în fiecare zi la ceea ce ne spune Duhul Sfânt. Singurul care poate trăi cu Dumnezeu - focul mistuitor - este acela care ascultă întotdeauna la Duhul Sfânt și acționează cu frică de Dumnezeu.

Când un astfel de om îi vede pe alți credincioși alunecând și căzând, el se teme pentru el însuși. Nu-i judecă pe acei alții, ci spune „Doamne, am aceeași carne ca și ei. Același lucru mi se poate întâmpla și mie. Vreau să trăiesc în frică. Ajută-mă să fiu sincer. Vreau să fiu credincios cu banii potrivit luminii mele. Nu vreau să ascult la „acuzațiile” împotriva altora. Doamne, ferește-mă de orice „vărsare de sânge”. Nu vreau nici măcar să mă uit la ceva rău, Doamne. Nu vreau să-mi imaginez că doar pentru că Te-am primit pe Tine, sunt în siguranță pentru totdeauna, indiferent de cum trăiesc. Vreau să trăiesc în frică.”

Așa se va ruga un om temător de Dumnezeu care este hotărât să trăiască cu focul mistuitor.

În 2Tesaloniceni 2:11 spune că Dumnezeu va trimite o influență înșelătoare asupra acelor care nu iubesc adevărul (despre ei înșiși) ca nu cumva să fie salvați. Acel verset ne învață că Dumnezeu va permite totodată duhurilor rele să-i înșele pe toți aceia care NU IUBESC ADEVĂRUL și-i va lăsa să creadă o Minciună.

Ce este „Minciuna”? Există multe tipuri de minciuni dar e o singură minciună numită în Scriptură „Minciuna”. „MINCIUNA” este prima MINCIUNĂ pe care a avuzit-o vreodată o ființă umană! Este cuvântul lui Satan către Eva, spunându-i „HOTĂRÂT CĂ NU VEȚI MURI” (Geneza 3:4). Eva a crezut minciuna că, deoarece era creată după chipul lui Dumnezeu, nu va muri spiritual, chiar dacă nu asculta de Dumnezeu și păcătuia. Iar Diavolul încă le spune oamenilor astăzi că nu vor muri, pentru că ei L-au primit pe Domnul sau pentru că au fost botezați în apă sau pentru că vorbesc în limbi sau pentru că merg la biserică în mod regulat etc., etc.,

Dumnezeu va permite ca toți aceia care nu iubesc adevărul despre ei înșiși să creadă această „Minciună”. Și astăzi sunt milioane de așa-numiți „credincioși care cred această minciună. Ei cred că nu vor muri niciodată spiritual, chiar dacă trăiesc în păcat. Și de aceea sunt neglijenți cu păcatul. Ei nu se tem de Dumnezeu. Ei nu urăsc păcatul. Nu aruncă în focul mistuitor toată ceea ce e necesar să fie ars în viețile lor. Nu sunt sinceri sau drepecți, ci ipocriți. Ei se prostesc cu păcatul. Îi acuză pe alții și pleacă urechea la acuzații. Privesc la lucruri rele cu ochii lor. Și cu toate acestea își imaginează că vor trăi veșnic în cer cu „focul mistuitor”. Cum de au ajuns să creadă o asemenea minciună? Prin planul meșugit al lui Satan care i-a făcut să creadă că, dacă doctrinele lor sunt corecte, nu contează cum trăiesc!!

Dumnezeu spune în Cuvântul Lui: „Le-am dat timp să se pocăiască”. Cât de bun e Dumnezeu! Nu judecă dintr-o dată. El ne dă timp să ne pocărim. Dar dacă nu iubim adevărul despre noi înșine ca să fim salvați de păcat, atunci Dumnezeu Însuși nu ne va putea ajuta. Deci, frați și surori, permiteți-mi să vă

rog să iubiți adevărul despre voi înșivă și să căutați să fiți salvați de orice nu e asemenea lui Hristos în viața voastră.

Astăzi sunt atât de multe grupuri, denominațiuni și culte, care toate declară că dețin adevărul. Cum putem ști care este adevărul? Cum putem preveni să nu fim înșelați?

Iată răspunsul: Dacă tot timpul iubești adevărul despre tine însuși și dorești cu ardoare să fii salvat de tot păcatul, Domnul nu te va lăsa niciodată să fii înșelat, până la sfârșitul vieții tale. Altminteri, poți predica altora și nu numai că ajungi tu însuși în iad, dar la fel de bine îi conduci și pe alții.

Dacă iubim adevărul așa încât să fim noi înșine salvați, niciodată nu putem fi înșelați, de nici un predicator sau așa-numit om evlavios, sau sectant sau fariseu sau legalist. Nimeni nu va putea să ne înșele sau să ne ducă în rătăcire.

Când Dumnezeu ne vorbește – direct prin Cuvântul Lui sau prin Duhul Sfânt sau printr-un alt frate sau poate chiar printr-un dușman – și auzim adevărul despre noi înșine, ce facem noi? Ne justificăm sau ne judecăm pe noi înșine?

Am primit multe scrisori de acuzare în viața mea. (Aceasta este soarta tuturor celor care-L slujesc pe Domnul). De obicei le arunc pe toate la gunoi. Dar înainte le citesc și-L întreb pe Domnul, „Doamne, este ceva adevărat în ceea ce spune vrăjmașul meu? Poate că este. Te rog arată-mi.” Adeseori dușmanii noștri ne spun mai multe adevăruri despre noi înșine decât ne spun prietenii noștri.

Dar nu permit niciodată vreunei scrisori să mă facă să mă simt condamnat, pentru că știu că NU este nici o condamnare pentru mine, căci eu sunt în Hristos. Dar Îl las pe Domnul să-mi vorbească în asemenea momente. Este ca o „radiografie” gratuită a trupurilor noastre. O scanare prin rezonanță electromagnetică a trupului nostru care costă mii de lei în laboratoarele medicale de diagnosticare din aceste zile.

Nu este minunat că cineva ne scanează inima gratuit pentru noi!! Și dacă vrăjmașul este cel care ne oferă o asemenea radiografie, haideți să-L laudăm pe Domnul și să ne expunem la o astfel de scanare. Dacă nu e nici o boală în inimile noastre, nu pierdem nimic „scanându-ne” chiar și cu o literă scrisă de un dușman.

Amintiți-vă că un om neevlavios, un păgân (Abimelec) a fost acela care l-a muștrat odată pe Avraam pentru că a mințit (Geneza 20:9). Avraam a fost un profet ales de Dumnezeu. Dar a trebuit să fie muștrat pentru păcatul lui de către un om neevlavios! Astăzi, Avraam este în cer iar Abimelec poate fi în iad. Dar Abimelec a fost cel care l-a ajutat pe Avraam în acea zi să-și vadă păcatul.

Smerește-te atunci. Poate un păgân te-a ajutat să vezi ceva în viața ta care te ajută să cureți un obicei rău.

În analiza finală, vom descoperi că există numai DOUĂ categorii de oameni înaintea lui Dumnezeu – nu cei care fac bine și cei care fac rău, ci aceia care sunt SMERIȚI și aceia care sunt MÂNDRI, sau, cu alte cuvinte, aceia care L-au urmat pe Isus în smerenia Lui și aceia care l-au urmat pe Satan în mândria lui.

Înainte de toate, mândria din inimile noastre este ceea ce Dumnezeu caută mereu s-o ardă cu focul Lui mistuitor. Cei mândri, cei aroganți sunt aceia pe care El caută să-i îndepărteze din Sion. Domnul spune: „voi scoate din mijlocul tău pe cei încântați de mândria ta și nu te vei mai îngâmfă pe muntele Meu cel sfânt” (Țefania 3:11). Și apoi biserica va fi lăsată cu „un popor smerit și mic” (Țefania 3:12). Aceasta este biserica ce va triumfa asupra lui Satan.

În ziua finală, vom vedea mulți oameni care au făcut bine, dar care vor fi respinși de Dumnezeu deoarece au fost mândri. Și uimitor, vom vedea atunci și unii oameni care au făcut greșeli grave în viețile lor dar care vor fi acceptați de Dumnezeu, deoarece au fost smeriți și sinceri.

Gândiți-vă cum Dumnezeu a respins pe unii care au comis ceea ce noi am numi „un păcat minor” și cum El i-a acceptat și binecuvântat pe unii care au comis ceea ce noi am numi „un păcat mare”.

Să luăm mai întâi cazul lui Saul. El a făcut ceea ce noi am numi „un păcat mic”. În loc să ucidă TOATĂ turma lui Amalec, așa cum i-a spus Dumnezeu să facă, el a ucis doar oile stricate și a păstrat oile bune ca să le aducă lui Dumnezeu jertfă. L-ați fi condamnat pe Saul pentru o asemenea greșală? Probabil că nu. Dar Dumnezeu l-a pedepsit – și încă aspru! EL a luat împărăția din mâna lui Saul.

Pe de altă parte, să ne gândim la ce a făcut Regele David. El a comis adulter cu soția unui bărbat când acesta era plecat din cetate (ca să lupte în armata lui David). Și apoi, ca să-și ascundă păcatul, David a trimis omul să fie ucis pe câmpul de bătălie, căsătorindu-se astfel cu acea femeie. Ce ați face cu un asemenea om ca David? Probabil că l-ați trimite pe David imediat în iad.

Dar Dumnezeu nu a făcut așa. Căile Lui nu sunt căile noastre. Căile lui Dumnezeu nu pot fi înțelese de rațiunea omenească. Noi împărțim oamenii potrivit cu ceea ce fac, bine sau rău. Dar Dumnezeu îi împarte în mândri (și nesinceri) sau smeriți (și sinceri). Și de aceea Dumnezeu l-a acceptat pe David după ce l-a pedepsit pentru păcatul său.

Dumnezeu chiar se referă la David ca la un om după inima Lui, slujind generației lui potrivit voii lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13:22,36). Sfârșitul lui David nu a fost ca al lui Saul doar pentru că era smerit.

Observând creștinii și liderii creștini care au căzut, am observat o diferență. Dumnezeu permite numai ca unii să fie demascați, nu toți. Unii ale căror greșeli sunt foarte mici (în ochii oamenilor) sunt demascați și umiliți în fața tuturor. În timp ce alții (despre care s-a întâmplat să aflu în mod confidențial că făcuse păcate mult mai mari) NU au fost deloc expuși! Și nu numai că

Dumnezeu le acoperă eșecurile, El chiar îi binecuvântează și îi folosește în mod deosebit!

Toate acestea nouă ni se par o nedreptate. Dar nu este! De ce face Dumnezeu lucruri de acest fel? Deoarece El NU este fariseic, cum sunt majoritatea oamenilor religioși! El împarte oamenii în categorii de tipul „Smerit” și „Mândru”, iar nu în categoriile „Aceia care au făcut bine” și „Aceia care au făcut rău”. Acest lucru ne aduce tuturor o nădejde și o încurajare mare. Dacă Dumnezeu ar fi împărțit oamenii așa cum îi împarte oamenii, atunci am fi trăit într-o frică permanentă ca nu cumva, din întâmplare, să sfârșim în grupul rău – căci toți facem greșeli și lucruri rele – cel puțin accidental, dacă nu în mod voluntar.

De obicei, oamenii ne dărâmă când facem și numai un singur lucru rău. Dar, mulțumim lui Dumnezeu, că nu avem de-a face cu oamenii nemiloși. Avem de-a face numai cu Dumnezeu Creatorul nostru milostiv (Evrei 4:13).

Dacă întotdeauna trăim în smerenie și zdrobire înaintea lui Dumnezeu, fără să ne socotim vreodată mai buni decât oricine altcineva, ci recunoscându-ne întotdeauna drept păcătosul păcătoșilor; dacă nu căutăm niciodată să stăpânim peste alții și niciodată nu căutăm să apucăm ceva de pe pământ (nici măcar o lucrare); dacă suntem dispuși să mergem „a doua milă”; dacă suntem gata să-i iertăm pe cei care ne-au făcut cel mai mare rău, atunci Dumnezeu ne va acoperi eșecurile și va continua să ne binecuvânteze, indiferent de ceea ce ne fac ceilalți oameni sau de ceea ce gândesc ei despre noi.

1Petru 2:18,19 spune servitorilor să fie supuși chiar și stăpânilor greu de mulțumit. Cât trăim în această lume, noi toți vom întâlni oameni care sunt iraționali. Dacă putem trăi doar cu oameni chibzuiți, atunci nu ne potrivim să fim ucenici ai lui Isus. Tocmai prin oamenii nerezonabili Dumnezeu ne mistuie mândria. Și când ne confruntăm cu oameni exagerați și suferim la mâna lor, Dumnezeu se va bucura de noi, dacă ne smerim și îndurăm suferința cu răbdare, deoarece în același mod a suferit și Isus.

Nu câștigi nimic dacă ești răbdător când suferi pentru că ai făcut ceva rău. Primești ZERO pentru aceasta! De ce ar trebui să primești vreo laudă de la Dumnezeu într-un asemenea caz? Dar dacă faci ceea ce este drept și suferi pentru aceasta – fie la birou sau în biserică sau oriunde altundeva – și înduri aceasta cu răbdare, Dumnezeu este desfătat de tine (1 Petru 2:20). „Desfătat” este un cuvânt atât de minunat!

Acesta a fost cuvântul pe care Dumnezeu l-a folosit când a vorbit despre Isus spunând: „Acesta este Fiul meu preaiubit în care Mi-am găsit desfătarea”.

Smerenia are o valoare extraordinară înaintea lui Dumnezeu. În 1Petru 3:4 ni se spune că un duh blând și liniștit este extrem de prețios pentru Dumnezeu – fie el aflat într-o femeie sau într-un bărbat. Isus Însuși a avut o inimă smerită și blândă și ne-a spus să învățăm aceste virtuți de la El (Matei 11:28).

Un duh blând și liniștit este unul care nu e agitat sau neliniștit. Unele mașini de spălat au un așa-numit „agitator”. Se învâрте într-un sens și apoi în celălalt – continuu. Niciodată nu se odihnește, tot timpul „agită”! Tot așa, în inimile tuturor celor născuți din Adam există un „agitator”.

Dacă cineva îi supără, agitatorul începe „agitarea”. Dar cei care sunt smeriți și blânzi în duh s-au descotorosit de acest agitator. Ei nu sunt ofensați sau răniți, când cineva le spune sau le face ceva, sau când ei nu spun sau nu fac ceea ce se așteaptă de la ei.

Ei și-au pus „agitatorul” pe cruce.

Petru spune că frumusețea unui duh blând și liniștit este „nepieritoare”! Acesta este secretul frumuseții veșnice. În zilele noastre lumea este plină de femei care doresc să arate mai tinere. Dar care este frumusețea cu adevărat nepieritoare? Este un duh blând și liniștit.

La fel și în cazul bărbaților! Iată ce te va face cu adevărat prețios înaintea lui Dumnezeu – dacă ai un duh blând și liniștit care nu este agitat sau ofensat, care nu intră în dispoziții proaste, care nu este morocânos sau supărat. Niciodată nu e necesar să-ți pierzi autocontrolul, indiferent de circumstanțe, căci roada Duhului este stăpânirea de sine.

Să lăsăm lumea să fie plină de oameni care au „agitatori”, căci ei nu mai există pentru noi. Lăudat să fie Domnul că putem să scăpăm de agitatorii noștri pentru totdeauna.

Când Isus le-a spus ucenicilor că dreptatea lor trebuie să o întrecă pe aceea a cărturarilor și fariseilor, oare la ce S-a referit El? El S-a referit la ceea ce am discutat.

Dreptatea fariseilor era o chestiune de „bun” și „rău”. Dar Isus a dorit ca dreptatea ucenicilor Lui să cuprindă mai mult decât atât. Ea trebuia să includă smerenia, zdrobirea, blândețea, precum și liniștea duhului. El le-a spus că altminteri ei nu vor intra CU NICI UN CHIP în împărăția cerurilor. Nu știi câți dintre noi cred cu adevărat ceea ce a spus Isus.

În Evrei 4:1 ni se cere să ne temem, ca nu cumva să nu intrăm în această „odihnă” pe care Isus o feră – această eliberare de „agitare”. Iar în versetul 11 ni se spune să fim grabnici să ne asigurăm că intrăm în acea odihnă. Tu însuți ai intrat în acea odihnă?

I-ai iertat tu pe toți cei care te-au înșelat și pe cei care ți-au greșit? Ți-ai curățit inima de toată amărăciunea, ura, grija și lăcomia? Aceasta este ceea ce ne va permite să intrăm în acea odihnă a lui Dumnezeu.

Nu există nici o persoană sau situație în lume care să poată vreodată împiedica Romani 8:28 („Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu....”) și 1Corinteni 10:13 („Dumnezeu....nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre....”) de la împlinirea lor în viața ta, dacă ești un ucenic al lui Isus.

Niciodată nu putem fi sipitiți peste puterile noastre. Este imposibil - deoarece Dumnezeu este credincios făgăduințelor Lui. Și totul – da, totul – va lucra spre binele nostru.

O persoană smerită nu poate cădea niciodată, deoarece se află deja la nivelul solului! Cum să mai poată cădea atunci!! Când Cuvântul lui Dumnezeu spune: „EL poate să vă păzească de orice cădere” (Iuda 24), se referă la faptul că Domnul ne ține – ținându-ne fețele în țărână înaintea Lui. Atunci devine imposibil să cazi.

Calea de scăpare promisă în 1Corinteni 10:13 este calea smereniei, a lepădării de sine. Ne smerim pe noi înșine deoarece credem că Dumnezeu ne va da har și ne va ridica. La fel ca botezul în apă, ne supunem de bunăvoie aceluia care ne cufundă în apă, deoarece noi credem că ne va ridica din nou. În același fel, noi de asemenea credem că Dumnezeu, Care îngăduie unele situații să ne zdrobească, ne va ridica și va aduce totodată o înviere în viețile noastre.

Dumnezeu este un foc mistuitor care este hotărât să ardă fiecare fărâmbă de mândrie din fiecare colțișor al inimilor noastre – dacă Îl vom lăsa. El va aranja oamenii și circumstanțele într-o asemenea manieră încât fiecare particulă de mândrie să fie mistuită complet. Haideți atunci să cooperăm cu EL și să permitem Duhului să facă o lucrare perfectă în noi

Cine are urechi de auzit să audă.

CAPITOLUL 14

PREȚUIND BISERICA

„Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5:25).

Noi nu ne-am da viața pentru oricine și pentru toată lumea. Dar pentru anumiți oameni am renunța chiar și la viața noastră.

De exemplu, dacă copilul tău se află pe moarte și are nevoie de rinichiul tău, cu siguranță că i-ai dona rinichiul, chiar dacă presupune un risc la adresa propriei tale vieți. Ți-ai da bucuros viața ca s-o salvezi pe cea a copilului tău. Totuși, n-ai face aceasta pentru un străin – nici măcar pentru vecinul tău din imediata apropiere. Ceea ce facem pentru cineva depinde de măsura în care-l prețuim.

În versetul de mai sus, citim că Hristos a iubit Biserica – ceea ce înseamnă pe mine și pe tine – și Și-a dat viața pentru noi. El a simțit că noi suntem așa de valoroși, încât a fost dispus să renunțe pentru noi nu doar la rinichii Săi, ci la întreaga Sa viață.

Noi toți spunem că dorim să-L urmăm pe Isus. Dar cum Îl vom urma? Ne vom gândi numai la a merge în cer și a locui cu El pentru veșnicie? Sau vom începe să-L urmăm de pe pământ începând mai întâi de toate cu această sferă a iubirii – iubind pe fiecare din Biserica Lui așa de mult încât să fim dispuși să ne dăm viața pentru ei?

Este ușor să iubești frații și surorile de departe – din America de Sud și din Rusia – deoarece nu-i vedem niciodată și nici unul din ei nu ne va încerca răbdarea!! Dar nu putem să ne dăm viața pentru ei, întrucât noi nici măcar nu-i vedem.

Isus nu a stat în cer și ne-a trimis un mesaj că El ne iubește pe toți infinit de mult. El a venit jos pe pământ și ne-a arătat iubirea Lui, dându-Și viața pentru noi. Și noi, la rândul nostru, putem să ne arătăm dragostea noastră pentru biserică nu prin cuvinte, ci prin renunțarea la viețile noastre pentru aceia cu care El ne-a pus alături.

Suntem noi dispuși să renunțăm la onoarea, reputația, drepturile și așteptările noastre – la tot – pentru binele fraților și al surorilor cu care Dumnezeu ne-a pus alături în biserica locală?

Domnul Isus va putea găsi părtășie și unitate în duh cu noi numai dacă trăim așa.

Am citit despre un tânăr care s-a convertit, dar care nu era cu toată inima pentru Domnul. Într-o zi a avut un vis în care s-a văzut murind și intrând în cer. Acolo a văzut cuvântul „IERTAT” scris peste înregistrarea vieții sale. El s-a bucurat că era iertat și era în cer.

Dar în cer a văzut pe unii credincioși având o aură specială de slavă în jurul lor. Erau martirii care își dăduseră viața pentru Domnul și pentru biserica Lui. Ei sacrificaseră bani, poziție, onoare și tot ceea ce lumea valorizează.

Acest om a văzut slava lor grozavă în cer și i-a invidiat. Atunci Isus a venit la acest om în visul lui și i-a spus că el se va simți total nepotrivit cu acești oameni glorioși pe care tocmai îi văzuse, deoarece, spre deosebire de ei, el trăise pe pământ numai pentru el însuși. I s-a zdrobit inima când a auzit și când a realizat că va trebui să trăiască cu amintirea modului său egoist de viață toată veșnicia. El l-a implorat pe Domnul să-i mai dea a doua șansă. Dar Domnul i-a spus că nu mai există o șansă după moarte.

Apoi s-a trezit – și a fost recunoscător că era viu și că ceea ce văzuse fusese doar un vis. După aceea s-a hotărât să trăiască restul vieții pentru Domnul și a devenit un mare om al lui Dumnezeu.

Când murim, nu putem fi transformați dintr-o dată în ucenici ai lui Isus total dăruți, pentru că Dumnezeu nu schimbă pe nimeni împotriva voinței lui. El ne va schimba numai dacă suntem dispuși să cooperăm acum cu lucrările Duhului Său în inimile noastre. Duhul Sfânt a venit să ne facă părtași din ce în ce mai mult ai naturii dumnezeiești.

Trebuie să ne amintim că ceea ce este foarte prețuit pe pământ nu are nici o valoare în cer. Dacă pierzi ceva ce lumea valorizează, nu va conta prea mult în veșnicie. La fel, dacă câștigi ceva ce lumea valorizează foarte mult, acel lucru nu-ți va aduce nici un beneficiu în cer.

Permiteți-mi să vă spun, în special vouă tuturor tinerilor, că popularitatea între prietenii voștri nu va avea nici o valoare în cer.

Este bine să studiați cu seriozitate pentru examene. Dar notele voastre bune nu vor adăuga nimic la gloria voastră eternă. Dacă sunteți total dăruți și doriți să trăiți pentru Dumnezeu, El va deschide ușa potrivită pentru angajarea voastră, indiferent de ce note ai avut și indiferent de ce descalificări ai avut parte.

Este imposibil să pierzi voia lui Dumnezeu doar pentru că nu ai fost bun la matematică! Dar dacă-i poți ierta pe alții, dacă poți fi bun cu cei care îți fac rău și dacă poți binecuvânta pe aceia care te blestemă, atunci poți să-L urmezi pe Isus și poți zidi biserica Lui. Și vei descoperi cum toate lucrurile materiale necesare vieții tale pământești îți sunt adăugate.

Dacă ai prețuit hrana spirituală pe care ai primit-o în biserică de-a lungul anilor, atunci vei prețui biserica foarte mult. Gândește-te cât de recunoscător ești aceluia care te invită și numai la o singură masă. Cu cât mai recunoscător ar trebui să fii pentru hrana spirituală pe care o primești constant, an de an, în biserică.

Sau gândiți-vă la această chestiune dintr-o altă perspectivă. Să presupunem că a fost cineva care v-a purtat de grijă când erați copii, v-a ferit de pericole, v-a îngrijit când ați fost bolnavi, v-a încurajat când ați fost descurajați. V-a ajutat

cu învățătura lor astfel încât ați luat note bune. Și să presupunem că această persoană a făcut toate acestea nu doar pentru o zi sau două, ci pentru mai mulți ani. Oare nu i-ați fi recunoscători?

Sunteți oare cel puțin la fel de recunoscători bisericii pentru faptul că vă protejează copiii? Una din cauzele pentru care mulți credincioși nu au crescut spiritual este deoarece ei nu au fost recunoscători pentru ceea ce au primit în biserică. Aceia care descreșc în biserică sunt cei care au fost total nerecunoscători față de tot ceea ce au primit gratuit timp de mulți ani în biserică.

În Luca 17:15, citim despre zece leproși care au fost vindecați. Însă numai unul dintre ei s-a întors la Domnul ca să-I mulțumească și să dea slavă lui Dumnezeu. Când se aflau în nevoie, toți au ridicat vocile implorând milă. Dar după ce au fost vindecați, nouă dintre ei au fost total nerecunoscători pentru beneficiul primit. Numai unul singur și-a ridicat vocea pentru a mulțumi.

Trebuie să fi fost alte mii care de asemenea au fost vindecați în Palestina dar care niciodată nu s-au deranjat să-I mulțumească Domnului.

Dar acest samaritean s-a întors și I-a mulțumit Domnului. Probabil că I-a spus Domnului ceva de genul: „Doamne, ce diferită va fi viața mea în viitor, acum că Tu m-ai atins. Pot merge în oraș. Pot să mă întorc în familia mea. Tu ai adus bucurie în viața mea. Nu vreau să iau aceste binecuvântări ca și când mi s-ar cuveni. Ție Ți datorez totul și sunt profund recunoscător pentru toate binecuvântările Tale din viața mea.”

Isus a apreciat omul pentru acest spirit de recunoștință manifestat de el. Apoi Isus i-a dat ceva mai mult. I-a spus că credința lui îl salvase. Acel lepros curățat a primit de la Domnul mai mult decât vindecarea. El deja primise vindecarea. Dar pentru că a fost recunoscător, a primit de asemenea și mântuirea. Sunt sigur că îl voi întâlni pe acest samaritean în cer. Dar nu sunt sigur dacă voi întâlni acolo pe vreunul din ceilalți nouă. Când te întorci să-I mulțumești Domnului, primești mai mult decât alții.

Domnul este în mijlocul bisericii Lui, care este trupul Lui pe pământ. Ne arătăm prețuirea noastră pentru Domnul prin prețuirea trupului Lui.

Dacă nu apreciezi și nu prețuiești biserica, tu ești cel care va pierde, nu biserica. Dumnezeu i-a binecuvântat cu putere pe aceia care au prețuit biserica și care au fost recunoscători pentru ceea ce au primit în biserică.

Gândiți-vă cât de recunoscători trebuie să fim bisericii pentru protejarea copiilor noștri de lume. Pot da personal mărturie despre aceasta. De când cel mai mare copil al meu avea 6 ani, toți cei patru fii ai mei au crescut în mijlocul fraților tineri din biserică. Nu am cuvinte să-mi exprim recunoștința față de Dumnezeu pentru acest privilegiu. Acei frați tineri nu erau perfecți. Aveau multe slăbiciuni. Dar în ciuda a toate acestea, toți fiii mei au fost ajutați de ei, pentru că acei frați erau sinceri. Părinții singuri nu pot face toată treaba. Avem nevoie de frații și surorile din biserică să ne ajute în creșterea copiilor noștri.

Din nefericire, mulți oameni își prețuiesc biserica de acasă numai după ce o părăsesc. Odată lui David îi era dor după o gură de apă din fântâna orașului natal din Betleem. Acea apă avea un gust special diferit de apa din orice alt loc (2Samuel 23:15). În același fel, multora le este dor de întâlnirile bisericii numai după ce s-au mutat sau a fost nevoie să plece undeva departe

Însă nu trebuie să aștepti până vei pleca de acasă ca să înveți să prețuiești și să-ți apreciezi frații și surorile. Poți face aceasta chiar acum.

De ce ți se pare dificil să prețuiești frații și surorile din biserica locală? Poate vei spune că observi multe greșeli la ei.

Când oamenii au o problemă cu proprii lor ochi, uneori văd pete în fața ochilor tot timpul. La fel se poate întâmpla și din punct de vedere spiritual. În ochii anumitor oameni, fața fiecărui frate și soră este pătată. Dacă așa este și cu tine, problema poate că nu e la acei frați și surori. Problema poate fi la proprii tăi ochi. Vezi pete în alții pentru că acele pete sunt în proprii tăi ochi. Vederea ta nu va deveni limpede până când Isus nu-ți vindecă ochii.

Isus a apreciat foarte mult loialitatea ucenicilor Lui. Odată El le-a spus ucenicilor că, chiar dacă toți L-ar părăsi, totuși El nu va fi singur, pentru că Tatăl Lui era cu El (Ioan 16:32). El nu avea nevoie de acei ucenici. Cu toate acestea El le-a spus în Luca 22:28 că le este recunoscător că au stat alături de El. El era Domnul gloriei. Nu avea nevoie de nimeni care să-I stea alături. Dar chiar dacă nu a avut nevoie de susținerea lor, El le-a apreciat loialitatea. Le-a spus, cu alte cuvinte: „Ați ieșit din acest sistem iudaic învechit și ați renunțat la burdufurile vechi. Ați văzut diferența dintre duhul Miresei și duhul prostituetei și ați ieșit și ați stat alături de Mine, dispuși să plătiți prețul.”

Sper că, în ziua judecății, Domnul ne va putea spune și nouă că am stat alături de El și că nu ne-am rușinat de El, că am iubit biserica în care El ne-a pus, că ne-am dat pe noi înșine pentru ea și că nu am criticat-o ca mulți alții.

Frați și surori, haideți să prețuim protecția extraordinară pe care noi și copiii noștri o avem în biserică.

Voi tinerii niciodată nu veți realiza cât de mult v-a protejat biserica de accident, pericol și păcat. Numai când veți sta înaintea Domnului veți realiza cum standardele stricte din biserică v-au păzit de rătăcirea în lume și de autodistrugere.

În acea zi veți vedea cum ceva ce ați auzit în biserică cu mulți ani înainte v-a protejat de pericol mai târziu. Atunci, Domnul vă va arăta de asemenea de câte pericole au fost copiii voștri salvați și protejați, datorită a ceea ce au auzit în biserică

Totuși, în ciuda acestor și a multor alte binecuvântări, sunt foarte puțini aceia dintre noi care apreciază și prețuiesc biserica.

Vrei să evoluezi până acolo încât să devii o binecuvântare pentru alții? Atunci, mai înainte de toate, învață să fii recunoscător Domnului pentru ceea ce El a făcut pentru tine și pentru biserica pe care El ți-a dat-o. Nu te raporta cu ușurință la biserică.

Mulți dintre noi suntem asemenea copiilor care conștientizează adevărata valoare a părinților lor numai după ce părinții lor sunt morți. Fie ca Domnul să ne învețe să fim recunoscători chiar acum unul față de celălalt din biserică, până nu e prea târziu.

CAPITOLUL 15

VĂZÂND SLAVA LUI HRISTOS ȘI FIINDU-I PĂRTAȘI

„Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea care ne-a fost arătată, noi nu cădem de oboseală.” (2Corinteni 3:18; 4:1)

Majoritatea credincioșilor, când se gândesc la o lucrare, se referă numai la o slujire exterioară pentru Domnul.

Dar aici Pavel vorbește despre lucrarea de schimbare în asemănarea lui Hristos de la o treaptă la alta de slavă. Deoarece el avea o asemenea lucrare, niciodată nu era descurajat.

Acela care-I slujește Domnului va avea „ca rod sfințirea” (Romani 6:22) în viața sa. Cu cât Îi slujește Domnului mai mult, cu atât el va fi transformat în asemănarea lui Hristos.

Cu alte cuvinte, cu cât Îi va sluji mai mult Domnului, cu atât mai mult va face totul pentru slava lui Dumnezeu, cu atât mai mult va căuta să se micșoreze pe sine, cu atât mai smerit va deveni în atitudinea față de alții, cu atât mai mult va urî banii, cu atât mai pur va deveni în viața lui interioară, cu atât mai mult își va iubi dușmanii, etc., etc., Acela care nu are asemenea roade de sfințire în viața lui interioară și în atitudini nu-I slujește cu adevărat Domnului, chiar dacă este angajat într-o mulțime de activități religioase creștine, chiar dacă este un predicator ori un vindecător faimos în toată lumea sau orice altceva ar fi.

Există mulți oameni cinstiți, dreپți printre creștini care nu sunt duhovnicești, ci doar religioși. Știți că este o diferență ca de la cer la pământ între a fi integru și a fi asemenea lui Hristos?

Deoarece predicăm dreptatea, mulți creștini religioși, dreپți sunt atrași la noi. Dar poate ei nu sunt interesați să fie asemenea lui Hristos!! Oamenii preocupați numai de litera Scripturii sunt interesați să fie doar dreپți. Dar cei preocupați de spiritul noului legământ vor căuta să fie asemenea lui Hristos. Numai ei devin cu adevărat duhovnicești.

Citim în 2 Corinteni 11:3 că ne confruntăm cu un pericol constant de a fi duși în rătăcire de la simpla dedicare față de Hristos către simple activități religioase – la fel cum șarpele a amăgit-o pe Eva. Diavolul nu a făcut-o pe Eva să păcătuiască sperind-o. Nu. El a înșelat-o cu inteligența lui. De aceea nu este surprinzător că slujitorii lui Satan din zilele noastre vin de asemenea să predice „dreptatea” (2 Corinteni 11:15).

Slujitorii lui Satan pot predica „dreptatea”, dar ei nu vor predica asemănarea cu Hristos. Ei vor accentua aspecte ca păr lung pentru femei și scurt pentru bărbați, acoperirea capului femeii, îndepărtarea bijuteriilor, supunerea față de păstor/ superior, plățirea zeciuiei, frângerea pâinii în fiecare săptămână,

respectarea modelului noului testament în adunările bisericii etc., etc.. Cu o astfel de predicare bazată pe aspecte exterioare, ei vor înșela pe mulți credincioși făcându-i să creadă că sunt slujitori ai lui Dumnezeu.

Însă acești slujitori ai lui Satan pot fi ușor recunoscuți după ceea ce ei NU accentuează. Ei vor lăsa deoparte cele mai importante chestiuni din viața creștină, ca smerenia, curăția inimii, dragostea fierbinte unii pentru ceilalți, purtarea zilnică a crucii, umplerea cu Duhul Sfânt, a-L urma pe Isus în viața de zi cu zi etc.,

Un bătrân al bisericii care comite adulter sau unul care fură din fondurile bisericii nu poate să-i conducă niciodată pe ceilalți credincioși în rătăcire, deoarece chiar necredincioșii vor putea vedea că un astfel de om nu este un om evlavios. Însă un frate religios îi poate rătăci cu ușurință pe mulți credincioși, fiindcă majoritatea credincioșilor (neputând face diferența dintre religiozitate și spiritualitate) vor fi impresionați de dreptatea exterioară a vieții lui, de fervoarea lui religioasă și de activitățile lui religioase. Dacă tu crezi că „a-L servi pe Domnul” (așa cum a făcut Marta) este mai important decât „a asculta vocea Lui” (cum a făcut Maria), poți fi sigur că ești religios și nu spiritual (Luca 10:38-42).

Sunt mulți predicatori din țările vestice care vizitează India în zilele noastre. Nimeni nu știe cum trăiesc acești predicatori cu soțiile lor, cum și-au crescut copiii, ce fel de părtășie au zidit ei în orașele lor natale. Oamenii sunt captivați doar de elocvența și (foarte adesea) de banii lor!! Dar ca să evaluezi corect lucrarea unui om, e nevoie să știi cum trăiește el acasă! Nu considera niciun om a fi un om spiritual până când nu vezi cum și-a crescut copiii. Dacă copiii lui sunt lumești, aceasta îți va arăta că omul însuși este un ipocrit – pentru că un om nu-și poate prosti copiii proprii cu privire la spiritualitatea sa. Dacă biserica lui locală este o congregație formată din admiratorii săi și nu o părtășie de frați și surori, atunci este evident că el nu cunoaște nimic despre zidirea trupului lui Hristos.

Lumea creștină este plină de oameni dreپți care în mod frecvent nu se pot împăca bine unii cu alții!! Cu cât sunt mai „dreپți”, cu atât le vine mai greu altor oameni să aibă părtășie cu ei!! Dimpotrivă, cei care urmăresc asemănarea cu Hristos se pot înțelege ușor cu alții și întotdeauna au o părtășie glorioasă unii cu ceilalți.

Satan a venit la Eva și i-a spus că ea ar putea fi ca Dumnezeu. Isus de asemenea a venit pe pământ cu mesajul că noi putem fi ca Dumnezeu. Amândouă mesajele par să fie același lucru. Dar e diferență ca de la cer la pământ între ceea ce semnifică cele două afirmații – o diferență așa de mare ca diferența dintre iad și cer. Satan a ispitit-o pe Eva că va fi ca Dumnezeu în cunoaștere, putere și autoritate. Isus însă a venit să ne facă asemenea lui Dumnezeu în caracter – în smerenie, puritate, dragoste și bunătate.

Datorită lipsei discernământului, majoritatea bisericilor creștine de astăzi sunt pline de farisei care sunt mândri de mușimea lor, de „dreپtatea” lor, de „tiparul nou-testamental” și de activitățile lor. Ei stau în bisericile lor având o mărturie

că sunt foarte drepti. Însă în viața privată, ei se comportă mai rău decât păgânii. Probabil nu erau așa când și-au început viața creștină. Se poate să fi devenit farisei în mod treptat. Poate că au început într-o dreptate autentică. Astăzi sunt ipocriți de primă clasă. Dumnezeu a permis să aibă loc o asemenea dezvoltare în viața lor deoarece El a văzut că, în esență, nu erau sinceri.

Dar Dumnezeu are rămășița Lui în multe locuri – frați și surori smeriți care caută puritatea interioară și care sunt zdrobiți și plini de căință în duh, oameni care nu caută nimic pentru ei înșiși, dar care sunt preocupați de slava Numelui lui Dumnezeu și care sunt pasionați de Isus Însuși, iar nu în primul rând de doctrină sau de învățatură sau de lucrurile exterioare.

Cum putem împiedica să fim înșelați? Răspunsul ne este dat în 2Corinteni 11:3 – printr-o simplă și curată dedicare lui Hristos.

Orice ne îndepărtează de la dedicarea față la persoana lui Isus Însuși – fie o doctrină sau o forță de expresivitate sau o lucrare sau orice altceva – este parte a unei scheme a lui Satan ca să ne rătăcească și să ne distrugă.

A. B. Simpson a fost un mare om al lui Dumnezeu care a trăit în secolul al 19-lea – fiind cel care a fondat cea mai mare mișcare misionară din timpul lui. La început, era un predicator slab. Dar apoi a fost botezat în Duhul Sfânt. Într-o zi, a auzit pe cineva cântând versurile: „Isus al meu – nici un om nu poate lucra ca El”. Acele cuvinte i-au apucat strâns inima și a realizat că problema lui era că lucra cu propria lui putere și se epuiza. Atunci el l-a văzut pe Isus, nu doar ca pe un Vindecător, dar ca pe Sursa reală a vieții și sănătății sale fizice. A scris apoi un imn care descrie experiența lui:

Cândva era binecuvântarea,
Acum este Dumnezeu;
Cândva era sentimentul,
Acum este Cuvântul Lui;
Cândva darul Lui e ceea ce-mi doream,
Acum îl vreau pe Dătător;
Cândva căutam vindecarea,
Acum doar pe El singur.

Cândva era strădanie dureroasă,
Acum e încredere perfectă;
Cândva o mântuire pe jumătate,
Acum e în totalitate;
Cândva era disperare fără sfârșit,
Acum El mă ține tare;
Cândva alunecări constante,
Acum ancorat în siguranță.

Cândva era plănuiere încărcată
Acum este rugăciune cu încredere;
Cândva era purtare în teamă,

Acum El îmi poartă grija;
Cândva era ce îmi doream eu,
Acum ceea ce Isus îmi spune;
Cândva erau cereri nenumărate,
Acum sunt laude neîncetate.

Cândva era lucrarea mea,
De acum doar a Lui va fi;
Cândva am încercat să-L folosesc,
Acum El mă folosește;
Cândva putere îmi doream,
Acum pe Cel Puternic;
Cândva pentru mine lucram,
Acum doar pentru El.

Cândva speram în Isus,
Acum știu că e al meu;
Cândva lumina mea se stingea,
Acum ea strălucește tare;
Cândva moartea așteptam,
Acum strigarea venirii Lui;
Și toate speranțele mele
Sunt sigure în val.

Acesta a fost secretul fiecărui mare om al lui Dumnezeu din istoria bisericii – AU FOST PASIONAȚI DE PERSOANA LUI HRISTOS ÎNSUȘI, ȘI NU DE BINECUVÂNTĂRILE SAU DE DARURILE LUI. Astfel ei au intrat într-o viață de odihnă în mijlocul unei lumi pline de haos și conflict.

„E un loc de pace lângă inima lui Dumnezeu – Un loc unde păcatul nu ne poate tulbura – lângă inima lui Dumnezeu.”

Acesta este locul unde Duhul Sfânt dorește să ne conducă în fiecare zi. De aceea nu vom deveni pustnici trăind în izolare de unii singuri. Nu. Vom fi activi în slujirea și ajutorul altora. Dar viața noastră personală, căsnicia noastră și lucrarea noastră vor fi toate transformate.

În versetul următor (2Corinteni 4:2), citim ce spune Pavel „Ca unii care am renunțat cu totul la lucrurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu viclenie și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu...” .

Niciodată nu vom pute intra în această odihnă a lui Dumnezeu, dacă există ceva mincinos sau vreo viclenie în viețile noastre. În trecut, erau unul sau doi frați care ni s-au alăturat (acum au descrescut), care erau foarte talentați și foarte inteligenți. Dar erau și foarte vicleni. Dumnezeu îi poate folosi pe oamenii talentați și inteligenți dacă sunt neprefăcuți și sinceri și smeriți. Dar Dumnezeu îi prinde pe oamenii vicleni tocmai în viclenia lor (1Corinteni 3:19). Și aceasta este ceea ce El a făcut acelor frați. Ca Haman, în final ei au fost atârnați chiar în spânzurătorile pe care le pregătise pentru alții.

Frații și surorile șireți pot supraviețui o lungă perioadă de timp în biserică, deoarece Dumnezeu, fiind îndelung răbdător și milostiv, le dă timp berechet ca să se schimbe. Dar dacă ei nu se curăță, nu vor supraviețui într-o biserică spirituală. Păcătoșii nu pot sta pentru totdeauna în adunarea celor drepti (Psalmul 1:5).

Dacă vrei să fii un membru folositor în trupul lui Hristos atunci începe aici: Renunță la toată viclenia și minciuna, renunță la lucrurile ascunse de rușine și încetează a mai strica cuvântul lui Dumnezeu ca să se potrivească în avantajul tău.

Sunt două moduri în care oamenii pot falsifica Cuvântul lui Dumnezeu. Un mod este prin compromiterea standardelor Cuvântului lui Dumnezeu, când vine vorba despre cineva care ne este prieten apropiat sau un susținător loial. Isus ar mostra chiar și pe cineva la fel de apropiat Lui cum a fost Petru, spunându-i „Înapoia Mea, Satan”, când Petru i-a sugerat să continue într-un mod contrar voii lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să falsificăm standardele Cuvântului lui Dumnezeu ca să acoperim eșecurile soțiilor noastre sau ca să fim pe placul unor persoane bogate sau a unui prieten apropiat.

Nu trebuie să avem niciodată nici un prieten mai apropiat decât Cuvântul lui Dumnezeu – pentru că o astfel de prietenie nu poate fi niciodată o părtășie spirituală.

Al doilea mod în care oamenii pot falsifica Cuvântul lui Dumnezeu este prin sucirea interpretării unui verset astfel încât să se potrivească teologiei sau ideilor lor preconceptuate. Să luăm un singur exemplu: Doctrina botezului în Duhul Sfânt. Acest adevăr este subliniat foarte limpede și clar chiar de la începutul fiecăreia din cele 5 cărți ale Noului Testament (Vezi Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16; Ioan 1:33; și Faptele Apostolilor 1:5) Cu toate acestea, este aproape imposibil să-i faci pe credincioșii din grupurile Confraților și Bapțiștilor să creadă că astăzi Isus îi botează în Duhul Sfânt – deoarece lor li s-a inoculat în minte încă din copilărie că „primesc totul de îndată ce sunt convertiți”. Dacă sunt sinceri, vor recunoaște că râurile de apă vie nu curg din viețile lor așa cum a spus Isus că se va întâmpla cu viețile celor care sunt umplute cu Duhul Sfânt. Ei însă, de regulă, nu înfruntă realitatea. Când citesc Scripturile legate de botezul în Duhul Sfânt vor face în așa fel încât să se potrivească chipului teologiei denominațiunii lor proprii. Aceasta este necinste intelectuală și stricare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Totuși, un credincios sincer va spune, când ajunge la un verset dificil, că nu pare să se potrivească doctrinei în care a crezut dintotdeauna, și că probabil are nevoie de mai multă lumină de la Dumnezeu pentru înțelegerea lui. Există mare nădejde pentru asemenea credincioși sinceri.

Sinceritatea și smerenia sunt perechi. Ele întotdeauna se regăsesc împreună într-o persoană. Sunt ca cele două fațete ale unei monezi. Nu poți avea o parte fără cealaltă. Dacă ești cu adevărat smerit, și tu vei fi sincer. A-ți recunoaște

propria viclenie înseamnă să te smerești. Când renunți la nesinceritate tu renunți de fapt la o parte din mândria ta.

Pavel continuă mai departe spunând în acest pasaj că evanghelia pe care o predică el este ascunsă de ochii multora. Despre ce evanghelie vorbea el acolo? Nu doar despre evanghelia iertării păcatelor, ci despre „Evanghelia slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). Bineînțeles că slava lui Hristos nu se găsește în iertarea păcatelor – pentru că Hristos nu a avut nici un păcat ca să fie iertat!!

Ce este „evanghelia slavei lui Hristos”? Răspunsul se găsește în același verset. Se referă la Hristos ca fiind chipul lui Dumnezeu. Mesajul evangheliei este că, după ce ne sunt iertate păcatele noastre, putem fi transformați după chipul lui Dumnezeu.

La începutul creației Dumnezeu a spus: „Să lumineze lumina din întuneric” (2Corinteni 4:6). Acesta a fost primul cuvânt vorbit de Dumnezeu. Acesta este de asemenea primul cuvânt pe care Dumnezeu îl vorbește în inimile noastre. În lăuntru nostru este întuneric fiindcă avem natura lui Adam în carnea noastră – nu doar pofta și mânia, dar totodată și perspicacitatea și viclenia lui Adam. Tot acest întuneric trebuie îndepărtat. Dumnezeu a poruncit să fie ucisă nu doar turma rea a lui Amalec dar de asemenea și turma bună (1Samuel 15).

Ce este lumina? Ioan 1:4 declară foarte clar că viața lui Hristos este lumina. Aceasta este lumina cu care Dumnezeu dorește să ne lumineze inimile noastre întunecate. Slava lui Dumnezeu „plină de har și de adevăr” a fost văzută în viața pământească a lui Isus. Acela care este preocupat de această lumină îl va interesa mai mult să fie asemenea lui Hristos decât să fie doar drept.

Dreptatea exterioară ne aduce gloria oamenilor. Dar Dumnezeu dorește să ne facă în interior asemenea Fiului Său.

Acum aproximativ 350 de ani a trăit în Franța o femeie cu numele de Madam Guyon. Ea avea o lumină așa de mare asupra căilor lui Dumnezeu într-un timp când nici măcar nu existau cărți creștine la îndemână. Explicația era că ea L-a căutat pe Dumnezeu Însuși în mijlocul suferinței. Mulți credincioși suferă dar ei nu caută să-L cunoască pe Dumnezeu prin suferințele lor, deoarece ei nu-L caută pe El pentru ceea ce este El Însuși. Ei caută doar alinarea suferințelor lor. Dar Madam Guyon a căutat după Însuși Dumnezeu și, drept urmare, a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu într-un mod în care foarte puțini oameni îl cunosc. Numai atunci când acceptăm cu bucurie toată suferința pe care Dumnezeu o trimite pe calea noastră ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu – nu doar când ne supunem ei, ci când o primim totodată cu bucurie.

Madam Guyon, într-una din lucrările ei, spune că există o cale de lumini, daruri și haruri – o viață sfântă – care ne aduce admirația celor care nu au cea mai curată lumină.

Dar dacă mergem dincolo de o asemenea viață, la o viață de ascultare totală de Domnul, în toate domeniile, ne vom trezi disprețuiți și respinși tocmai de aceeași oameni care la început ne-au admirat.

Atunci vom găsi părtășie cu Isus în suferințele Lui – deoarece tocmai prin aceste experiențe a trecut și Isus.

Te poți bucura de opinia pe care alții o au despre tine că ești un om evlavios. Mulți sunt mulțumiți doar cu aceasta. Dar dacă ÎL urmezi cu adevărat pe Isus vei merge mai departe. De ce oare oamenii care au văzut viața lui Isus în Nazaret – chiar propriile rude care L-au văzut mai de aproape decât oricine altcineva – L-au respins în loc să-L admire? Nu admiră oare oamenii din biroul tău sau, în general, din vecinătatea ta un om integru? Dar iată că oamenii nu L-au admirat pe Isus. De ce?

Deoarece spiritul acestei lumi este așa de opus Duhului lui Dumnezeu, încât oricine este un martor credincios Dumnezeului adevărat va fi respins. Isus a fost un astfel de martor credincios al Dumnezeului adevărat

Atunci cum de te admiră atât de mult oamenii? Probabil chiar oameni din denotațiuni moarte te admiră!! Și poate că tu chiar te mândrești cu mărturia lor despre tine!!

Citim în zilele noastre de „creștini” care obțin chiar premii Nobel pentru pace. Însă lumea nu i-a dat niciodată lui Isus, Prințul Păcii, acest premiu. Lumea l-a dat o cruce, nu un premiu sau o medalie. Și amintește-ți că spiritul acestei lumi nu s-a schimbat. În realitate a devenit mai rău. Isus a spus că aceia care sunt admirați de toți oamenii sunt proroci mincinoși.

El a spus: „Vai de voi când toți oamenii vă vor vorbi de bine” (Luca 6:26).

Când vezi cu adevărat slava lui Hristos, onoarea oamenilor nu va mai însemna nimic pentru tine.

Când umblăm în lumina curată a evangheliei slavei lui Hristos, vom fi neînțeleși, respinși și chemați cu tot felul de nume rele de către alții – mai ales de către creștinii religioși. Isus a fost chemat cu nume ca „un om nebun”, „un prieten al păcătoșilor”, „prințul demonilor” etc

Și tu vei fi numit cu asemenea apelative dacă ÎL urmezi pe Isus până la capăt. Dacă totuși cauți să faci pe plac oamenilor și să fii diplomat în vorbire, atunci vei evita acea ocară a lui Hristos. Dar aceasta va arăta că Satan ți-a orbit și ție ochii de la vederea slavei lui Hristos.

În 2Corinteni 3:15 spune că, dacă citești Cuvântul lui Dumnezeu potrivit literei, vei avea un văl peste ochi – un văl care te împiedică să vezi adevăratul înțeles al Scripturii și al slavei lui Hristos. Și atunci chiar dacă tu cauți să te supui poruncilor noului – legământ cum ar fi „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc etc.. te vei supune doar potrivit literei. Este posibil să te supui tuturor acestor porunci cu un spirit de

autoîndreptățire, fariseic – datorită vălului de peste ochi. Dar când te întorci către Domnul, vălul va fi înlăturat și vei vedea slava lui Hristos (versetul 16).

Este posibil să mergi la o adunare doar ca să auzi un mesaj și să nu te întâlnești cu Domnul. Dar nici un mesaj nu-ți poate rezolva problemele. Numai Isus poate să facă acest lucru. Mulți credincioși, de exemplu, care au auzit foarte multe despre ce înseamnă o căsnicie creștină adevărată, încă nu manifestă atitudini cristice față de partenerii lor de viață. De ce? Deoarece ei sunt preocupați de litera Scripturii. În acest caz e nevoie nu este să auzi mai multe mesaje, ci să vezi slava lui Hristos.

Când ești preocupat de Isus Însuși și nu doar de o activitate religioasă, sau de o vindecare ori experiențe emoționale (cum ar fi trântitul pe jos sau răsul sau dansul etc..) vei începe să devii spiritual.

Nici măcar neprihănirea nu este ceea ce avem nevoie, ci Isus Însuși. În 1Corinteni 1:30 ni se spune că „Hristos Isus ne-a fost făcut înțelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfințire și răscumpărare”. Nu faptul că El ne dă nouă înțelepciune. El Însuși este înțelepciunea noastră. El este sfințirea noastră, răscumpărarea noastră, vindecarea noastră, lucrarea noastră, totul nostru. Când Îl părăsim pe Hristos și suntem preocupați în schimb cu o anumită doctrină, atunci ne rătăcim.

Care este taina evlaviei (1Timotei 3:16). E doctrina venirii lui Hristos în trup? Nu, nu este. Taina evlaviei este Isus Însuși Care a venit în trup. Aceia care sunt preocupați cu această doctrină am descoperit că sunt cei mai mari farisei din creștinism. Dar aceia care sunt preocupați de Isus Însuși nu devin niciodată farisei.

Există o mare linie de divizare în creștinismul de astăzi: este trasată între aceia care sunt preocupați de litera Scripturii și aceia care sunt preocupați de spiritul ei – ori, cu alte cuvinte, între aceia care sunt interesați de doctrinele sfințeniei și aceia care sunt interesați de persoana lui Isus Însuși.

Cu cât credincioșii privesc mai mult la literă, cu atât mai mult va fi un văl peste ochii lor încât ei nu-L văd pe Domnul. Dumnezeu dorește ca noi să vedem lumina slavei Lui pe fața Domnului nostru Isus Hristos.

Să ne gândim la slava smereniei Lui. În Filipeni 2:8-11, citim că Dumnezeu a înălțat Numele lui Isus mai presus de orice nume, așa încât în Numele Lui, să se plece orice genunchi de oriunde.

Astăzi, fiecare demon trebuie să îngenuncheze înaintea Acestui Nume. De ce? Nu pentru că El este Fiul lui Dumnezeu sau pentru că El a trăit o viață sfântă. Ci pentru că El S-a smerit pe Sine Însuși.

Dacă nu te smerești și cauți cu toate acestea să folosești Numele lui Isus, nu vei face decât să încerci a-L folosi ca pe o formulă magică. Și nu va merge. Dar acela care se smerește și moare față de sine și folosește Numele lui Isus, va găsi putere în folosirea lui.

Când predici Cuvântul lui Dumnezeu în Numele lui Isus și nu ai înțeles de ce Dumnezeu a înălțat Numele Lui Isus mai presus de orice alt nume, nu vei avea puterea Duhului în spatele predicii tale. Poți predica același mesaj pe care-l predică o altă persoană sau pe care l-ai citit într-o carte. Dar nu va fi aceeași ungere peste predicarea ta. Un om poate predica pentru a obține slava lui proprie. Dar Duhul Sfânt nu va susține acel mesaj – și orice roadă rezultată din acea lucrare nu va dăinui pentru veșnicie.

Ați văzut slava smereniei lui Isus?

Orice facem ni se poruncește să facem în Numele lui Isus. Atunci noi trebuie să facem totul în același spirit ca al lui Isus, Care S-a smerit pe Sine Însuși și a devenit un rob și a murit.

În întreaga Sa viață pământească El a refuzat să fie altceva decât un slujitor. Aceasta este de asemenea și chemarea noastră. Noi suntem chemați să fim nu doar frați, dar totodată și slujitori unii altora.

De-am fi captivați de slava smereniei Lui! Atunci nu va mai fi nici un vâl peste ochii noștri, numai o ungere puternică, continuă.

Citim în 2Corinteni 3:13 că Moise își punea un vâl peste față, astfel încât oamenii să nu vadă slava pâlind. Și tu poți să-ți pui un vâl peste viața ta – ca să ascunzi slava pe care ai pierdut-o. Poate vrei ca alții să creadă că slava vieții tale interioare și a vieții tale de căsnicie este încă la fel ca înainte - chiar dacă astăzi nu este așa.

Dar Pavel spune: Am renunțat la toate aceste lucruri ascunse, rușinoase și „noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului”.

Citim în Numeri 6:23-25 că Dumnezeu i-a cerut lui Aaron să binecuvânteze copiii lui Israel astfel: „Domnul să facă să lumineze Fața lui peste tine.” Aceasta era cea mai mare binecuvântare pe care o puteau primi de la Domnul – strălucirea Lui peste ei cu slava Lui. Aceasta este cea mai mare binecuvântare pe care și noi o putem primi astăzi sub noul legământ.

Când soarele strălucește asupra lunii, aceasta reflectă lumina soarelui. Dar de îndată ce pământul se interpune între soare și lună, treptat luna devine invizibilă. La fel se întâmplă cu mulți credincioși. Lucrurile de pe pământ se interpun între ei și Domnul. Și curând ceea ce începuse ca o lună plină devine pătrar și în final luna dispare de tot!!

Singurul mod în care noi putem evita această pălire a slavei este fiind total sinceri și înlăturând orice vâl. A fi sincer nu înseamnă numai să ne mărturisim sincer păcatele. Nu. Înseamnă că trebuie să renunțăm la toată nesinceritatea și prefăcătoria.

Când oamenii aud pe cineva predicând adevăruri fantastice care nu sunt susținute de o viață smerită, sfântă, ei sunt îndepărtați de această evanghelie glorioasă.

Dacă porți o insignă care spune „ISUS SALVEAZĂ” și apoi îți pierzi cumpătul, trebuie să-ți schimbi insigna cu o alta care să scrie „ISUS NE SALVEAZĂ DE IAD DAR NU DE MÂNIE”. Fie așa, sau renunți la insignă. Atunci cel puțin Numele Domnului nu va fi necinsit.

Haideți să fim capturați de slava smereniei lui Isus. Nimeni nu l-a putut opri să fie robul tuturor. Oamenii au vrut ca El să fie rege, dar nu El i-a silit. Niciodată nu a vrut să aibă o reputație de mare om, de om recunoscut sau astfel de lucruri. El a venit să ne arate prin viața Lui cum este Dumnezeu. Acum aceasta este și chemarea noastră – să fim slujitori, să murim față de Sinele nostru și să arătăm altora cum este Dumnezeu.

Mai întâi de toate, trebuie să-i permitem Duhului Sfânt să ne arate slava lui Hristos. Apoi Duhul ne va face părtași ai slavei – din ce în ce mai mult.

CAPITOLUL 16

O INIMĂ CURATĂ ȘI O VIAȚĂ PURĂ

Manifestând Viața lui Dumnezeu

Domnul nostru a spus, în timp ce era în lume, că EL este lumina lumii (Ioan 9:5). După ce Isus a părăsit lumea, El ne-a predestinat pe noi să fim lumini în lume (Matei 5:16).

Lumina pe care Isus o aducea nu a era o doctrină sau o învățătură. Nu era nici măcar adevărul noului legământ. Viața Lui era lumina – o viață care a manifestat natura divină.

Noi folosim adesea expresia „Ne-am luminat asupra...”. Ne putem fâli cu faptul că am fost luminați cu privire la botezul în Duhul Sfânt, victoria asupra păcatului etc.. Dar lumina pe care e nevoie să o manifestăm este viața lui Isus.

De două ori în Noul Testament este scris că „nici un om nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu”.

Mai întâi a venit Isus și ni L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu (Ioan 1:18). Când Isus și-a pus mâinile peste un leproș, El a manifestat felul cum era Dumnezeu. Când El i-a alungat pe schimbătorii de bani din templu, din nou El a demonstrat cum era Dumnezeu. El le-a spus ucenicilor Săi că aceia care L-au văzut pe El L-au văzut pe Tatăl Lui. Dar acum Isus s-a suit la cer.

Acum dacă noi ne iubim unul pe celălalt, Dumnezeu locuiește în noi și oamenii vor putea să-L vadă pe Dumnezeu în biserică, așa cum L-au văzut în Isus (1Ioan 4:12).

Aceia care ne observă în biserică ar trebui să poată cunoaște cum este Hristos. Dacă n-am reușit să reflectăm această lumină – viața lui Isus – prin viețile noastre, atunci noi trebuie să recunoaștem că am eșuat în chemarea noastră fundamentală.

În mod individual, nici unul dintre noi nu poate reflecta lumina (viața) lui Dumnezeu în toate aspectele ei și în toată plinătatea ei. Dar împreună ca o biserică putem arăta mai departe altora înțelepciunea variată a lui Dumnezeu.

Numai pe măsură ce purtăm răstignirea lui Isus în trupurile noastre putem manifesta în același timp viața lui Isus. Într-un cămin, dacă amândoi soții sunt dispuși să moară față de viața adamică, ce pace va domni în acea casă!

Nu contează cât de greu suntem îndurerați, întristați, persecutați sau ispitiți, va trebui să avem capacitatea de a spune: „În noi lucrează moartea și în voi viața”. Aceasta este chemarea noastră.

Integritatea Inimii

În Geneza 20, citim că Regele Abimelec a luat-o pe soția lui Avraam să facă parte din haremul lui.

Totuși, în mod total neobișnuit, acel rege păgân a dormit în noaptea cu pricina fără ca măcar s-o atingă. Și Dumnezeu i-a vorbit într-un vis spunându-i că e un om mort deoarece luase soția altui bărbat. Abimelec l-a spus lui Dumnezeu cu îndrăzneală că el a luat-o „cu inimă curată”, căci Avraam însuși zisese că ea era sora lui. Dumnezeu a recunoscut că el a lucrat „cu inimă curată” și i-a spus că tocmai de aceea El l-a ferit să nu păcătuiască în acea noapte. Dacă Dumnezeu poate să-l facă pe un rege să meargă la culcare, ferindu-l astfel de păcat doar pentru că El a văzut integritate în inima lui, cu cât mai mult nu va putea El să ne protejeze pe noi sub noul legământ. Dar ceea ce caută El este integritatea inimii. Dacă un rege păgân poate avea o integritate a inimii într-o așa măsură încât chiar Dumnezeu a putut s-o recunoască, nu va fi greu nici pentru noi să fim la fel.

Haideți atunci să urmărim integritatea inimii. Tocmai fiindcă Dumnezeu nu vede aceasta în mulți credincioși El nu-i ține să nu cadă.

Încercări repetate

Dumnezeu l-a testat pe Avraam iar și iar și a fost găsit credincios de fiecare dată. După multe încercări în care Avraam a fost credincios, la cincizeci de ani de la prima chemare din Ur, Dumnezeu l-a testat iarăși cerându-i să-l aducă pe fiul său Isaac drept jertfă. Din nou el l-a ascultat cu toată inima pe Dumnezeu exact cum făcuse cu 50 de ani înainte.

Dumnezeu nu încetează a ne testa doar pentru că ne-am dovedit a fi credincioși pentru mai mulți ani. Numai acela care rabdă până la sfârșit în dragoste va fi salvat.

Dumnezeu ne poate testa când suntem respinși de frații noștri credincioși. Este scris despre Isus că „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11). Dacă suntem chemați să primim aceeași educație pe care Isus a primit-o pe pământ, atunci trebuie să trăim respingerea prin care a trecut El și să răspundem cu dragoste așa cum a făcut El.

Un tânăr care era dăruit cu Cuvântul, a descoperit că unul dintre bătrânii adunării locale (care era cu 20 de ani mai vârstnic) era invidios pe lucrarea lui și nu i-ar fi permis să predice, făcându-l să păstreze tăcerea în adunare. Acesta a fost testul respingerii lui.

Tânărul s-a supus autorității bătrânului fără să se revolte și a păstrat o relație bună cu el. Treizeci de ani mai târziu, când era deja un bărbat mai în vârstă, Dumnezeu l-a testat din nou în același aspect.

Dumnezeu a rânduit o situație unde iarăși nu i s-a permis să vorbească într-o adunare. Din nou el a stat tăcut în adunare, supunându-se bătrânilor fără nici o revoltă, păstrând relații bune cu ei – deși de această dată bătrânii erau cu 20 de ani mai tineri decât el!

Dumnezeu ne va testa pe noi toți până la sfârșitul vieții noastre.

Ascultând la Vocea Duhului

De multe ori în viață trebuie să luăm decizii și nu suntem foarte siguri ce trebuie să facem. Sunt multe aspecte față de care Scripturile păstrează tăcerea. În același timp, nu găsim întotdeauna un frate evlavios la care să putem merge pentru a ne sfătui.

Oricând ne justificăm acțiunile spunând că un anume frate evlavios a procedat astfel sau că ne-a îndemnat spre o decizie bună de luat, numai această justificare în sine dovedește că acțiunile respective le facem cu o conștiință rea.

Dumnezeu ni L-a dat pe Duhul Sfânt ca să ne ghideze pe fiecare în mod personal. De exemplu, o soră poate auzi îndemnul în adunare de a nu iubi lumea. Acela este un îndemn foarte general, care nu se referă la nimic specific. Noul Testament ne dă numai astfel de îndemnuri generale. Ce să facă atunci când trebuie să decidă dacă să poarte sau nu o haină scumpă, deosebită la o nuntă. Minteă îi poate aduce multe motive de ce ar trebui să poarte acea haină. Dar Duhul Sfânt va analiza motivele și îi va putea spune că se îmbracă astfel doar ca să fie ridicată în slăvi de rudele și prietenii ei lumești. Duhul va fi credincios în a-i spune adevărul. Dar El nu o va forța să-L asculte. Decizia finală va fi a sa.

Ungerea Duhului ne va învăța multe lucruri pe care nici un frate sau soră din biserică nu ni le-ar putea vreodată explica. Dar trebuie să fim atenți să ascultăm Duhul. Dacă continuăm să respingem acea voce, după o vreme El poate înceta să ne mai vorbească. Atunci vom aluneca și vom deveni lumești și carnali.

Supunerea față de autoritatea spirituală

Biserica nu se zidește prin cunoaștere (doctrină), ci prin înțelepciune (Proverbe 24:3).

Înțelepciunea va face un frate să se supună tuturor autorităților pe care Dumnezeu le-a pus asupra lui – fie acasă, în biserică sau în societate.

Isus S-a supus părinților pământești imperfecti (Iosif și Maria) în toți anii cât a fost în Nazaret – doar pentru că aceasta a fost ceea ce Tatăl Lui Ceresc dorea de la El.

Întrebarea care se pune nu era dacă Iosif și Maria erau perfecti, ci mai degrabă ce dorea Tatăl de la Isus. Fără îndoială că Iosif și Maria erau oameni temători de Dumnezeu. Dar noi nu trebuie să uităm că ei se aflau sub vechiul legământ, deci nu erau sub har și biruința asupra păcatului nu era posibilă. Trebuie să fi avut certuri în casa lor și de asemenea situații tensionate – la fel cum, chiar și în zilele noastre, au toate cuplurile care nu au intrat în noul

legământ. Cu toate acestea, Fiul perfect al lui Dumnezeu S-a supus celor doi oameni imperfecti. Primii lui pași au fost pași de supunere față de autorități imperfecte.

Acum, dacă dorim să mergem pe aceeași cale, și noi trebuie să fim dispuși să ne supunem oricărei autorități pe care Dumnezeu a pus-o deasupra noastră – oricât de imperfectă ar putea fi. De aceea noi învățăm copiii să asculte de părinții lor. Aceasta este prima poruncă pentru copii; și promisiunea lui Dumnezeu pentru toți aceia care se supun este că „le va merge bine”. Dumnezeu acordă o importanță mare supunerii față de autoritate. Deci, dacă vrem să le mergă bine copiilor noștri în viață, trebuie să-i învățăm supunerea.

În același fel, dacă noi dorim să ne mergă bine, și noi trebuie de asemenea să ne supunem autorităților imperfecte spiritual pe care Dumnezeu le-a pus deasupra noastră în biserică. Cu singuranță că superiorii care sunt deasupra noastră în Domnul nu sunt perfecți. Dar dacă suntem siguri că ne aflăm în biserica locală potrivită, atunci noi trebuie să ne supunem superiorilor numiți de Dumnezeu acolo. Dacă totuși nu ești sigur că biserica locală în care te afli în prezent este cea bună, atunci trebuie să-L întrebi pe Dumnezeu cu privire la ieșirea din ea.

Dar Dumnezeu nu va aproba niciodată revolta împotriva autorității. Noi nu trebuie să uităm că superiorii din bisericile noastre se luptă să păstreze o mărturie curată pentru Domnul. Categorie această NU este o sarcină ușoară. Este o sarcină ușoară pentru frații și surorile din biserică să vadă greșelile superiorilor lor și să-i critice și să se revolte împotriva lor.

Este ușor pentru aceia care nu au copii să găsească greșeli în modul în care alții își cresc copiii! Totuși aceia care sunt înțelepți vor tăcea, cunoscând cât este de greu să crești copiii în mod evlavios.

Este de asemenea bine pentru voi să vă gândiți în primul rând la următorul lucru: Te-a ales vreodată Dumnezeu să conduci undeva o biserică? Dacă Dumnezeu Însuși nu te-a considerat suficient de potrivit ca să exerciți putere spirituală undeva, de ce îi judeci pe alții cărora Dumnezeu le-a încredințat o responsabilitate spirituală atât de mare? Tu te revolți împotriva unșilor lui Dumnezeu. Acei bătrâni/ superiori pot fi imperfecti în multe aspecte. Cu toate acestea Dumnezeu i-a găsit a fi mai buni decât tine! Tocmai de aceea El i-a făcut pe ei bătrâni ai bisericii. Ei au fost aceia pe care Dumnezeu i-a ales primii în acel loc, mult înainte să sosești tu pe scenă. Poate că ești doar un rebel imatur, plin de idei minunate care n-au fost puse niciodată în practică. Dacă Dumnezeu nu ți-a dat harul să zidești nici măcar o biserică locală pentru El, atunci cel mai înțelept lucru este să te smerești sub autoritatea superiorilor și să taci.

Ar putea exista totuși probleme serioase cu bătrânii dintr-o biserică. În acest caz, ar trebui să vorbești cu un frate matur mai bătrân, din altă parte, care ar putea ajuta în problema ivită și nu să începi să-i lovești pe alții pe la spate în biserică. Dumnezeu nu poate să-i binecuvânteze niciodată pe aceia care

seamănă discordie sau care creează confuzie într-o biserică. Trebuie să învățăm să rămânem sub supunerea autorităților numite de Dumnezeu.

Exercitarea autorității spirituale

După cum e important să ne supunem în mod evlavios autorității spirituale, o importanță la fel de mare o are exercitarea autorității tot într-o manieră evlavioasă. Din nefericire, mulți bătrâni exercită autoritate religioasă asupra turmei lor, iar nu autoritate spirituală.

În pilda celor doi fii (din Luca 15:11-32), vedem limpede acest contrast în atitudinile tatălui, respectiv a fratelui mai mare față de fiul risipitor.

Când fiul risipitor s-a pocăit de modul său capricios de viață și s-a întors acasă, tatăl a alergat în întâmpinarea lui. Aceasta este o imagine a inimii lui Dumnezeu și a fraților mai vârstnici evlavioși față de păcătoșii pocăiți.

Când fiul mai mare a văzut modul în care tatăl lui l-a întâmpinat pe fratele său mai mic, a fost așa de supărat (o supărare venită din gelozie) încât el nici măcar n-a mai intrat în casă. Autoîndreptățirea lui a devenit evidentă în acțiunile și cuvintele lui. El nici măcar nu s-a referit la fratele său mai mic ca la propriul frate. El i-a spus tatălui: „Acest fiu al tău”. El îl disprețuia pe fratele lui și își imagina ce poate fi mai rău despre el spunând că a trăit cu prostituatele (fără să verifice dacă făcuse în realitate așa). Acel frate mai mare poate că respectase toate poruncile tatălui și a stat credincios în casa tatălui („biserica”). Dar inima lui era așa de împietrită și neevlavioasă! El era religios și nu spiritual. Era autoîndreptățit și fariseic. Și una dintre dovezile că astfel stăteau lucrurile a fost faptul că nu a putut împărtăși bucuria tatălui lui.

Fariseii au o neprihănire tristă, aspră – fără nici o bucurie a Duhului Sfânt. Biblia spune clar că neprihănirea împărăției lui Dumnezeu este „dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17).

Dar noi vedem că tatăl a ieșit să-l implore de asemenea și pe fiul său fariseic. Bătrânii evlavioși (ca tatăl din poveste) sunt buni, atât față de păcătoșii pocăiți, cât și față de farisei.

Toți bătrânii bisericilor au nevoie de o inimă așa de mare ca aceasta. Numai atunci vor putea exercita autoritate spirituală.

După cum e nevoie de timp îndelungat să construiești un zgârâie-nori, tot așa e nevoie de mult timp, efort, sudoare și lacrimi să zidești o biserică locală ca Trup al lui Hristos. Și la fel cum acel zgârâie-nori poate fi distrus de o bombă în câteva secunde, este la fel de ușor să critici munca pe care alții au făcut-o, mai ales dacă noi înșine nu am investit nici o sudoare sau lacrimă la zidirea acelei lucrări.

Atitudinile ascunse vor fi demascate

Dacă nu facem o lucrare profundă de curățire de toate păcatele din lăuntru
ființei noastre – în special de atitudinile greșite față de cei împotriva cărora
nutrim gânduri negative – asemenea atitudini ne vor distruge într-o zi, ca un
cancer intern

În Vechiul Testament, citim despre un om numit Șimei care era o rudă a
Regelui Saul. Când Saul a murit și David a ajuns regele Israelului, acest om a
ținut adânc în inimă ranchiună împotriva lui David. Nu era fericit că David
conducea poporul lui Dumnezeu, chiar dacă Dumnezeu Însuși îl unse pe
David ca rege. Invidia și nemulțumirea lui Șimei a rămas ascunsă în inima lui
pentru mult timp, până în ziua când Absalom s-a revoltat împotriva tatălui său
și David a trebuit să fugă din Ierusalim (2Samuel 16:5-14). Atunci ceea ce era
ascuns în inima lui Șimei a ieșit afară. Când David fugea să-și scape viața,
Șimei a venit la David și nu doar că l-a acuzat și l-a blestemat, numindu-l om al
sângelui pe care-L judecă Dumnezeu, dar de asemenea a aruncat cu pietre în
el. Numai când alții sunt în necaz, tot ceea ce este ascuns în inimile noastre
iese afară.

Dar David a fost îndurător și n-a ținut seama de blestemul lui Șimei. Mai
târziu, când Absalom a fost ucis și David s-a întors ca rege, lui Șimei i-a fost
frică și a alergat să-i ceară lui David iertare. Din nou David a fost îndurător și l-
a iertat promițându-i că nu-l va ucide.

Dar e evident că David nu s-a curățat pe sine însuși de amărăciunea interioară
împotriva lui Șimei. Chiar înainte să moară, i-a spus lui Solomon: „Iată, ai
lângă tine pe Șimei...El a rostit împotriva mea blesteme grele...și i-am jurat pe
Domnul, zicând: „Nu te voi omorî cu sabia”. Acum, tu să nu-l lași nepedepsit;
căci ești un om înțelept și știi cum trebuie să te porți cu el. Să-i cobori perii albi
însângerați în Locuința Morților”. Din ce știm, acestea au fost ultimele cuvinte
ale lui David, chiar înainte să-și dea ultima suflare (Vezi 1Împărați 2:8-10).
Astfel, el s-a răzbunat pe Șimei și a murit. Ce trist mod de a muri, după ce
fusesse un om al lui Dumnezeu atât de mulți ani.

Noi nu-l putem judeca pe David după standardele noastre, căci el a trăit sub
vechiul legământ. Chemarea noastră este mai înaltă în noul legământ. Acum,
nouă ni se poruncește să nu răspundem cu rău pentru rău, căci răzbunarea
este a Domnului (Romani 12:17-21).

De aceea e important să ne cercetăm inimile înaintea lui Dumnezeu ca să
vedem dacă în inimile noastre zace cumva și cea mai mică dorință de răzbunare
împotriva cuiva.

CAPITOLUL 17

CEI ȘAPTE STĂLPI AI ÎNȚELEPCIUNII

Marele contrast pe care-l vedem în paginile de sfârșit ale Apocalipsei este între Babilonul/ Prostituata (Apocalipsa 17,18) și Ierusalimul/ Mireasa lui Hristos (Apocalipsa 21 & 22).

Biblia spune că aceia care sunt prietenii lumii sunt „suflete adultere” (Iacov 4:4). În contrast, mireasa este formată din aceia care s-au separat de lume, păstrându-se curați și puri pentru Mirele lor Ceresc (Citiți 2Corinteni 11:1-3).

În Proverbe 8:1,27, Mirele este numit „Înțelepciunea”. Și apoi, în capitolul următor, Mirele este din nou numit „Înțelepciunea” (Proverbe 9:1), deoarece ea este una cu Mirele ei în toate și are Numele Lui („Înțelepciunea”) scris pe frunte – fiind biruitoare cum a fost Mirele ei (Vezi Apocalipsa 3:12,21 și 14:1).

În Proverbe capitolul 9, vedem Mireasa și Prostituata într-un contrast clar. În primele 12 versete ale capitolului, Mireasa îi cheamă pe toți proștii să se întoarcă de la căile lor proaste, să părăsească tovărășia păcătoasă (versetul 6) și să învețe frica de Domnul, care este începutul înțelepciunii (versetul 10).

În ultimele 6 versete ale acestui capitol, citim despre chemarea Prostituatei. Mulți răspund la chemarea prostituatei și sfârșesc în moarte spirituală (versetul 18).

Mirele (Înțelepciunea), citim aici, își zidește casa pe ȘAPTE STĂLPI. Acești șapte stâlpi sunt înșirați pentru noi în Iacov 3:17, biserica adevărată fiind zidită pe acești stâlpi. Pe baza lor putem identifica Mireasa lui Hristos oriunde:

1. Puritatea

Primul și cel mai important stâlp în biserica adevărată este puritatea. Acesta nu este un stâlp gol de o puritate doar exterioară. Nu. Este în întregime solid. Este puritatea inimii și crește adânc în inimă din sămânța fricii de Dumnezeu. Nu prin creiere deștepte, ci prin inimi curate se zidește adevărata biserică a lui Hristos. Nu putem zidi biserica dacă nu avem revelație spirituală despre Dumnezeu și căile Lui – și numai celor cu inima curată li se va permite să-L vadă pe Dumnezeu în inimile lor (Matei 5:8).

2. Pacea

Dreptatea și pacea merg întotdeauna împreună. Ele sunt perechi. Împărăția lui Dumnezeu este dreptate și pace (Romani 14:17). Adevărata înțelepciune nu este niciodată argumentativă sau certăreață. Nu se înverșunează. Menține relații armonioase cu toată lumea, atât cât este posibil. Este imposibil să te certți cu un om plin de înțelepciune cerească, căci un astfel de om este unul pașnic. Poate fi ferm și poate fi disprețuit de cei deschiși pentru compromisuri. Dar el este întotdeauna un pacifist. Isus le-a spus ucenicilor Săi că atunci când vor călători să predice evanghelia, să stea numai în casa „unui fiu al păcii” (Luca

10:5-7). Noi trebuie să fim oameni ai păcii dacă vrem să zidim casa lui Dumnezeu.

3. Blândețea

Mireasa lui Hristos este întotdeauna corectă în raport cu ceilalți, blândă, răbdătoare, tolerantă și curtenitoare. Nu este niciodată dură sau aspră, ci întotdeauna atentă cu sentimentele altora. Când biserica este susținută de acest stâlp, ne vine ușor să ne suportăm unii pe alții – chiar dacă unii sunt greu de înțeles sau lipsiți de rafinament în comportament. Începem să realizăm că problema nu este de fapt lipsa de rafinament a fratelui sau surorii noastre, ci nerăbdarea care locuiește în noi. Și ajungem astfel să luptăm cu inamicul real – viața Sinelui nostru – și nu cu frații sau surorile noastre.

4. Disponibilitatea renunțării la sine

Acela care nu poate primi mustrarea și povața, sau care simte că a trecut peste acest nivel, e ignorant în adevăratul sens al cuvântului, chiar dacă e vorba despre un bătrân al bisericii sau un bătrân de zile (Vezi Eclesiastul 4:13). În special în India, mulți oameni au ideea păgână că „oamenii mai bătrâni sunt mai înțelepți”. Poate fi adevărat în ceea ce privește lucrurile pământești dar categoric nu în privința chestiunilor spirituale. Isus nu a ales pe nici unul dintre oamenii vârstnici din sinagogi ca să fie apostolii Lui. El a ales bărbați tineri. Oamenilor mai vârstnici din biserică le vine deseori greu de acceptat povățuirea din partea unui frate mai tânăr, care poate fi chiar superiorul acelei biserici și de asemenea mult mai evlavios. Dar această atitudine se datorează mândriei lor. Aceia care sunt dispuși să primească sfaturi de îndreptare devin înțelepți (Proverbe 13:10). Așadar, acolo unde frații și surorile dintr-o biserică sunt doritori să primească îndemn și îndreptare, biserica respectivă se va zidi în glorie. Omul înțelept îi iubește pe aceia care îl îndeamnă cu credincioșie și le va căuta cu ardoare tovărășia. „Supuneți-vă unii altora” (Efeseni 5:21) sunt cuvintele scrise pe acest stâlp.

5. Plinătatea de îndurare și de roade bune

Mireasa lui Hristos este plină de milă – nu doar ocazional compătimitoare. Nu îi este deloc greu să ierte din inimă, liberă și bucuroasă. Nu-i judecă nici nu-i condamnă pe alții, ci mai degrabă manifestă compasiune față de ei la fel ca Mirele ei. Această milă nu este doar o atitudine mentală, ci una care își găsește expresia în roadele bune pe care le produce în acțiune. Ea face bine în toate modurile posibile, cât mai multor oameni, de fiecare dată când poate.

6. Statornicia

Un frate care are înțelepciune cerească va fi liber de toată strâmbătatea. El are o inimă integă, este neprefăcut, deschis și hotărât. Nu este duplicitar, ci puternic în credința lui în Dumnezeu, nu se uită la propria slăbiciune, ci la promisiunile lui Dumnezeu. Un astfel de frate știe că biruința asupra tuturor

păcatelor conștiente este posibilă aici și acum. Este o persoană demnă de nădejde – în care te poți încrede oricând că-și va ține cuvântul. Este statornică și de neclintit. N-o poți face să-și devieze convingerile sau să se compromită în vreun aspect. Este dreaptă și verticală ca o vergea.

7. Eliberare de fățarnicie

Mireasa are mai multă mulțumire spirituală în interior decât pot alții vedea la exterior. Viața sa ascunsă este mai bună decât reflectă opiniile altora cu privire la viața sa exterioară. Acest lucru este exact opusul „adulterei spirituale” sau „Prostituatei”, a cărei așa-numită spiritualitate este menită doar să primească onoarea oamenilor. Ceea ce are ea de fapt este „religiozitate” iar nu spiritualitate adevărată. Mireasa veghează la gândurile ei lăuntrice, la motivele și atitudinile ei mult mai mult decât la cuvintele și acțiunile ei exterioare. Ea tânjește după aprobarea lui Dumnezeu peste viața ei lăuntrică și nu-i pasă deloc de aprobarea oamenilor pentru viața sa exterioară. Prin acest test, fiecare dintre noi putem cunoaște dacă suntem parte a Miresei sau a Prostituatei.

Caută Înțelepciunea la Dumnezeu

Mireasa lui Hristos are sămânța înțelepciunii implantată în inima ei și va vedea dezvoltarea acestor trăsături an de an. Deși este încă departe de a fi perfectă, ea perseverează înainte și crește către perfecțiune. Dar acolo unde nu se găsesc deloc aceste caracteristici, e o aroganță din partea oricărei persoane sau așa-numite „biserici” să se considere pe sine parte a Miresei lui Hristos. Unde sunt dispute și gelozii și necurăție și necredință și mândrie, acolo cu siguranță este „Prostituata” iar nu Mireasa.

Biblia spune că înțelepciunea cerească poate fi dobândită numai dacă noi o căutăm ca pe o comoară ascunsă (Proverbe 2:4). Isus a spus că împărăția cerurilor este ca o comoară ascunsă într-un ogor pentru care, atunci când un om o descoperă, vinde tot ce are ca s-o dobândească (Matei 13:44). Numai aceia care părăsesc totul, care renunță la tot pentru Dumnezeu, care socotesc orice altceva pe pământ drept gunoi comparativ cu înțelepciunea cerească (așa cum a făcut Pavel – Filipeni 3: 8), sunt aceia care vor dobândi această înțelepciune și vor putea zidi cei șapte stâlpi. Și numai prin asemenea oameni va fi zidită biserica lui Isus Hristos.

Este ușor să acumulezi cunoștințe sau să fii un vorbitor elocvent. Dar aceste lucruri nu te vor face decât să devii un cărturar. Isus a spus că fiecare cărturar trebuie să devină un ucenic (Matei 13:52). Și pentru aceasta, cărturarul trebuie să renunțe la tot – inclusiv la viața sa academică și la dreptul de a-și alege propria cale (Luca 14:26,33). Numai făcând astfel va primi el comoara (viața și înțelepciunea cerească) pe care o dă Dumnezeu.

Atunci, cu timpul, va putea să dea și altora din comoara sa, din inima lui și nu din capul lui. El va fi capabil să împărtășească cu alții atât ceea ce este nou (înțelepciune proaspătă și revelații din Cuvânt) precum și ceea ce este vechi (adevăruri vechi, care sunt de altfel proaspete, ca mana care a fost ținută patruzeci de ani în chivot și care niciodată nu s-a stricat) (Matei 13:52).

Când vedem această chemare înaltă și standardul pe care-l așteaptă Dumnezeu de la noi, ne putem simți copleșiți. Și de aceea Duhul Sfânt ne dă totodată un cuvânt de încurajare în Iacov 1:5. Dacă ne lipsește această ÎNȚELEPCIUNE (și care dintre noi poate spune că nu are nevoie de mai multă înțelepciune?), ni se poruncește s-o cerem de la Dumnezeu. Domnul este Cel Care ne dă ÎNȚELEPCIUNEA (Proverbe 2:6). Dar trebuie s-o cerem cu credință. Dacă o cerem cu credință, vom primi cu siguranță acești șapte stâlpi în viața noastră și Casa lui Dumnezeu va fi zidită în noi și prin noi.

Cel care are urechi de auzit să audă.

CAPITOLUL 18

ADEVĂRATUL HAR AL LUI DUMNEZEU

„...să vă mărturisesc și să vă sfătuiesc că adevăratul har al lui Dumnezeu este acesta în care sunteți” (1 Petru 5:12).

Aici, la sfârșitul primei scrisori a lui Petru, el spune că tot ce a scris în scrisoarea lui este despre adevăratul har al lui Dumnezeu. În aceste zile, când harul fals este predicat așa de mult, este bine să mergem înapoi la 1Petru să vedem ce este de fapt ADEVĂRATUL har al lui Dumnezeu și ce înseamnă să rămânem tari în el.

Faptul că Petru folosește expresia „ADEVĂRATUL har al lui Dumnezeu” chiar în primul secol arată că, încă din acele zile, un har falsificat era proclamat de către agenții lui Satan, care „schimbau în desfrânare harul Dumnezeului nostru” (permisiunea de a păcătui) (Iuda 4).

Chiar de la început, Petru ne spune că toți credincioșii sunt „aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea Duhului, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos” și pentru asemenea credincioși el se roagă ca „harul și pacea lui Dumnezeu să le fie înmulțite!” (1Petru 1:2).

Dumnezeu ne-a ales ca să ne sfințească (să ne facă sfinți) și să ne conducă către ascultarea de Domnul Isus Hristos.

Iată unde este destinat să ne conducă harul adevărat al lui Hristos; și deci Petru se roagă ca cei care doresc aceasta în viețile lor să poată trăi harul lui Dumnezeu în cea mai deplină măsură.

Petru spune apoi că, „privitor la mântuirea aceasta, prorocii care au vorbit despre harul rânduit vouă, cercetau și căutau cu stăruință” (1Petru 1:10). Harul de care avem noi parte sub noul legământ nu a fost experimentat de nimeni din timpurile vechiului legământ. Chiar și prorocii n-au putut decât să vorbească despre acest har ca despre ceva care urma să vină în viitor. Ei înșiși nu l-au putut experimenta.

Apoi Petru îi îndeamnă pe toți credincioșii „să-și pună toată nădejdea în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos” (1Petru 1:13).

Când Hristos revine în slavă, noi vom trăi un har special care ne va transforma total în asemănarea Lui. De la începutul vieții noastre creștine, chiar până la sfârșit, lucrarea lui Dumnezeu în noi este una în întregime de har.

Petru vorbește de asemenea de primirea harului pentru o viață de căsnicie fericită: „Tot așa și voi, soților, locuiți cu ele potrivit cunoștinței, dând cinste femeii, ca fiind un vas mai slab, ca unele împreună moștenitoare cu voi a harului vieții, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie întrerupte” (1Petru 3:7).

Dumnezeu dorește ca perechile căsătorite să trăiască împreună în pace și armonie. Căminul lor trebuie să fie o insulă de pace într-o lume fărâmițată de certuri. Și pentru aceasta, e necesar har din abundență.

Petru continuă apoi să vorbească de darurile spirituale: „Ca niște buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit” (1 Petru 4:10).

Fiecare dar spiritual este menit a fi folosit numai pentru SLUJIREA altora, ca un mijloc de împărțire/ distribuire a harului adevărat al lui Dumnezeu către ei. Harul lui Dumnezeu este multilateral. De aceea Dumnezeu a ales oameni de origini diferite, cu personalități și temperamente diferite și i-a pus împreună în Trupul lui Hristos, astfel încât fiecare dintre ei să poată manifesta un anumit aspect unic al harului lui Dumnezeu prin viața și lucrarea lui/ ei.

Cel smerit primește har și revelație

„Tot așa și voi tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți, unii față de alții, să fiți împodobiți cu smerenie, pentru că Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5:5).

Aici Petru vorbește despre importanța învățării supunerii autorității spirituale încă din zilele tinereții noastre.

Dacă un tânăr este salvat la vârsta de 20 de ani, de obicei scopul lui Dumnezeu este ca el să aibă deja o lucrare eficientă pe la vârsta de 35 de ani. Dar, pentru ca acest lucru să fie dus la bun sfârșit, până la vârsta de 35 de ani, omul trebuie să învețe toate lecțiile importante de zdrobire și smerenie. Și acele lecții pot fi învățate numai dacă el se supune autorității spirituale. Numai așa poate primi har ca să-și exercite mai târziu autoritatea spirituală în casa și în biserica lui. Fără excepție, tinerii care nu se supun autorității spirituale sfârșesc prin a pierde lucrarea pe care Dumnezeu o planificase pentru ei.

Nu înseamnă însă că, odată ajunși la bătrânețe, nu mai este necesar să ne smerim!! Supunerea față de superiori trebuie învățată când suntem tineri. Însă, a-L urma pe Isus pe calea smereniei este ceva ce trebuie să continuăm să facem până în ziua morții noastre. Este singura cale de a menține starea de primire a harului până la sfârșitul vieții.

Cunoașterea Bibliei nu ne poate da har. Este un lucru uimitor că Domnul nostru a fost răstignit de iudeii zeloși care credeau în Biblie, și nu de romanii sau grecii păgâni, care nu aveau nici o cunoaștere a Dumnezeului Cel adevărat.

Liderii singurei religii adevărate de pe pământ din timpul lui Isus (Iudaismul) și învățații singurelor Scripturi adevărate (de la Geneza la Maleahi) au fost aceia care L-au numit pe Isus înșelător, eretic și prinț al demonilor. Acei cărturari și farisei erau inteligenți, credeau în Biblie, erau bine educați și arzători pentru adevărul Scripturilor. Cu toate acestea, ei erau total orbi din punct de vedere spiritual. Ei nu au primit har. De ce?

Răspunsul la această întrebare este important, pentru că istoria se repetă iar și iar în creștinism.

Chiar și astăzi, învățații pasionați ai Bibliei sunt total orbi față de adevăratul Isus al Scripturilor și față de adevăratul har al lui Dumnezeu. Asemenea fariseilor din vechime, ei sunt totodată incapabili să primească înțelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu (1Corinteni 2:7-10). În ambele situații, cauza este doar una singură: Sunt mândri și caută slava oamenilor.

Isus a spus fariseilor: „Cum puteți crede voi, care primiți slavă unul de la altul și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?” (Ioan 5:44).

Aceia care trăiesc în fața oamenilor, căutându-și propria slavă nu pot primi niciodată descoperirea adevăratei semnificații a Scripturilor, pentru că Dumnezeu îi orbește față de adevăr (Matei 11:25).

Dumnezeu a scris Scripturile într-un asemenea mod încât cel înțelept și inteligent nu va fi capabil să le înțeleagă, dacă nu se smerește. Acest lucru nu se poate spune despre nici o altă carte de pe pământ.

Nu există nici o carte în lume care să necesite umilința ca și calificare esențială pentru înțelegerea ei, cu excepția Bibliei.

Mintea naturală (indiferent de cât de isteță este) va considera revelația Duhului care vine de la un frate smerit drept o nebunie (1Corinteni 2:14). Pentru ca cineva să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu îi este necesar har.

Teologii mândri de astăzi proclamă multe interpretări diferite ale Scripturilor. Dar sunt total inconștienți de orbirea lor. Noi trebuie să ne smerim înaintea Feței lui Dumnezeu și să încetăm a căuta slava și aprobarea oamenilor. Atunci Dumnezeu ne va DESCOPERI ceea ce El ascunde de alții.

Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, dar El dă har celor smeriți.

Dacă suntem mândri, atunci chiar dacă toate doctrinele noastre sunt corecte, vom sfârși ca farisei, înșelați și orbi față de realitățile spirituale. Atunci nu vom fi cu nimic mai capabili să recunoaștem prorocii adevărați ai lui Dumnezeu din zilele noastre, decât fariseii care nu L-au putut recunoaște pe Isus, Adevăratul Proroc al Domnului din timpul lor.

Tot păcatul își are originea în MÂNDRIE și EGOISM. În același fel, toate virtuțile lui Hristos își au originea în SMERENIE și LEPĂDARE DE SINE. Cu cât ne smerim mai mult, cu atât mai mare va fi harul pe care-l primim de la Dumnezeu. Atunci vom trăi în biruință și vom manifesta caracterul lui Hristos din ce în ce mai mult în viețile noastre. Dacă cineva nu are biruință asupra păcatului, acest lucru arată limpede că nu s-a smerit – deoarece toți care se smeresc vor primi cu certitudine har (1Petru 5:6) și toți aceia care vin sub harul lui Dumnezeu vor obține cu siguranță biruința (Romani 6:14).

În creștinism există multe idei false despre smerenie. Dar acesta este testul prin care ne putem evalua pe noi înșine fără să dăm greș. Avem noi biruință asupra păcatului și se manifestă caracterul lui Hristos în noi într-o măsură din ce în ce mai mare?

Perfecțiune prin suferință

„Și Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțin timp, El Însuși vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți” (1Petru 5:10)

Aici, Dumnezeu este numit Dumnezeu ORICĂRUI HAR. El Își conduce poporul prin suferință ca El să poată să le împărtășească harul Lui și „să-i desăvârșească și să-i întărească”. Pavel a experimentat harul atotsuficient al lui Dumnezeu prin primirea unui țepuș în carne (2 Corinteni 12:7-10).

Prima scrisoare a lui Petru are de asemenea multe de spus despre suferință ca mijlocul prin care Dumnezeu Își împarte harul Său către noi.

Citim: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat un exemplu, ca SĂ CĂLCAȚI PE URMELE LUI....El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit viclenie. Deci, fiindcă Hristos a suferit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel care a suferit în trup, A SFÂRȘIT-O CU PĂCATUL” (1Petru 2:21,22, 4:1).

Aici, ni se spune foarte clar să urmăm exemplul lui Hristos Care a suferit pentru ca noi să putem în orice moment să nu păcătuim. Harul este menit să ne facă sfinți, după cum Cel care ne cheamă este sfânt: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1Petru 1:16).

Petru ne reamintește că, „dacă suferim în trup, o sfârșim cu păcatul și trăim timpul care ne mai rămâne după voia lui Dumnezeu” (1Petru 4:1,2).

„A suferi în trup” nu înseamnă îmbolnăvirea trupului, pentru că nimeni n-a încetat vreodată să mai păcătuiască ca urmare a unei boli. Nu înseamnă nici a fi bătut și învinețit de dragul lui Hristos, fiindcă nimeni nu a încetat să mai păcătuiască vreodată în acest mod. Se referă mai degrabă la respingerea dorințelor Sinelui, care sunt în opoziție cu voia lui Dumnezeu. Păcatul aduce o anumită plăcere. A suferi este opusul la a te bucura de acea plăcere. Dacă suntem dispuși să suferim în fiecare situație, atunci o putem sfârși cu păcatul.

Dumnezeu ne va ajuta dacă noi suntem dispuși. De fapt, El chiar lucrează să ne facă disponibili (Filipeni 2:12,13). Dar prea adesea ne împotrivim lucrărilor Lui. Tocmai de aceea noi rămânem învinși.

Hristos a suferit în trup și noi trebuie să ne înarmăm cu același gând. Isus a mers pe această cale de lepădării de sine toată viața Lui. El a venit pe pământ în trup și niciodată nu a făcut propria sa voie, ci a făcut întotdeauna voia Tatălui Său, indiferent de câtă suferință a presupus aceasta (Ioan 6:38).

Astfel, El n-a păcătuit niciodată. Acum, noi avem de asemenea oportunitatea de „a călca pe urmele Lui”, Cel Care „a sfârșit-o cu păcatul” (1 Petru 2:21,22).

Aceasta este evanghelia (vestea bună) a harului lui Dumnezeu.

În a doua sa scrisoare, Petru ne reamintește că vestea bună este că Dumnezeu, prin puterea Sa cerească, ne-a asigurat „TOT ce privește viața și evlavia” aici pe acest pământ (2Petru 1:3,4). Și dacă noi am primit o credință „la fel de prețioasă” (2Petru 1:1) ca a lui Petru, atunci vom primi același har pe care l-a primit el și vom fi părtași naturii lui Dumnezeu cum a fost și el

Atunci caracterul lui Hristos – „virtutea, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați și iubirea” - va fi al nostru într-o măsură mereu crescândă (2Petru 1:5-11), făcându-ne roditori și eliberându-ne de toată orbirea și de scurtimea vederii (versetele 8,9).

Oricine rămâne în Isus va produce MULTĂ ROADĂ (Ioan 15:5). Așadar, dacă aceste virtuți ale lui Hristos nu se manifestă în noi mereu crescând, înseamnă că nu am rămas în Isus și că nu trăim sub adevăratul har al lui Dumnezeu.

Harul ne face Una

Aceia care se smeresc primesc nu doar harul pentru biruință, dar de asemenea harul de a deveni una în relațiile lor. La fel cum am văzut mai devreme că soțul și soția pot primi har împreună, ca „moștenitori împreună a harului vieții”, chiar credincioșii pot primi de asemenea acel har care îi face să moștenitori împreună cu alți credincioși în Trupul lui Hristos.

Isus S-a rugat în ultima noapte a vieții lui pe pământ ca noi să putem fi UNA, CUM EL ȘI TATĂL SUNT UNA (Ioan 17:22). Și EL s-a rugat ca să trăim această unitate aici, în această viață (Ioan 17:21,23).

Nu este vorba despre o unitate a înțelegerii, ci o unitate a duhului. Datorită păcătoșeniei naturii noastre și a limitelor minții noastre care au fost pervertite de păcat, nu putem vedea în același fel orice chestiune aici pe pământ. Dar acest lucru n-are nimic de-a face cu unitatea noastră spirituală. În inimile noastre noi încă putem fi una.

Toată lipsa de unitate se datorează faptului că noi vrem să facem propria voie și nu voia Capului. Nu are nimic de-a face cu înțelegerea doctrinei. Are de-a face numai cu disponibilitatea noastră de a renunța la propria voie ca să facem doar voia Tatălui.

Isus a ascultat întotdeauna ceea ce a auzit de la Tatăl Său. Mâncarea Lui era supunerea față de voia Tatălui Său (Ioan 4:34).

Isus a fost una cu Tatăl. Prin adevăratul har al lui Dumnezeu și noi suntem chemați în această unitate.

Isus a biruit întotdeauna răul cu bine. Răul nu a avut nici o putere asupra Lui, pentru că El a căutat mereu să facă bine. La fel va fi și cu noi, dacă și noi, la rândul nostru, ascultăm cuvântul „biruiește răul prin bine” (Romani 12:21). Când alții ne urăsc și ne fac rău, noi putem înfrânge răul lor făcându-le bine. Aceasta este posibil când primim adevăratul har al lui Dumnezeu.

Atunci vom fi păziți, așa cum S-a rugat Isus, de la răul care este în lume (Ioan 17:16) și vom deveni una cu toți ceilalți care umblă pe aceeași cale.

Biserica pe care Isus o zidește este una care a primit har – adevăratul har al lui Dumnezeu – ca să fie zidită împreună în unitate, sub Hristos Capul. Numai o astfel de biserică va avea biruință peste porțile Locuinței Morților (Matei 16:18).

CAPITOLUL 19

ADEVĂRUL DESPRE VORBIREA ÎN LIMBI

„Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17).

Dumnezeu nu greșește niciodată, El niciodată nu se schimbă și El dă numai daruri perfecte. De aceea când, în ziua de Rusalii, a dat bisericii darul „vorbirii în limbaje necunoscute” („limbi”), El a știut exact ce a făcut. Darul „limbilor” a fost un dar perfect. Dumnezeu nu și-a schimbat gândul despre acest dar, pentru că El niciodată nu se schimbă.

Dumnezeu a știut ce controverse vor înconjura acest dar în secolul 20. Cu toate acestea, a considerat că biserica avea nevoie de acest dar ca să-și îplinească lucrarea.

Chiar și adevărurile majore ca Trinitatea, Dumnezeirea lui Hristos, Umanitatea lui Hristos și Persoana Duhului Sfânt au întâmpinat opoziții și s-au confruntat cu controverse în istoria creștinismului.

Deci n-ar trebui să ne surprindă dacă și darul „limbilor” a fost de asemenea unul controversat.

Întotdeauna este cel mai bine să ne alipim exact de ceea ce spune Scriptura despre toate problemele doctrinare. Haideți atunci să ne uităm, cu o minte neprejudiciată, la fiecare verset în parte din Biblie despre subiectul „vorbirii în limbi”:

Adevărul Nr. 1:

Marcu 16:17: [Isus a spus] „Și aceste semne vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate demoni; vor vorbi limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor face sănătoși”.

Isus a spus că unul din semnele care îi va însoți pe aceia „care vor crede” va fi vorbirea în limbi, alungarea demonilor și vindecarea bolnavilor. El nu a spus că TOATE aceste semne îl vor însoți pe FIECARE credincios. Dar El a spus că aceste semne vor fi găsite printre „aceia care au crezut”.

Deci nu e nevoie ca fiecare credincios să aibă toate aceste daruri. Și nici ca fiecare biserică să aibă toate aceste daruri. Dar ele vor fi găsite în biserica din întreaga lume luată ca întreg. Duhul Sfânt decide în mod suveran cui să dea darurile.

Adevărul Nr. 2:

Faptele Apostolilor 2:4,7,11: ”Și toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.....Toți

erau uimiți și se minunau zicând:„Îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu.””

Prima dată când credincioșii au fost umpluți cu Duhul Sfânt, ei TOȚI au vorbit în limbi. „Limbile” erau limbaje pe care alții le-au înțeles imediat. Deci nu era deloc nevoie de darul interpretării.

Observăm de asemenea, în versetul 4, că este vorba despre persoanele însele care au început să vorbească în limbi, iar nu despre Duhul Sfânt. Duhul nu le-a mișcat limbile. Duhul le-a dat doar exprimarea. De vorbit vorbeau ei înșiși.

În nici un dar Duhul Sfânt nu ne ia libertatea de alegere. De fapt, roada Duhului Sfânt este „autostăpânirea” (Galateni 5:23). Numai oamenii posedați de demon își pierd controlul. Acela care este umplut cu Duhul va avea mai mult control asupra lui însuși decât oricine altcineva.

„Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor” (1Corinteni 14:32).

Adevărul Nr. 3:

Faptele Apostolilor 10:46: „Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărint pe Dumnezeu”.

Aici, în casa lui Corneliu, toți care erau în casă au fost botezați în Duhul Sfânt, în același moment când s-au convertit la Hristos. Ei au vorbit în „limbi” preamărindu-L pe Dumnezeu (lăudându-L) – nu vorbind cu oamenii, cum s-a întâmplat în cazul zilei de Rusalii.

Adevărul Nr. 4:

Faptele Apostolilor 19:6: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei și vorbeau în limbi și proceau”.

Duhul Sfânt a venit peste credincioșii din Efes, când Pavel și-a pus mâinile peste ei. Aici, „limbile” par să însemne a proroci.

[Să notăm următoarele fapte din exemplele mai sus menționate în „Faptele Apostolilor”:

(a) În Faptele Apostolilor 2 ei au primit Duhul DUPĂ botezul în apă. În Faptele Apostolilor 10, ei au primit Duhul ÎNAINTEA botezului în apă.

(b) În Faptele Apostolilor 2 și 10 ei au primit Duhul FĂRĂ ca cineva să-și pună mâinile peste ei. În Faptele Apostolilor 10 ei au primit Duhul DUPĂ ce Pavel și-a pus mâinile peste ei.

(Aceasta dovedește că nu există un mod standard de primire a Duhului. Poate avea loc ori înainte, ori după botezul în apă și, de asemenea, cu sau fără punerea mâinilor).

(c) În Faptele Apostolilor 8:14-18, când ucenicii din Samaria au primit Duhul Sfânt, nu e nici o mențiune cum că ar fi vorbit în limbi. Dar Simon magicianul a văzut niște mărturii (nu ni se spune ce văzuse exact) care l-au făcut să dorească aceeași putere pe care o avea Petru.]

Adevărul Nr. 5:

1Corinteni 12:7,8,10: „Și fiecăruia i se dă manifestarea Duhului spre folosul tuturor. Căci unuia îi este dat, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; altuia, cuvânt de cunoaștere, datorită aceluiasi Duh....altuia felurite limbi; și altuia interpretarea limbilor.”

Darul limbilor este pentru „binele comun” – binele bisericii. Acest lucru a fost scris 25 de ani după ziua de Rusalii. Și darul limbilor era încă dat și atunci de Duhul tot „pentru binele comun”.

Adevărul Nr. 6:

1Corinteni 12:11: „Dar toate acestea le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum Îi place.”

Este probabil cea mai evidentă Scriptură care ne învață că Duhul Sfânt decide în mod suveran cui să dea fiecare dar în parte (inclusiv darul limbilor). Nu putem să-I dictăm noi cui și ce daruri ar trebui să dea.

Adevărul Nr. 7:

1Corinteni 12:28: „Și Dumnezeu a rânduit în biserică, întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi puteri miraculoase; apoi, daruri de vindecări, ajutorări, administrări, felurite limbi.”

Dumnezeu este Acela Care a rânduit darul limbilor în biserică – cu un anumit scop. Deci nu trebuie să ne împotrivim niciodată acestui dar, ca să nu fim găsiți că ne împotrivim lui Dumnezeu. Să ne amintim că El are mai multă înțelepciune decât noi.

Adevărul Nr. 8:

1Corinteni 12:30: „Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează?”

NU toți credincioșii vorbesc în limbi, după cum nu toți credincioșii au darurile vindecării. Deci, în mod evident, Dumnezeu NU consideră că „limbile” sunt un dar esențial pentru toți credincioșii – fie pentru sfințire sau pentru a fi eficient în lucrarea Lui. Dacă ar fi fost, El ar fi dat acest dar fiecăruia.

Adevărul Nr. 9:

1Corinteni 13:1: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător.”

Vorbirea în limbi fără dragoste este inutilă. Toată mândria acelor care vorbesc în limbi și tot „privitul de sus” la cei care nu vorbesc în limbi se datorează lipsei de dragoste. Asemenea credincioși ne iubitori care vorbesc în limbi sunt la fel de respingători pentru Dumnezeu cum este pentru noi un gong zgomotos.

Adevărul Nr. 10:

1Corinteni 13:8: „Dragostea nu piere niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși.”

Când vine desăvârșirea, la întoarcerea lui Hristos, nu va mai fi nevoie de vorbirea în limbi.

În ceruri, nu va mai fi deloc nevoie de „limbi” – tot așa cum nu va mai fi nevoie de cunoașterea Bibliei sau de prorocie.

Deci „limbile” sunt un dar temporar, necesar numai în condițiile imperfecte care predomină pe pământ.

Acest lucru explică de ce Isus n-a avut niciodată nevoie de darul limbilor. Pentru că mintea Lui era perfect pură și pentru că El traia tot timpul în părtășie perfectă cu Tatăl Lui

Adevărul Nr. 11:

1Corinteni 14:2: „Cine vorbește în limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege și, în duh, el spune taine.”

Darul limbilor menționat aici este evident diferit de cel manifestat în ziua Rusaliilor – căci acest dar NU „să vorbești oamenilor, ci lui Dumnezeu” și nimeni nu poate înțelege ce spune vorbitorul.

Adevărul Nr. 12:

1Corinteni 14:4: „Cine vorbește în limbă se zidește pe sine însuși; dar cine procește zidește biserica.”

Darul limbilor îl face capabil pe un credincios să se zidească spiritual.

Adevărul Nr. 13:

1Corinteni 14:5,6: „Aș dori ca toți să vorbiți în limbi, dar mai ales să prorociți. Dar cine procește este mai mare decât cine vorbește în limbi; afară numai dacă interpretează, pentru ca adunarea să primească zidire. Și acum, fraților, de ce folos v-aș fi eu, dacă aș veni la voi vorbind în limbi și cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?”

Pavel și-ar fi dorit ca TOȚI să vorbească în limbi. Acesta e un alt verset care arată clar că NU toți credincioșii vorbesc în limbi.

Dorința lui Pavel de aici este similară cu dorința lui ca TOȚI să fie celibatari cum a fost el (așa cum declara mai devreme în aceeași scrisoare - 1Corinteni 7:7).

Pavel a văzut unele avantaje în a fi celibatar. El a văzut de asemenea unele avantaje la vorbirea în limbi. Dar Pavel a recunoscut că, așa cum Dumnezeu este suveran în oferirea „darului de a fi celibatar” numai anumitor credincioși, tot atât de suveran este și în oferirea „darului limbilor” numai anumitor credincioși.

De aceea, e la fel de nebunesc să te aștepti ca toți credincioșii să vorbească în limbi, după cum este să te aștepti ca toți credincioșii să fie celibatari!!

În adunarea bisericii, este mult mai bine să prorocești (ceea ce înseamnă să vorbești Cuvântul lui Dumnezeu, „să vorbești oamenilor spre zidire, încurajare și mângâiere” - 1Corinteni 14:3). Dacă totuși o „limbă” este interpretată, atunci ea este egală unei prorocii.

Adevărul Nr. 14:

1Corinteni 14:9,13: „Dacă nu pronunțați un cuvânt de înțeles într-o anumită limbă, cum se va pricepe ce spuneți?..... De aceea, cine vorbește în limbă, să se roage să interpreteze.”

Vorbite într-o adunare a bisericii, „limbile” trebuie interpretate.

Adevărul Nr. 15:

1Corinteni 14:14: „Fiindcă, dacă mă rog într-o limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este atunci de făcut? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea.”

Când cineva se roagă în limbi, o altă persoană nu poate înțelege ce se roagă. Însă, Pavel crede totuși că ar trebui să se roage și să cânte „cu duhul” (în limbi), la fel de mult ca și cu mintea (în limba cunoscută).

Adevărul Nr. 16:

1Corinteni 14:18: „Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți.”

Pavel a fost recunoscător lui Dumnezeu pentru darul său. Ceea ce înseamnă că acest dar l-a ajutat.

Adevărul Nr. 17:

1Corinteni 14:19: „Dar în biserică doresc mai bine să spun cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte într-o altă limbă.”

În biserică, vorbirea într-o limbă cunoscută este întotdeauna cea mai bună vorbire.

Adevărul Nr. 18:

1Corinteni 14:22: „Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși.”

Limbile sunt un semn pentru necredincioși – cum a fost de Rusalii.

Adevărul Nr. 19:

1Corinteni 14:23: „Deci, dacă toată biserica s-ar strânge la un loc și toți ar vorbi în limbi, și ar intra oameni simpli sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?”

Este o nebunie ca toți să vorbească în limbi într-o adunare a bisericii – pentru că nici unul n-ar înțelege ce spun ceilalți. (Aceasta trebuie să se refere la oamenii care vorbesc în limbi în mod individual, și nu atunci când se roagă împreună – pentru că, în cel din urmă caz, noi nu ascultăm nici măcar rugăciunile celor care se roagă într-o limbă cunoscută.)

Adevărul Nr. 20:

1Corinteni 14:26, 27: „Atunci ce este de făcut, fraților? Când vă adunați laolaltă, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are un cuvânt pe limbă, are o interpretare: toate să se facă spre zidire. Dacă vreunul vorbește într-o limbă, să fie doi sau cel mult trei, fiecare la rând: și unul să interpreteze.”

Într-o adunare a bisericii nu trebuie să vorbească în limbi mai mult de două sau trei persoane, iar fiecare „limbă” trebuie să fie interpretată. „Interpretarea” NU este același lucru cu „traducerea”.

Traducerea este „cuvânt pentru cuvânt”. Interpretarea este „exprimarea gândului în propriile cuvinte”.

Adevărul Nr. 21:

1Corinteni 14:39: „Astfel, deci, fraților, râvniți după prorocie, fără să împiedicați vorbirea în limbi.”

Atunci aceasta este concluzia. Nu interziceți exercitarea darului limbilor. Dar dacă doriți un dar, căutați darul prorociei mai mult decât darul limbilor.

Adevărul și Contrafacerea

Există o oarecare taină cu privire la darul limbilor, după cum toți vor recunoaște – dacă sunt sinceri. Nu știm totul despre el. Cunoaștem doar în parte (1Corinteni 13:12).

Ca unul care am vorbit în limbi în ultimii 24 de ani, permiteți-mi să adaug câteva cuvinte cu privire la ceea ce înțeleg în prezent despre dar, din propria mea experiență.

Când o persoană vorbește în limbi, duhul lui (inima) vorbește în afară silabe (direct din inima lui către gura lui, ocolind mintea lui) și, drept urmare, el varsă înaintea lui Dumnezeu tot ce este în inima Lui – fie că este o abundență de bucurie sau o povară determinată de necaz sau descurajare. Astfel, inima lui este ușurată. În acest mod el este „zidit”.

Așa cum am văzut mai înainte în Faptele Apostolilor 2:4, când cineva vorbește în limbi, persoana însăși este cea care vorbește, iar nu Duhul Sfânt. Credinciosul însuși formează silabele la fel ca atunci când vorbește într-un limbaj cunoscut. Singura diferență este că acum el NU folosește un limbaj cunoscut pentru a se ruga, ci se concentrează pe Domnul, vorbește în afară silabele cu gura lui, direct din inima lui, ocolind mintea lui – știind că Dumnezeu înțelege tânjirile și presiunile din inima lui, chiar dacă el însuși nu poate înțelege ce spune.

O auto-despovărare ca aceasta în momente de presiune ajută un credincios, mai ales dacă mintea lui este prea obosită să se roage într-o limbă cunoscută. Poate că nu avem capacitatea de a explica cum lucrează aceasta, dar lucrează.

Să ne uităm acum la darul interpretării: Așa cum am văzut mai înainte, interpretarea este echivalentă prorociei. Deci acest dar va fi de obicei dat de către Duh același care are totodată și darul prorociei.

Într-o adunare a bisericii, dacă cineva vorbește într-o limbă, o altă persoană cu darul prorociei (de obicei unul dintre bătrâni), care umblă în lumina lui Dumnezeu, va găsi un gând care i se va întipări în mintea sa, dacă „limba” este cu adevărat de la Dumnezeu. Ea va spune în afară acest gând cu cuvintele ei proprii – căci nu este o traducere, ci o interpretare.

Dacă un alt bătrân (care de asemenea are darul interpretării) ar interpreta la rândul lui „limba”, interpretarea ar fi aceeași (deși formulată în cuvintele proprii acelui bătrân). Așa s-ar desfășura lucrurile în cazul în care ambii bătrâni sunt în părtășie desăvârșită cu Domnul.

Atâta timp cât nicio revelație de la Dumnezeu nu poate contrazice ceea ce este scris în Biblie, interpretarea va fi în acord cu Scriptura – la fel cum toate prorociile adevărate vor urma de asemenea Scripturile.

Unii care sunt sceptici față de darurile spirituale au pus această întrebare: Dacă o „limbă” care a fost interpretată într-o adunare, este copiată pe o casetă și i se cere altcuiva (cu darul interpretării), dintr-un alt loc, s-o interpreteze, va

fi oare această interpretare similară cu prima? Răspunsul este: Ar trebui să fie, dacă ambii interpreți au avut o înțelegere perfectă a înțelepciunii Domnului.

Dacă interpretarea este diferită în conținut (și nu doar în cuvinte), nu înseamnă decât că unul sau amândoi interpreții nu se află într-o părtașie perfectă cu Domnul încât să înțeleagă în mod perfect mintea Lui. Nu este un lucru ieșit din comun, deoarece niciun credincios din lume nu se află într-o astfel de părtașie perfectă cu Domnul încât să-I cunoască mintea în mod perfect.

Următorul exemplu va dovedi, dincolo de orice îndoială, acest fapt. Să presupunem că trebuie să vorbești într-o adunare și ai un mesaj anume pe inimă care simți că ar fi mesajul Domnului pentru acea întâlnire. Atunci, dacă tu nu poți ajunge la acea întâlnire și altcineva vorbește în locul tău, el ar trebui să ofere același mesaj pe care tu îl aveai pe inimă (chiar dacă el va fi oferit în propriile lui cuvinte). Dacă acel frate nu transmite același mesaj pe care l-ai avut tu pe inimă, asta ar arăta că unul dintre voi nu aveți o înțelegere perfectă a minții Domnului pentru acea întâlnire. Vedem deci cum pot credincioșii eșua la un astfel de test chiar și atunci când oferă un mesaj într-un limbaj cunoscut.

Tocmai de aceea Biblia ne spune să judecăm chiar și mesajul unui proroc (1Corinteni 14:29). În mod similar, noi trebuie să judecăm toate mesajele în „limbi” și „interpretările” lor. Ce trebuie să judecăm în astfel de cazuri? Doar un lucru:

Dacă duhul nostru mărturisește că exprimarea (prorocia, limbile sau interpretarea) a fost Scripturală (și de la Domnul) sau nu.

Suntem avertizați (în 1Ioan 4:1) să nu credem orice duh, ci „să cercetăm duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu”. Deci, de fiecare dată când auzim „limbi” sau interpretări în public, trebuie să le testăm în duhul nostru. Multe dintre „exprimările supranaturale” pe care le auzim pot să nu fie de la Dumnezeu. Trebuie să respingem întotdeauna o prorocie (sau o parte din ea), o „limbă” sau o interpretare dacă ne simțim tulburați din vreun motiv în duhurile noastre.

Tocmai acceptarea indiscutabilă a oricărui lucru supranatural și anormal a adus o imensă confuzie în creștinismul din acest secol – și implicit o imensă dezonorare a Numelui Domnului.

Să remarcăm următoarele fapte în toate exemplele vorbirii în limbi din „Faptele Apostolilor”:

- (a) În fiecare caz, vorbirea în limbi a fost spontană;
- (b) În fiecare caz, TOȚI au vorbit în limbi – nu a fost nici o excepție;
- (c) În fiecare caz, nu a fost nicio pregătire, îndemnare sau instruire date cu privire la cum să se vorbească în limbi.

Totuși, astăzi, în majoritatea locurilor, NICIUNA dintre caracteristicile de mai sus nu se mai regăsesc. Numai acolo unde darul în limbi este în mod spontan primit fără nici o pregătire, mai putem concluziona că AR PUTEA FI autentic.

Din toată „vorbirea în limbi” pe care eu am auzit-o, duhul meu a purtat în el mărturia că ar fi autentică numai în cazul unui mic procent. Despre cealaltă majoritate am simțit că a fost doar o încercare de imitare a darului – fie pentru acceptarea într-un grup sau pentru impresionarea celorlalți. Un mic procent s-ar putea să fi fost chiar de origine demonică. Observațiile mele se bazează pe roada și pe rezultatele pe care le-am văzut în viețile multor oameni din țara mea. Vorbirea și cântarea în limbi par să fie adeseori o formă de „exhibiționism” în multe biserici – iar exhibiționismul este caracteristic copilașilor.

Este un fapt bine stabilit în acest timp prezent că exploatarea maximă a credincioșilor pentru câștigul financiar este practică de acei predicatori și pastori care pretind „a vorbi în limbi”.

Majoritatea cultelor din secolul 20 de asemenea s-au dezvoltat din grupurile vorbirii – în – limbi.

Ca urmare, sfatul meu pentru toți credincioșii este: „Evitați bisericile care se bazează pe darurile limbilor și a vindecărilor – deoarece multe dintre ele merg către extreme periculoase și, de obicei, nu au lideri duhovnicești. Căutați în schimb părtașia cu o biserică ce pune accentul pe sfințenie și pe formarea de ucenici în primul rând, care acceptă darul autentic al limbilor și care nu lăcomește la banii voștri și nici nu caută să vă controleze viața.

Permiteți-mi totodată să subliniez că noi avem nevoie să ne folosim mintea (înnoită de Duhul Sfânt) dacă vrem să înțelegem voia lui Dumnezeu și Cuvântul Lui în mod corect (Romani 12:2). Mulți credincioși tind să-și desconsidere mintea. Mintea noastră trebuie să fie ca o soție. Ea nu trebuie să fie capul casei. Dar nici nu trebuie omorâtă!! Isus este soțul și capul nostru. Mintea noastră trebuie să fie supusă Lui prin inima noastră.

Pe scurt, iată o fărâșă de sfat sănătos privind „limbile”:

„Dacă Dumnezeu îți dă darul limbilor, primește-l și practică-l. Vorbește în afară silabele din inima ta către Dumnezeu, când ești singur cu El – oriunde – și mai ales când inima ta este sub povară (prin descurajare) sau când se revarsă de bucurie. Dacă nu ai darul, nu te îngrijora. Fii însă deschis mereu față de Domnul ca să-l primești. Nu fii împotriva lui și nu fii disperat să-l primești. Dumnezeu ți-l va da dacă El dorește să-l ai, fără nici o disperare din partea ta. În același timp, nu crede că tot ce vezi și auzi în creștinism este inspirat de Duhul Sfânt. Testează totul. Folosește-ți facultățile de discernământ date de Dumnezeu. Dacă nu ai darul limbilor, nu te considera inferior acelora care-l au. Și dacă ai darul, nu-ți imagina că el te face spiritual sau superior față de aceia care nu-l au. (Atât Pavel cât și creștinii corinteni vorbeau în limbi. Dar Pavel a fost un gigant spiritual, în timp ce corintenii erau carnali!!)”

Ce este absolut esențial

Pentru noi toți este absolut esențial este SĂ FIM ÎNVEȘTIȚI CU PUTEREA DUHULUI SFÂNT. Dovada botezului în Duhul Sfânt este PUTEREA, iar nu vorbirea în limbi (Faptele Apostolilor 1:8).

Duhul Sfânt se primește PRIN CREDINȚĂ (Ioan 7:37-39), la fel cum primim iertarea păcatelor noastre – numai pe bazele meritului lui Hristos, iar nu pe baza propriului merit. Nu primim DARUL Duhului postind sau rugându-ne sau prin vreun efort. El este un DAR (Faptele Apostolilor 2:38).

Cerem și primim – imediat prin credință – și mergem înainte crezând promisiunea lui Dumnezeu că El dă Duhul Sfânt aceluia care I-L cer mai repede decât orice tată pământesc care ar da mâncare unui fiu înfometat (Luca 11:13). Dacă suntem nesiguri cu privire la primirea Duhului, putem să-I cerem lui Dumnezeu să ne dea o convingere. El nu ne va refuza o astfel de asigurare.

Dar noi avem nevoie să fim umpluți cu Duhul Sfânt în mod continuu (pentru că suntem vase neetanșe – Efeseni 5:18) tot așa cum avem nevoie să fim iertați în mod continuu (pentru că noi păcătuim – adesea fără să știm Matei 6:12).

Dedicarea inimii noastre lui Hristos este MULT MAI IMPORTANTĂ decât vorbirea în limbi. „Mă iubești tu pe Mine mai mult decât orice altceva?” a fost întrebarea Domnului nostru pusă lui Petru, înaintea însărcinării pentru Lucrarea Sa. Prin urmare, certurile despre „vorbirea în limbi” sunt o diversiune înscenată de Satan ca să-i abată pe credincioși de la dedicarea totală față de Hristos.

Cei mai mari creștini din lume au fost aceia care L-au iubit pe Domnul Isus în mod suprem – fie că au vorbit sau nu în limbi. Unii ca Petru, Iacov, Ioan și Pavel au vorbit în limbi. Alții ca John Wesley, Charles Finney, D.L.Moody, A.B.Simpson, William Booth, C.T.Studd și Watchman Nee n-au vorbit niciodată în limbi (din câte știm noi). Dar ei TOȚI au primit botezul în Duhul Sfânt, ei TOȚI L-au iubit pe Domnul cu toată inima lor și ei TOȚI au mers pe calea crucii. Aceste adevăruri au fost centrale în viețile lor. Alte lucruri au fost secundare.

Haideți să le urmăm exemplul și nu vom greși drumul.
Cine are urechi de auzit să audă.

CAPITOLUL 20

ȘIBOLEȚI PRINTRE CREDINCIOȘI

În zilele judecătorilor lui Israel, galaadiții au inventat o metodă unică de testare a celor care aparțineau sau nu taberei lor. Îi cereau fiecărui bărbat să pronunțe cuvântul „Șiboleț”. Dușmanii lor, efraimiții, pronunțau „Siboleț” și era suficient ca să-și pecetluiască soarta. 42,000 de israeliți au fost uciși de către frații lor deoarece n-au pronunțat o silabă în mod corect (Judecători 12:6)!!!

În timpul ultimelor 20 de secole, diverse grupuri creștine au inventat „Șiboleții” lor proprii, ca să-i separe pe aceia care aparțineau grupului lor de cei care nu aparțineau. Toți aceia care nu pot „pronunța” Șiboleții (terminologia teologică acceptabilă a grupului) în mod corect sunt uciși – cu sabia (în Evul mediu) și cu limba (în aceste zile mai civilizate).

În aceste timpuri, credincioșii buni au fost distruși psihologic și prin șantaj, doar pentru că n-au putut pronunța Șibolețul acceptabil al unui grup și au fost prea slabi ca să reziste puterii emoționale a liderilor grupului.

Nu prin folosirea sau nefolosirea unei fraze particulare identificăm noi dacă oamenii au sau nu doctrina corectă.

Să considerăm expresia „omorârea lui Isus” (2 Corinteni 4:10). Expresia aceasta nu este neapărat singurul mod de exprimare a adevărului pe care-l reprezintă. Isus îl exprimă ca „purtarea crucii în fiecare zi” (Luca 9:23).

Noi toți suntem în pericolul de a deveni mai degrabă scalvii unei terminologii particulare, decât să devenim robi ai lui Hristos.

Ce-ai crede despre un apostol care nici măcar o dată n-a vorbit de „purtarea zilnică a crucii” în nici una din scrierile lui? L-ai acuza de ignorarea centralității crucii? Dacă da, va trebui să-i acuzi pe Petru, Ioan, Iacov și Iuda de o asemenea abatere, deoarece ei n-au folosit niciodată această expresie în scrierile lor.

Pavel însuși vorbește o singură dată despre „omorârea lui Isus” în toate scrisorile pe care le-a scris. Să fie oare pentru că Pavel n-a pus accentul pe centralitatea crucii în lucrarea lui? Ar fi o blasfemie să gândim așa – pentru că Duhul Sfânt a fost Acela Care i-a inspirat lui Pavel toate scrisorile din Scriptură!

Desigur că Ioan, la rândul lui, și-a purtat crucea în fiecare zi. Dar când vorbește despre viața creștină, în prima lui scrisoare, el vorbește despre ea într-un mod pozitiv – ca împărtășire din și manifestare a vieții veșnice – viața lui Isus. „Vă vestim viața veșnică”, spune el, „care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată” (1Ioan 1:2).

Viața veșnică – viața lui Isus – este tema tuturor scrisorilor și, de fapt, a întregului Nou Testament. Și aceasta este ceea ce noi trebuie să vestim în fiecare adunare a bisericii.

Nu trebuie să folosim logica umană când ajungem la Scripturi. O asemenea logică este foarte bună pentru matematică, dar nu pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

Când vine vorba de Cuvântul lui Dumnezeu, cel mai bine este să lăsăm deoparte argumentele inteligente ale rațiunii umane și să acceptăm Scriptura exact așa cum este scrisă. Dumnezeu ne-a dat în Cuvântul Lui revelația Sa perfectă.

Și dacă Scripturile Noului Testament vorbesc despre „viața veșnică”, și noi trebuie să vorbim despre aceasta.

Să ne amintim că Isus, „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea” (Evrei 12:2). El nu S-a bucurat de cruce. El a suferit-o. Și El a suferit-o datorită bucuriei care-I stătea înainte– bucuria părtășiei cu Tatăl, în a cărei prezență este viață și bucurii nemăsurate (Psalmul 16:11).

Tatăl locuia în Cel Mai Sfânt Loc (al templului Vechiului Testament) și singura cale în acel loc era prin perdeaua despăcată (simbolizând carnea răstignită).

Isus a murit zilnic față de voia Sa proprie și astfel a trăit în părtășie cu Tatăl. Dar Isus nu S-a concentrat pe răstignirea voii Lui. Scopul Său era părtășia cu Tatăl. Scopul Său era viața, nu moartea.

Și scopul nostru de asemenea trebuie să fie VIAȚA – același ca al lui Isus. Noi nu urmăm calea crucii. Aceasta ar însemna urmărirea unei tehnici! Noi Îl urmăm pe Isus – Care a mers pe calea crucii. Alergăm cursa, nu privind la o doctrină, nici măcar la o cale, ci la o Persoană – ISUS ÎNSUȘI (Evrei 12:2).

Oamenii care gândesc și vorbesc întotdeauna despre „Moartea față de Sine” tind să devină negativiști în multe feluri și sfârșesc fiind negativiști și față de alte ființe umane. Am văzut numeroase exemple de acest fel.

Înseamnă aceasta că n-ar mai trebui să predicăm despre purtarea crucii? Nu. Dar adevărul despre purtarea crucii nu e nevoie să fie vestit folosind exact această expresie de fiecare dată. Litera ucide. Duhul este cel care dă viața.

Mesajul unui frate poate conține spiritul crucii (așa cum îl conține Noul Testament), chiar dacă el nu folosește acea expresie (litera) nici măcar o dată în mesajul său. Dacă suntem duhovnicești, vom asculta duhul lui – și nu doar cuvintele lui. Ar fi total greșit să-ți imaginezi că un frate n-a înțeles centralitatea crucii doar pentru că el nu folosește „Șibolețul” tău specific.

Apostolii n-au urmat o carte de reguli („pomul cunoștinței binelui și răului”) ca să decidă ce expresii să folosească și ce expresii să nu folosească, în timp ce scriau Scriptura. Ei au vorbit din belșugul inimilor lor și din viețile lor și au exprimat adevărurile spirituale cu cuvintele care le-au venit în mod natural. Duhul Sfânt nu le-a turnat la toți într-un tipar făcându-i să folosească aceleași expresii și fraze.

„Vântul suflă încotro vreaTot așa este cu oricine este născut din Duhul” (fiecare copil al lui Dumnezeu) (Ioan 3:8).

Robia vine din respectarea regulilor și reglementărilor umane. Apostolii au fost liberi să exprime chiar și adevărul Cereșc în propriul limbaj. Numai sectanții își constrâng adepții să folosească aceleași expresii folosite de liderii lor. Acest lucru îi face pe sectanți să devină ca roboții programați care nu au nici un contact individual cu Dumnezeu și nici o îndrăzneală să folosească limbajul care le vine în mod natural. Ei își imită liderii orbește și muțește.

Trebuie bineînțeles să evităm expresiile ne-Scripturale care sunt comune în creștinism. De asemenea trebuie să fim atenți să nu folosim expresii Biblice în mod neserios.

Unii credincioși vorbesc despre „spintecarea perdelei” astăzi, fără să realizeze că Hristos a rupt deja perdeaua o dată pentru totdeauna. Nu trebuie să mai fie ruptă din nou astăzi!!

Alții vorbesc despre „condamnarea păcatului în firea lor”, nerealizând că Dumnezeu a condamnat deja păcatul în firea păcătoasă o dată pentru totdeauna (Romani 8:3).

O asemenea folosire neglijentă a Scripturii se datorează adeseori unei dorințe de a folosi același „Șiboleț” pe care liderii unui grup îl folosesc.

Bătrânii unei biserici nu trebuie să insite niciodată ca alții să folosească numai expresiile pe care ei înșiși le folosesc. Fiecare trebuie lăsat liber să exprime viața lui Hristos în el însuși, în cuvintele Scripturale pe care se simte liber să le folosească.

Noi nu trebuie să imităm în mod servil expresiile favorite regăsite în grupul nostru, doar pentru a fi acceptați de ceilalți. Trebuie urmărită puterea evlaviei, nu forma.

Haideți să fim de asemenea conștienți că ne îndreptăm către o extremă fanatică când ne imaginăm că un frate aparține Miresei lui Hristos numai dacă se alătură grupului nostru și folosește Șiboleții noștri!!! Opiniile oamenilor sunt potrivite numai pentru coșul de gunoi! Să-I permitem lui Hristos să-Și aleagă propria Mireasă, fără să ne interpunem noi în treburile Lui, încercând să-I alegem noi o Mireasă!!

În Scriptură suntem avertizați să nu ne implicăm niciodată în „certuri de cuvinte” (1Timotei 6:4). Deci, trebuie să avem grijă să nu folosim Șiboleții noștri preferați ca să-i evaluăm pe alții, să-i judecăm sau să-i condamnăm.

„Dumnezeu să fie găsit adevărat (*și Cuvântul Lui*) și orice om (oricât de evlavios ar fi) să fie găsit mincinos” (Romani 3:4).

Dacă oamenii nu vorbesc potrivit Cuvântului Lui Dumnezeu, acest lucru se datorează faptului că ei nu au lumină (Isaia 8:20).

CAPITOLUL 21

A ÎNȚELEGE ADEVĂRUL CU ACURATEȚE

Ni se poruncește în Scripturi să fim foarte atenți atât cu noi înșine cât și cu învățătura noastră, pentru că numai făcând așa ne putem asigura mântuirea, a noastră și a celor cărora le predicăm (1Timotei 4:16).

Viața și doctrina noastră sunt ca două picioare care asigură stabilitatea vieții creștine. Ambele picioare trebuie să fie la fel de lungi, ca la orice ființă umană normală. În general, majoritatea credincioșilor pe care-i întâlnim în creștinism pun un accent mai mare pe unul sau altul dintre aceste două „picioare”.

Când vine vorba de doctrină, ni se poruncește „să împărțim drept Cuvântul adevărului” (2Timotei 2:15). Mulți sunt neatenți în studiul asupra Scripturilor și de aceea sunt așa de instabili în propria înțelegere asupra doctrinei.

Adevărul lui Dumnezeu este ca trupul uman. E perfect numai când fiecare parte se regăsește la mărimea ei corectă. Nu toate adevărurile din Scriptură sunt importante în mod egal. Să dăm doar un exemplu: A vorbi în limbi nu este la fel de important cu iubirea altor credincioși. Dacă vreo dogmă este supraaccentuată în detrimentul alteia, atunci adevărul pe care noi îl proclamăm va fi la fel de urât ca un trup cu un ochi sau cu o ureche de mărime exagerată! Pe lângă asta, o astfel de exagerare ne va face să devenim totodată eretici în credințele noastre. De aceea este important să folosim adevărul lui Dumnezeu cu acuratețe.

Ar fi simplu dacă am putea spune pur și simplu că noi credem adevărul așa cum se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu (în cele 66 cărți care compun Biblia). Acesta este adevărul. Dar atâta timp cât Cuvântul lui Dumnezeu a fost sucit și pervertit prin viclenia lui Satan și a oamenilor, devine necesară amplificarea și explicarea a ceea ce Biblia învață cu exactitate.

Cuvântul lui Dumnezeu, spre deosebire de matematică și știință, nu poate fi înțeles doar printr-un simplu studiu intelectual, în afara revelației Duhului Sfânt. Această revelație, a spus Isus, este dată numai pruncilor (celor smeriți), iar nu intelectualilor mândri (Matei 11:25). Tocmai de aceea învățătorii Bibliei din timpul lui Isus nu puteau înțelege învățătura Lui. Majoritatea învățătorilor Bibliei de astăzi se află de asemenea în aceeași barcă – și din aceeași cauză!

În același timp, noi trebuie să ne folosim și mintea, întrucât ni se poruncește „la minte fiți oameni mari” (1Corinteni 14:20).

Deci numai o minte care este total supusă Duhului Sfânt poate înțelege corect Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu dorește ca toți copiii Lui să fie complet liberi, în orice fel. Dar mulți credincioși sunt în robia multor obiceiuri și tradiții umane păcătoase. Una dintre cauzele acestei robii este că citesc Cuvântul lui Dumnezeu în mod neglijent.

Cu cât suntem mai preocupați să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult adevărul ne va face liberi în fiecare domeniu al vieții noastre (Vezi Ioan 8:32).

Majoritatea credincioșilor sunt foarte grijulii când vine vorba de investirea propriilor bani. Dar sunt foarte neglijenți când e să studieze Scripturile. Acest fapt arată că ei valorizează mai mult banii decât pe Dumnezeu. În mod evident, credincioșii de acest fel se vor rătăci în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu.

Ni se spune limpede că toată Scriptura ne-a fost dată ca să ne facă „desvârșiți” (2Timotei 3:16,17). Deci, am putea spune că aceia care nu sunt interesați de perfecțiunea creștină nu vor fi capabili să înțeleagă corect nici Cuvântul lui Dumnezeu (vezi de asemenea Ioan 7:17).

Frica de Domnul este începutul înțelepciunii; și Dumnezeu Își descoperă tainele numai acelor care se tem de El (Psalmul 25:14).

Adevărul cu privire la Dumnezeu

Biblia ne învață că Dumnezeu este UNUL și, de asemenea, că există trei Persoane în acest Dumnezeu Unul.

Având în vedere că numerele aparțin lumii materiale și că Dumnezeu este Spirit, mintea noastră limitată nu poate pătrunde în întregime acest adevăr, așa cum o ceșcuță nu poate cuprinde apa dintr-un ocean.

Un câine nu poate pricepe tabla înmulțirii – cum se face că trei de unu când sunt înmulțiți între ei pot rămâne tot unul: $1 \times 1 \times 1 = 1$. Nici noi nu putem înțelege cum Dumnezeu poate fi Trei Persoane și cu toate acestea UN Dumnezeu. Un câine poate înțelege numai pe un alt câine. El nu poate înțelege pe deplin un om. În același fel, un dumnezeu care ar putea fi explicat și înțeles de rațiunea noastră omenească n-ar fi decât un alt om exact ca noi înșine. Chiar faptul că Dumnezeul Bibliei transcende gândirea noastră este dovada clară că acesta este sigur adevărul.

Adevărul Trinității este clar de la primul verset din Biblie, unde cuvântul pentru „Dumnezeu” în ebraică este la plural– „Elohim”. Vedem de asemenea acest lucru în folosirea cuvintelor „Noi” și „Noastră” în Geneza 1:26. Lumina este focalizată și mai clar la botezul lui Isus, unde Tatăl (vocea din cer), Fiul (Isus Hristos) și Duhul Sfânt (sub forma unui porumbel) sunt toți toți prezenți (Matei 3:16,17).

Aceia care spun că Isus Însuși este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu pot explica cum a putut El face voia Tatălui Său pe pământ, refuzându-Și în același timp propria Sa voie (Ioan 6:38). Unitarienii care cred că Dumnezeu este doar O Persoană, și care, în consecință, botează în Numele lui „Isus doar”, neagă de fapt că Isus a venit ca Om.

Biblia spune că acela care are învățătura corectă Îl are și pe Tatăl și pe Fiul, și că aceia care Îl resping ori pe Tatăl, ori pe Fiul au spiritul lui Antihrist (2Ioan 9; 1Ioan 2:22).

În botezul creștin, Isus ne-a poruncit în mod precis că noi trebuie să botezăm în numele întreit al Tatăl, al Fiului și al Duhului Sfânt (Matei 28:19), Fiul fiind identificat drept Domnul Isus Hristos (Faptele Apostolilor 2:38).

Adevărul cu privire la Hristos

Scripturile ne învață că Isus Hristos a existat ca Dumnezeu și a fost egal cu Dumnezeu din toată veșnicia (Ioan 1:1) și că atunci când El a venit pe pământ ca un Om, în mod voluntar a ales să NU-și exercite unele din acele puteri pe care le avea ca Dumnezeu. Expresia „S-a golit pe Sine Însuși” (Filipeni 2:6,7) semnifică acest adevăr.

Să luăm în considerare câteva exemple care dovedesc aceasta: Dumnezeu nu poate fi ispitit de diavol (Iacov 1:13). Dar Isus S-a lăsat ispitit (Matei 4:1-10). Dumnezeu cunoaște totul. Dar Isus a spus, când era pe pământ, că El nu cunoștea data celei de-a doua veniri a Lui (Matei 24:36). De asemenea, El a trebuit să se apropie de un smochin ca să vadă dacă avea vreun fruct (Matei 21:19). Dacă Și-ar fi folosit puterile ca Dumnezeu, ar fi știut încă din depărtare că smochinul nu avea niciun fruct! Înțelepciunea lui Dumnezeu este neschimbătoare și veșnică. Cu toate acestea, de două ori e scris despre Domnul nostru Isus ca „El creștea în înțelepciune”

Toate aceste versete arată că Isus „se golise pe Sine” de multe dintre puterile de Dumnezeu când a venit pe pământ.

Dar chiar dacă Isus S-a golit pe Sine de aceste puteri când a venit pe pământ, El era totuși Dumnezeu în Persoana Lui. Evident că este imposibil pentru Dumnezeu să înceteze vreodată să fie Dumnezeu, chiar dacă ar fi dorit să facă aceasta. Un rege poate merge și locui într-o mahala, renunțând la drepturile lui de rege. Dar el încă va fi rege. La fel s-a întâmplat și cu Isus.

Dovada cea mai evidentă a Dumnezeirii lui Isus în timpul petrecut pe pământ se regăsește în 7 exemple care relatează că El a acceptat închinarea din partea altora (Matei 8:2; 9:18; 14:33; 15:25; 20:20; Marcu 5:6; Ioan 9:38).

Îngerii și oamenii temători de Dumnezeu nu acceptă închinare (Faptele Apostolilor 10:25,26; Apocalipsa 22:8,9). Dar Isus a acceptat-o – pentru că El era Fiul lui Dumnezeu. Tatăl i-a descoperit lui Petru că Isus era Fiul lui Dumnezeu chiar și atunci când El era pe pământ (Matei 16:16,17).

Privind umanitatea lui Isus, Evrei 2:17 este foarte exact când afirmă că Isus „a fost făcut asemeni fraților Săi în toate lucrurile”. El NU a fost făcut asemeni copiilor lui Adam, căci atunci El ar fi primit „omul vechi” ca restul omenirii. („Omul cel vechi” este expresia Scripturală în locul căreia foarte mulți folosesc, din nefericire, expresia neScripturală „natura păcătoasă”.)

Isus NU a avut o natură păcătoasă, pentru că El nu a avut un tată omenesc. Isus a fost născut din Duhul Sfânt, și de la concepere a fost sfânt (Luca 1:35).

Frații spirituali ai lui Isus sunt aceia care fac voia lui Dumnezeu (Matei 12:49,50) – care sunt născuți din Duhul (Ioan 3:5) și care s-au dezbrăcat de omul cel vechi și s-au îmbrăcat cu omul cel nou (Efeseni 4:22,24). Dar noi, frații lui Isus, avem o voință proprie și Isus a fost făcut ca noi „în toate lucrurile”. Și El a avut de asemenea o voință a Lui proprie de care S-a dezis (Ioan 6:38).

Când am fost născuți, ca și copiii ai lui Adam, noi toți am fost născuți cu un om vechi. Omul cel vechi poate fi asemănat cu un servitor necredincios care deschide ușa inimii noastre la dorințele cărnii (comparate cu o bandă de tâlhari) care caută s-o pătrundă. Când suntem născuți din nou, acest om vechi este ucis de către Dumnezeu (Romani 6:6). Dar noi încă mai avem carnea prin care suntem ispitiți (Iacov 1:14,15). Omul cel vechi este acum înlocuit de un om nou care se împotrivesc dorințelor cărnii și caută să țină ușa inimii închisă împotriva acestei „bande de tâlhari”.

Isus a fost ispitit în toate lucrurile așa cum suntem și noi, și a biruit (Evrei 4:15). Totuși, El nu a venit în „carnea păcătoasă”, ci numai „în asemănarea cărnii păcătoase” (Romani 8:3). Noi am trăit mulți ani în păcat. Obiceiurile păcătoase pe care le-am dobândit de-a lungul multor ani de păcat ne fac să păcătuim inconștient, chiar și după ce suntem născuți din nou.

De exemplu, aceia care obișnuiau în trecut să folosească multe înjurături se pot trezi că astfel de cuvinte le ies pur și simplu din gură, în mod inconștient, atunci când se află sub presiune; pe când cei care n-au folosit înjurături niciodată în perioada lor de neconvertire, nu se vor trezi că folosesc aceste cuvinte nici măcar inconștient. În mod similar, cei care au citit multă pornografie vor avea o problemă mai mare cu gândurile și visele murdare decât cei care nu și-au permis să facă așa.

Isus n-a păcătuit niciodată și nici n-a făcut vreun păcat inconștient în Viața Lui. Dacă ar fi păcătuit chiar și o singură dată inconștient, El ar fi trebuit să aducă o jertfă pentru păcat (după cum citim în Leviticul 4:27,28). Atunci El n-ar mai fi fost o jertfă desăvârșită pentru păcatele noastre.

Doctrina Persoanei lui Isus a fost punctul de controversă de-a lungul istoriei bisericii și mai multe erezii au fost proclamate cu privire la ea. Unii au exacerbat Dumnezeirea Sa până într-acolo încât nu L-au mai putut vedea ca pe un Om care a fost ispitit la fel ca noi.

Alții au exacerbat umanitatea Sa, până la punctul unde I-au anulat Dumnezeirea.

Singura noastră pază ca să evităm oricare din aceste erezii este să rămânem la întreaga revelație a lui Dumnezeu din Scripturi și să ne oprim acolo unde ea se oprește, ca să nu „o luăm înainte” (2Ioan 7,9) mergând prea departe.

Venirea lui Isus pe pământ ca un Om este o taină. Să încercăm să analizăm acest adevăr dincolo de ceea ce ni se spune în Biblie ar fi o prostie din partea noastră. Ar fi la fel de prostească și de lipsit de reverență cum a fost privirea israeliților pe furiș în interiorul chivotului lui Dumnezeu (un tipar al lui Hristos) – o acțiune datorită căreia Dumnezeu i-a lovit la pământ (1Samuel 6:19).

Isus a spus că El a venit pe pământ ca să facă nu voia Lui proprie, ci voia Tatălui Său (Ioan 6:38). Acest lucru ne arată că Isus avea o voință umană care era opusă celei a Tatălui Său (Matei 26:39).

Altfel, El n-ar fi trebuit să-Și refuze propria voință.

Isus a fost de asemenea ispitit în toate lucrurile exact ca noi (Evrei 4:15). Dar fiindcă El nu a încuviințat în mintea Lui vreuna din acele ipoteze, El n-a păcătuit niciodată (Iacov 1:15). Cu fiecare ispită cu care ne confruntăm S-a confruntat și Domnul nostru Isus în timpul vieții Lui pământești.

Știm cu toții ce greu este să trăim fără să păcătuiem chiar și o singură zi! Putem spune deci că cea mai mare minune pe care a făcut-o Isus vreodată a fost să trăiască mai mult de 33 de ani fără a păcătui – chiar dacă El a fost ispitit la fel ca noi în fiecare lucru, zilnic. El S-a împotrivit păcatului până la moarte și a primit har de la Tatăl pentru că l-a căutat cu strigăte mari și cu lacrimi (Evrei 5:7 și 12:3,4).

Ca Înainte-Mergător, El ne cheamă acum să-I urmăm exemplul luându-ne crucea – dându-ne la moarte voința proprie (Luca 9:23).

Cădem în păcat pentru că nu ne împotrivim acestuia suficient de hotărâți și pentru că nu cerem Tatălui har ca să biruim. Astăzi, nu suntem chemați să-L urmăm pe Isus în aspectele exterioare – să fim tâmplari sau celibatari – nici în lucrarea Lui – să umblăm pe apă sau să înviem morții – ci mai degrabă să fim credincioși așa cum a fost el în lupta cu păcatul.

Duhul Sfânt ne inspiră să facem două mărturisiri cu privire la Isus Hristos - una, că El este Domnul, și cealaltă, că El a venit în trup (1Corinteni 12:3; 1Ioan 4:2,3).

Amândouă mărturisirile sunt la fel de importante, însă cea de-a doua e cu atât mai importantă cu cât ni se spune că semnul spiritului lui Antihrist stă în aceea că el nu mărturisește pe Isus venind în trup (2Ioan 7).

Astăzi, Omul Hristos Isus (1Tim. 2:5) este „cel-întâi născut dintre mai mulți frați” (Fratele nostru Mai Mare), și Tatăl Lui este și Tatăl nostru (Romani 8:29; Ioan 20:17; Efeseni 1:3; Evrei 2:11).

Isus nu a încetat să fie Dumnezeu când a venit pe pământ (Ioan 10:33). El nu a încetat să fie Om când S-a întors în cer (1Tim.2:5).

Adevărul despre Mântuire

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre „mântuire” la trei timpuri - trecut (Efeseni 2:8), prezent (Filipeni 2:12) și viitor (Romani 13:11) – sau, cu alte cuvinte, despre îndreptățire, sfințire și glorie.

Mântuirea are o fundație și o suprastructură. Fundația este iertarea de păcate și îndreptățirea.

Îndreptățirea este mai mult decât iertarea păcatelor noastre. Ea înseamnă de asemenea că am fost declarați dreți în fața Dumnezeu, pe baza jertfei lui Hristos, învierii și înălțării Lui. Îndreptățirea nu se obține pe baza eforturilor noastre (Efeseni 2:8,9), căci chiar faptele noastre drepte sunt ca niște zdrențe murdare în lumina lui Dumnezeu (Isaia 64:6). Suntem îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos (Galateni 3:27). Pocăința și credința sunt condițiile pentru a fi iertat și îndreptățit (Faptele Apostolilor 20:21).

Adevărata pocăință trebuie să producă în noi roada restituirii – restituirea banilor, a lucrurilor și a taxelor cu care am rămas datori, care sunt în posesia noastră în mod greșit (ele aparținând altora) și solicitarea iertării de la cei față de care am greșit, atât cât este posibil (Luca 19:8,9). Când Dumnezeu ne iartă, El de asemenea ne cere ca și noi să-i iertăm pe ceilalți în același fel. Dacă nu reușim să facem aceasta, Dumnezeu Își retrace iertarea (Matei 18:23-35).

Pocăința și credința trebuie să fie urmate de botezul în apă, prin care noi, în mod public, mărturisim lui Dumnezeu, oamenilor și demonilor că omul nostru vechi este într-adevăr îngropat (Romani 6:4,6).

Putem atunci primi botezul în Duhul Sfânt prin care suntem investiți cu puterea de a fi martori pentru Hristos prin viața și buzele noastre (Faptele Apostolilor 1:8).

Botezul în Duhul Sfânt este o promisiune care se primește prin credință, de către toți copiii lui Dumnezeu (Matei 3:11; Luca 11:13).

Este privilegiul fiecărui ucenic să aibă mărturia Duhului că el este într-adevăr un copil al lui Dumnezeu (Romani 8:16) și de asemenea să știe cu siguranță că el a primit într-adevăr Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 19:2).

Sfințirea este suprastructura clădirii. Sfințirea (însemnând „fiind pus deoparte” de păcat și de lume) este un proces care începe cu nașterea din nou (1Corinteni 1:2) și care trebuie să continue pe parcursul întregii vieți pământești (1Tesaloniceni 5:23,24). Aceasta este o lucrare pe care Dumnezeu o inițiază în noi prin Duhul Sfânt, scriind legile Lui în inimile și mințile noastre; dar noi trebuie să ne facem partea noastră, sfârșindu-ne mântuirea cu frică și cutremur (Filipeni 2:12,13). Noi suntem aceia care trebuie să dăm morții faptele trupului prin puterea pe care Duhul ne-o dă (Romani 8:13). Noi suntem aceia care trebuie să ne curățim de toată întinăciunea cărnii și a duhului nostru, desăvârșind sfințirea în frică de Dumnezeu (2Corinteni 7:1).

Acolo unde ucenicul este radical și conlucrează cu Duhul Sfânt cu toată inima în lucrarea aceasta, opera sfințirii va progresa rapid în viața sa. Evident că

lucrarea va fi înceată sau va stagna în viața celui care răspunde greoi la călăuzirile Duhului.

Dorința inimii noastre pentru sfințire este testată cu adevărat tocmai în perioade de ispitire.

A fi sfințit înseamnă a avea dreptatea legii împlinită în inimile noastre - și nu doar în exterior ca sub vechiul legământ (Romani 8:4). Lucrul acesta a fost accentuat de Isus în Matei (Matei 5:17-48).

Cerințele legii au fost rezumate de Isus în iubindu-l pe Dumnezeu din toată inima și iubindu-l pe aproapele nostru ca pe noi înșine (Matei 22:36-40).

Acum e vorba despre legea iubirii pe care Dumnezeu caută s-o scrie în inimile noastre, căci aceasta este propria Lui natură (Evrei 8:10; 2Petru 1:4).

Manifestarea în exterior va fi o viață de biruință asupra tot păcatului conștient și de ascultare de toate poruncile lui Isus (Ioan 14:15).

Este imposibil să intrăm în această viață fără să îndeplinim mai întâi condițiile uceniciei pe care le-a stabilit Isus (Luca 14:26-33). În esență, acestea presupun să-I oferim Domnului primul loc, deasupra tuturor rudelor noastre și vieții Sinelui nostru și să fim detașați de toate posesiunile și bogățiile materiale.

Aceasta este poarta strâmtă pe care trebuie să intrăm la început. Apoi vine calea strâmtă a sfințirii. Aceia care nu urmăresc sfințirea nu-L vor vedea niciodată pe Domnul (Evrei 12:14).

În timp ce e posibil să fim perfecți în conștiința noastră aici și acum (Evrei 7:19;9:9,14), nu e însă posibil să fim fără păcat până când nu vom primi un trup de slavă la întoarcerea lui Isus (1Ioan 3:2). Numai atunci putem fi ASEMENI Lui. Dar trebuie să UMBLĂM chiar acum așa cum a umblat El (1Ioan 2:6).

Cât timp avem acest trup coruptibil, în el se va găsi păcat, oricât de sfințiți am fi (1Ioan 1:8). Dar putem fi desăvârșiți în conștiința noastră (Faptele Apostolilor 24:16) și eliberați de păcatul conștient (1Ioan 2:1a), chiar acum, dacă suntem din toată inima dăruiți Domnului (1Corinteni 4:4).

Astfel noi așteptăm a doua venire a lui Hristos și slăvirea noastră – partea finală a mântuirii noastre, când vom deveni desăvârșiți fără păcat (Romani 8:23; Filipeni 3:21).

Adevărul cu privire la biserică

Biserica este trupul lui Hristos. Ea are un singur Cap – Hristos; și are un singur sediu central – al treilea cer. În trupul lui Hristos, fiecare membru are o funcție (Efeseni 4:16). În timp ce unii membrii au lucrări mai importante și mai vizibile decât alții, fiecare membru contribuie cu ceva valoros.

Hristos i-a dat bisericii apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători ca să zidească trupul Lui (Efeseni 4:11). Acestea sunt slujiri, iar nu titluri. Apostolii sunt cei chemați și trimiși de Dumnezeu să planteze biserici locale. Ei au primul loc în biserică (1Corinteni 12:28) și, prin urmare, sunt bătrânii bătrânilor bisericilor în câmpul lor de lucrare (2Corinteni 10:13). Prorocii sunt aceia care descoperă și slujesc nevoilor ascunse ale oamenilor lui Dumnezeu. Evangheliștii sunt cei dăruiți să-i aducă pe păgâni la Hristos. Ulterior, ei trebuie să-i aducă pe acești convertiți în biserică locală, care este trupul lui Hristos. (Aici eșuează o mulțime de evangheliști moderni.) Păstorii sunt aceia care îngrijesc și călăuzesc mielușii și turma. Învățătorii sunt aceia care pot explica Scripturile și doctrinele ei. Aceste cinci daruri sunt pentru biserică din lumea întreagă; și dintre ele, păstorii sunt pilonul principal al fiecărei biserici locale. Celelalte daruri pot fi itinerante (din alte localități).

Conducerea bisericii locale trebuie să fie în mâinile bătrânilor. Noul Testament învață limpede acest lucru (Tit 1:5; Faptele Apostolilor 14:23). Apelativul „bătrâni”, fiind la plural, implică faptul că trebuie să fie cel puțin doi în fiecare biserică. O pluralitate de bătrâni e necesară pentru echilibrul conducerii bisericii locale și de asemenea pentru legarea activităților lui Satan prin puterea prezenței Domnului (așa cum citim în Matei 18:18-20).

Conducerea de către un singur om a bisericii este contrară învățaturii Noului Testament. Totuși, unul dintre bătrâni trebuie să fie „îngerul bisericii” (Apocalipsa 2:1), dacă este dăruiț cu Cuvântul.

Isus le-a interzis ucenicilor Săi să poarte titluri (Matei 23:7-12). De aceea este împotriva cuvântului lui Dumnezeu să fii numit Învățător, Tată, Pastor, Preot, Prea Sfințit sau Lider. De fapt, titlul de „Sfânt” este folosit numai pentru Dumnezeu în Biblie (Psalmul 119:9); iar acela care-l folosește poate fi găsit la fel de vinovat ca și Lucifer, râvnind să fie ca Dumnezeu (Isaia 14:14). Oricine ar fi, mare sau mic, într-o biserică omul este menit să fie doar un frate și un slujitor.

Adunările bisericii locale trebuie să fie deschise tuturor ucenicilor să procească (1Corinteni 14:26-40), dacă nu este o adunare de învățătură (Faptele Apostolilor 20:9,11), rugăciune (Faptele Apostolilor 12:5,12), sau evanghelizare (Faptele Apostolilor 2:14-40). Darul prorociei trebuie să fie dorit de toți cei care doresc să-l exercite în adunări (1Corinteni 14:1,39). Darul limbilor, deși este destinat în primul rând zidirii personale (1Corinteni 14:4,18,19), poate fi de asemenea manifestat în întâlnirile bisericii, dar trebuie întotdeauna urmat de o interpretare (1Corinteni 14:27). Interpretarea unei limbi poate fi o descoperire, un cuvânt de cunoaștere, o prorocie, o învățătură, sau o rugăciune către Dumnezeu (1Corinteni 14:2-6). Toate darurile menționate în 1Corinteni 12:8-10,28 și Romani 12:6-8 sunt necesare pentru zidirea trupului lui Hristos. O biserică ce disprețuiește sau ignoră darurile Duhului Sfânt nu le va avea niciodată.

Femeilor li se permite să se roage și să procească în adunări cu capetele acoperite dar nu li se permite să exercite autoritate sau să-i învețe pe bărbați (1Corinteni 11:5; 1Timotei 2:12).

De asemenea, biserica are responsabilitatea să predice vestea bună prin toate mijloacele posibile, către toți aceia la care poate ajunge, cu scopul de a face ucenici ai lui Hristos din toate națiunile (Marcu 16:15 cu Matei 28:19).

Totuși, evangheliismul fără formarea de ucenici este o opreliște a mărturiei lui Hristos pe pământ.

Fiecare biserică locală trebuie să vestească moartea Domnului prin „frângerea pâinii” (1Corinteni 11:22-34). Frecvența acestei mărturisiri este un aspect asupra căruia Cuvântul lui Dumnezeu dă libertate de decizie fiecărei biserici. Dar el nu trebuie să degeneze niciodată într-un ritual gol.

Referitor la donații, Cuvântul lui Dumnezeu este clar spunând că e greșit să se primească bani de la necredincioși pentru lucrarea lui Dumnezeu (3Ioan 7). De aceea, donațiile nu trebuie să fie luate în adunările în care sunt prezenți și necredincioși. Toate dărniciile trebuie să fie de asemenea voluntare și secrete (2Corinteni 9:7). Este greșit a trimite altora rapoarte ale lucrării cu intenția de a obține bani de la aceștia (chiar dacă aceste rapoarte sunt numite „scrisori de rugăciune”).

Biserica poate fi de nezduncinat numai dacă îi conduce pe ucenici la ascultarea credinței – la supunerea față de toate poruncile lui Isus, în special cele proclamate în Matei 5-7. Dar și cele mai mici porunci din Noul Testament trebuie ascultate și proclamate cu ardoare. Iată ce face pe o persoană să fie mare în ochii lui Dumnezeu (Matei 5:19).

Există multe lucruri asupra cărora Noul Testament păstrează tăcerea. În astfel de lucruri noi nu trebuie să fim dogmatici, ci trebuie să dăm libertate altor discipoli să-și afirme propriile convingeri, în timp ce noi ni le păstrăm ferme pe ale noastre (Romani 14:5).

Este ușor să-i iubim pe aceia care au aceeași perspectivă cu noi în toate lucrurile. Oricum, dragostea noastră este testată prin atitudinea față de aceia care nu sunt de acord cu noi. Dumnezeu nu a intenționat ca toți copiii Lui să susțină același punct de vedere asupra oricărui aspect minor. Nici ca fiecare biserică locală să aibă aceeași formulă exterioară în aspectele non-Scripturale. Slava lui Dumnezeu e menită a fi văzută în unitatea din mijlocul diversității. Uniformitatea este generată de oameni și aduce moarte spirituală. Dumnezeu nu dorește uniformitate, ci unitate.

În final, trebuie să ne amintim că semnul cel mai clar al ucenicilor lui Isus este dragostea lor unul pentru celălalt (Ioan 13:35). Astfel, biserica trebuie să caute să fie una după cum Tatăl și Fiul sunt una (Ioan 17:21).

Pe scurt, acesta este adevărul pe care noi trebuie să ne zidim în mod solid.

Știm că acesta este adevărul pentru că el i-a eliberat pe toți aceia care l-au primit cu toată inima (Ioan 8:32).